

สารบัญ

ห้องรับแขก

สัมพัธความตาชา.....๕๐
จดหมายถึงภรรยา.....๕๖

บุคคลกับสถานการณ์

ความจริงกรณีชาวประมง.....๑๕

ธรรมชาติ-สิ่งแวดล้อม

ความเข้าใจผิดที่พบบ่อยๆ.....๗๔
จากมีนาต๊ะถึงมาบตาพุด.....๘๕
ชีวิตจะดีขึ้นเมื่อทำดีดิน.....๙๐
ชยะชยะ.....๙๒

ธรรมะสำราญ

'ตูบธรรมะ.....๒๖
ท่านจันทร์กับห้องสมุด.....๔๐
ชาดก/อธรรมของผู้นำ.....๔๒
ธรรมะกับการเกษตร.....๘๑

ประจำ-ปกิณกะ

บทวิจารณ์/ความจริงของเวลา.....๗
รอบบ้านรอบตัว/สอlv-โรงงาน.....๑๒
ทศิบบาจากชาว/พร้อมของไทย.....๒๗
/ตัวอย่างทักษิณ.....๓๒
/เด็กป.๑ ฟัน..เมื่อโตขึ้นทศุชากเป็น.....๓๗
ถ้อยคำสิริมงคล/ไม่รอชยก็ต้อหดถิน.....๖๑
You've got mail.....๖๔
เรื่องสั้น/ไม.....๖๘
บอกบอกกล่าว.....๙๖

ดอพลู

ปีที่ ๒๕ อินดับที่ ๑๔๐

ก.ย.-ธ.ค. ๒๕๕๒

เจ้าของ : สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

๖๗/๓๐ ก.นวมินทร์

คลองกุ่ม ชิงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

โทร. ๐-๒๓๓๗๔-๕๖๓๑

www.asoke.info

E-mail : dokya@hotmail.co.uk

บรรณาธิการ : ธีรธรรม อโศกตระกูล

กองบรรณาธิการ : น้อมคำ สมพงษ์ สุบัย

พักตะวัน สุปรีย์ สิริยา

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์บุญสุทธิธรรมสันติ

๖๗/๑ ก.นวมินทร์ คลองกุ่ม ชิงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

E-mail : thatfah2520@yahoo.com

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : เรือตรีเชนตัน เลิศบุญชัย

จำนวนพิมพ์ ๒๔,๐๐๐ เล่ม

Cover

ไตรรงค์ต้องคงไว้...
อย่าให้ใครมทาทำลาย...

วัตถุประสงค์ในการจัดทำ "ดอพลู"

* เพื่อยังความเป็นภราดรภาพ

และสามัคคีธรรมให้เกิดในหมู่สมาชิก

* เพื่อเสริมสร้างสติปัญญาและให้ตระหนัก

ถึงคุณค่าสาระของหลักธรรมในศาสนา

ในส่วนที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตและสังคม

ขอพระองค์...จงทรงพระเจริญ

อย่าละชาติเพื่อเงิน !

จากการเปิดเผยของกลุ่มตรวจสอบอิสระที่ชื่อว่า Global witness ทางสถานี Aljazeera ได้กล่าวถึงปัญหาคอร์รัปชันที่มีมานานนานในกัมพูชา เงินช่วยเหลืออุดหนุนจากต่างประเทศและเงินของสัมปทานก็ไม่ได้บันทึกเอาไว้ในรายงานของรัฐบาลเมื่อถูกผู้สื่อข่าวสอบถามหนักๆเข้า สุนเซนก็โมโหและสั่งห้ามนักข่าวจาก Global witness เข้าประเทศ นอกจากนี้ยังมีรายงานการลักลอบตัดไม้เถาป่าอย่างผิดกฎหมายซึ่งกระทำโดยผู้มีอำนาจในรัฐบาล ผลพวงจากการรายงานข่าวนี้ทำให้นักข่าวชาวกัมพูชาต้องระเห็จไปลี้ภัยที่สวีเดน

ไม่แปลกใจที่ทักษิณและสุนเซนมีความเห็นตรงกันว่า พวกเขาไม่เชื่อในกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทย แต่เคารพในศาลสถิตย์ยุติธรรมของกัมพูชา นี่เป็นเพราะกัมพูชาไม่มีกฎหมายตรวจสอบการคอร์รัปชัน (anti corruption law) หรือเปล่า ข้อมูลจากการสำรวจของ IMF ล่าสุด ประชาชนที่มีรายได้น้อยจะตกที่ ๑๗ บาทต่อวัน กัมพูชามีประชากรประมาณ ๑๔ ล้านคน มีสัดส่วนผู้ยากไร้ทั่วประเทศสูงถึงร้อยละ ๓๕ หรือเกือบ ๕ ล้านคน นอกจากนี้ กัมพูชายังติดอันดับ ๑ ใน ๑๐ ของประเทศ (โคตร)

ยากจนอีกด้วย แต่ทำไมนายกฯ สุนเซนและครอบครัวถึงรวยเหี้ย...รวยเอา

การจับมือกันของอดีตนายกฯ ทักษิณ และนายกฯเขมร สุนเซน หรือที่คุ้นแปลว สีเงิน เรียกท่านทั้งสองว่า พระยาละแวกและพระยาละวอนั้น เราค้นไทยก็ต้องจับมือช่วยกันแอดด้วย อย่าคิดว่าประเทศไทยไม่ใช่ของเราคนเดียว อย่าโยนให้เป็นปัญหาของรัฐบาลเท่านั้น เพราะเรามีพระมหากษัตริย์องค์เดียวกัน ผู้ประกาศว่า “เราจะปกครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขของประชาชนชาวสยาม”

นายกฯอภิสิทธิ์ก็เตือนย้ำว่าท่านจะบริหารประเทศด้วยระบบนิติรัฐ ถ้าคนไทยเห็นจริงในความเป็นจริง อย่าตกเป็นเหยื่อเพียงเพราะเห็นแก่ผลประโยชน์ส่วนตัว แล้วเราจะมีโอกาสร้องเพลงชาติร่วมกับลูกหลานไปอีกนานแสนนาน

การ์ตูนโดย Stephane Peray

เรื่องของเรา(อาจ)ไม่เคษรู้

๑.ทรงพระราชสมภพเวลา ๐๘.๕๕น.

๒.นายแพทย์ผู้ทำคลอดชื่อ *ดัลลิว สจ๊วต วิตมอร์* ทรงมีน้ำหนักแรกประสูติ ๖ ปอนด์

๓.พระนาม '*ภูมิพล*' ได้รับพระราชทานจากพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๗

๔.พระยศเมื่อแรกประสูติ คือ *พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้า ภูมิพลอดุลยเดช*

๕.ทรงมีชื่อเล่น ว่า *เล็ก* หรือ *พระองค์เล็ก*

๖.ทรงเคยเป็นศิษย์เก่าโรงเรียนมาแตร์เดอี เพราะช่วงพระชนมายุ ๕ พรรษา ทรงเคยเข้าเรียนที่โรงเรียนแห่งนี้ ๑ ปี มีพระนามในใบลงทะเบียนว่า 'H.H Bhumibol Mahidol'หมายเลขประจำตัว ๔๔๕

๗.ทรงเรียกสมเด็จพระราชชนนีหรือสมเด็จพระย่าอย่างธรรมดาว่า '*แม่*'

๘.สมัยทรงพระเยาว์ ทรงได้ค่าขนม อาทิตย์ละครั้ง

๙.แม้จะได้เงินค่าขนมทุกอาทิตย์ แต่ยังทรงรับจ้างเก็บผักผลไม้ไปขาย เมื่อได้เงินมาก็นำไปซื้อเมล็ดผักมาปลูกเพิ่ม

๑๐.สมัยพระเยาว์ทรงเลี้ยงสัตว์หลายชนิดทั้งสุนัข กระต่าย ไก่ นกขุนทอง ลิง แม่แตงก็เคยเลี้ยง ครั้งหนึ่งงูตายไปก็มีพิธีฝังศพอย่างใหญ่โต

๑๑.สุนัขตัวแรกที่ทรงเลี้ยงสมัยทรงพระเยาว์เป็นสุนัขไทย ทรงตั้งชื่อให้ว่า '*บ๊อบบี้*'

๑๒.ทรงฉลองพระเนตร(แว่นสายตา)ตั้งแต่พระชันษายังไม่เต็ม ๑๐ ขวบ เพราะครุประจําชั้นสังเกตเห็นว่าเวลาจะทรงจดอะไรจากกระดานดำ พระองค์ต้องลุกขึ้นบ่อยๆ

๑๓.สมัยพระเยาว์ทรงชนบ้าง หากสมเด็จพระย่าจะลงโทษ จะเจรจากันก่อนว่า โทษนี้ควรตีกี่ที ในหลวงจะทรงต่อรองว่า ๓ ที มากเกินไป ๒ ที พอแล้ว

๑๔.ระหว่างประทับอยู่ สวิตเซอร์แลนด์นั้น ระหว่างพี่น้องจะทรงใช้ภาษาฝรั่งเศส แต่จะใช้ภาษาไทยกับสมเด็จพระย่าเสมอ

๑๕.ทรงได้รับการอบรมให้รู้จัก 'การให้' โดยสมเด็จพระย่าจะทรงตั้งกระป๋องออมสินเรียกว่า '*กระป๋องคนจน*' เอาไว้ หากทรงนำเงินไปทำกิจกรรมแล้วมีกำไร จะต้องถูก '*เก็บภาษี*' หยอดใส่กระป๋องนี้ 10% ทุกสิ้นเดือนสมเด็จพระย่าจะเรียกประชุมเพื่อถามว่าจะเอาเงินในกระป๋องนี้ไปทำ อะไร เช่น มอบให้โรงเรียนตาบอด มอบให้เด็กกำพร้า หรือ ทำกิจกรรมเพื่อคนยากจน

๑๖.ครั้งหนึ่งในหลวงกราบทูลสมเด็จพระย่าว่าอยากได้รถจักรยาน เพราะเพื่อนคนอื่นๆ เขามีจักรยานกัน สมเด็จพระย่าก็ตอบว่า '*ลูกอยากได้จักรยาน ลูกก็ต้องเก็บค่าขนมไว้สิ หยอดกระป๋องวันละเหรียญ* ได้'

มาก ค่อยเอาไปซื้อจักรยาน'

๑๗. กล้องถ่ายรูปกล้องแรกของในหลวง คือ Coconet Midget ทรงซื้อด้วยเงินสะสมส่วนพระองค์ เมื่อพระชนม์เพียง ๘ พรรษา

๑๘. ช่วงเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ ทรงปั่นจักรยานไปโรงเรียนแทนรถพระที่นั่ง

๑๙. พระอัจฉริยภาพของในหลวง มีพื้นฐานมาจาก 'การเล่น' สมัยทรงพระเยาว์ เพราะหากอยากได้ของเล่นอะไรต้องทรงเก็บสตางค์ซื้อเอง หรือประดิษฐ์เอง ทรงเคยหุน่ค่าขนมกับพระเชษฐาซื้อชิ้นส่วนวิทยุทีละชิ้นๆ แล้วเอามาประกอบเองเป็นวิทยุ แล้วแบ่งกันฟัง

๒๐. สมเด็จพระเจ้าทรงสอนให้ในหลวงรู้จักการใช้แผนที่และภูมิประเทศของไทย โดยโปรดเกล้าฯ ให้โรงเรียนเพาะช่างทำแผนที่ประเทศไทยเป็นรูปตัวต่อ เลื่อยเป็นชิ้นสี่เหลี่ยมเล็กๆ เพื่อให้ทรงเล่นเป็นจิ๊กซอว์

๒๑. ในหลวงทรงเครื่องดนตรีได้หลายชนิด เช่น เปียโน กีตาร์ แซกโซโฟน แต่รู้หรือไม่ว่าเครื่องดนตรีชิ้นแรกที่ทรงหัดเล่นคือ หีบเพลง (แอกคอร์ดเดียน)

๒๒. ทรงสนพระทัยดนตรีอย่างจริงจังราวพระชนม์ ๑๔-๑๕ พรรษา ทรงซื้อแซกโซโฟนมือสองราคา ๓๐๐ ฟรังก์มาหัดเล่น โดยใช้เงินสะสมส่วนพระองค์ครั้งหนึ่ง และอีกครั้งหนึ่งสมเด็จพระเจ้าออกให้

๒๓. ครูสอนดนตรีให้ในหลวง ชื่อ *เวย์เบรทท์* เป็นชาว *อิตาลี*

๒๔. ทรงพระราชนิพนธ์เพลงครั้งแรก เมื่อพระชนมพรรษา ๑๘ พรรษา เพลงพระราชนิพนธ์แรกคือ '*แสงเทียน*' จนถึงปัจจุบันพระราชนิพนธ์เพลงไว้ทั้งหมด ๔๘ เพลง

๒๕. ทรงพระราชนิพนธ์เพลงได้ทุกแห่ง บางครั้งไม่จำเป็นต้องใช้เครื่องดนตรีช่วย อย่างครั้งหนึ่งทรงเกิดแรงบันดาลใจพระทัย ทรงฉวยซองจดหมายตีเส้น ๕ เส้นแล้วเขียนโน้ตทำนองเพลงขึ้นเดี๋ยวนั้น กลายเป็นเพลง '*เรลลู่*'

๒๖. รู้ไหม...? ทรงมีพระอุปนิสัยสนใจการถ่ายภาพเหมือนใคร : เหมือนสมเด็จพระเจ้า และ รัชกาลที่ ๕

๒๗. นอกจากทรงโปรดการถ่ายภาพแล้ว ยังสนพระทัยการถ่ายภาพยนตร์ด้วย ทรงเคยนำภาพยนตร์ส่วนพระองค์ออกฉายแล้วนำเงินรายได้มาสร้างอาคารสภากาชาดไทย ที่โรงพยาบาลจุฬาฯ โรงพยาบาลภูมิพล รวมทั้งใช้ในโครงการโรคโปลิโอและโรคเรื้อนด้วย

๒๘. ทรงพระราชนิพนธ์เรื่อง '*นายอินทร์*' และ '*ติโต*' ทรงเขียนด้วยลายพระหัตถ์ แล้วให้เสมียนพิมพ์ แต่ '*พระมหาชนก*' ทรงพิมพ์ลงในเครื่องคอมพิวเตอร์

๒๙. ทรงเล่นกีฬาได้หลายชนิด แต่กีฬาที่ทรงโปรดเป็นพิเศษได้แก่ แบดมินตัน สก๊ และเรือใบ ทรงเคยได้เหรียญทองจากการแข่งขันเรือใบประเภทโอเค ในกีฬาแหลมทอง (ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็น'*กีฬาซีเกมส์*') ครั้งที่ ๔ ปี พ.ศ.๒๕๑๐

๓๐. ครั้งหนึ่ง ทรงเรือใบออกจากฝั่งไปได้ไม่นาน ก็ทรงแล่นกลับฝั่ง และตรัสกับผู้ที่คอยมาเฝ้าฯว่า เสด็จจากกลับเข้าฝั่งเพราะเรือแล่นไปโดนทุ่นเข้า ซึ่งในกติกากองเรือใบถือว่าพาวส์ ทั้งๆที่ไม่มี ใครเห็น แสดงให้เห็นว่าทรงยึดกติกามากแค่ไหน

๓๑. ทรงเป็นพระมหากษัตริย์พระองค์แรกของ โลกที่ได้รับสิทธิบัตรผลงานประดิษฐ์ คิดค้น เครื่องกลเติมอากาศที่ผิวน้ำหมุนช้าแบบทุ่นลอย หรือ 'กังหันชัยพัฒนา' เมื่อปี ๒๕๓๖

๓๒. ทรงเป็นผู้ริเริ่มการพัฒนาเชื้อเพลิงน้ำมันจาก วัสดุการเกษตรเพื่อใช้เป็น พลังงานทดแทน เช่น แก๊สโซฮอล์, ดีเซลโซลล์ และน้ำมันปาล์มบริสุทธิ์ ต่อเนื่องเป็นเวลากว่า ๒๐ ปีแล้ว

๓๓. องค์การสหประชาชาติ ได้ถวายรางวัลความสำเร็จสูงสุดด้านการพัฒนามนุษย์ แด่ในหลวงเมื่อ วันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๔๕ เพื่อสดุดีพระ เกียรติคุณพระราชกรณียกิจด้านการพัฒนาชีวิต ความเป็นอยู่ของประชาชนชาวไทย โดยมีนายโคฟี อันนัน เลขาธิการสหประชาชาติ เดินทางมา ถวายรางวัลด้วยตนเอง

๓๔. พระนามเต็มของในหลวง : *พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มหาจักรีบรมราชูปถัมภ์ จักรีนฤพดินทร สยามินทราธิราช บรมนาถบพิตร*

๓๕. รักแรกพบของในหลวงและหม่อมสิริกิติ์ เกิดขึ้นที่สวิสเซอร์แลนด์ แต่เหตุการณ์ครั้งนั้น สมเด็จพระบรมราชินีนาถฯทรงให้สัมภาษณ์ว่า

'น่าจะเป็นเกลียดแรกพบมากกว่ารักแรกพบ เนื่อง เพราะรับสั่งว่าจะเสด็จถึงเวลาบ่าย ๔ โมง แต่จริงๆ แล้วเสด็จมาถึงหนึ่งทุ่ม ซ้ำกว่าเวลานัดหมายตั้ง สามชั่วโมง

๓๖. ทรงหมั้นกับ *ม.ร.ว.สิริกิติ์ กิติยากร* เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๔๙๒ และจัดพระราชพิธี ราชาภิเษกสมรส ที่วังสระปทุม เมื่อวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๔๙๓ โดยทรงจดทะเบียนสมรส เหมือนคนทั่วไป ข้อความในสมุดทะเบียนก็ เหมือนคนทั่วไปทุกอย่าง ปิดอากรแสตมป์ ๑๐ สตางค์ เสียค่าธรรมเนียม ๑๐ บาท

๓๗. หลังอภิเษกสมรส ทรง 'ฮันนีมูน' ที่หัวหิน

๓๘. ผนวช ณ พระอุโบสถวัดพระศรีรัตนศาสดาราม ในพระบรมมหาราชวัง เมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๔๙๕ และประทับจำพรรษา ณ วัดบวรนิเวศวิหาร เป็นเวลา ๑๕ วัน

๓๙. ระหว่างผนวช พระอุปัชฌาย์และพระพี่เลี้ยง คือ *สมเด็จพระญาณสังวรฯ สมเด็จพระสังฆราช*

๔๐. ของใช้ส่วนพระองค์นั้นไม่จำเป็นต้องแพงหรือ ต้องแบรนด์เนม ดังนั้นการถวายของให้ในหลวง จึงไม่จำเป็นจะต้องเป็นของแพง อะไรที่มาจากน้ำใจจะทรงใช้ทั้งนั้น

๔๑. เครื่องประดับ : ในหลวงไม่ทรงโปรดสวม เครื่องประดับ เช่น แหวน สร้อยคอ ของมีค่าต่างๆ ยกเว้น นาฬิกา

(อ่านต่อฉบับหน้าค่ะ)

ความจริงของเวลา

ปีเก่ากำลังจะผ่านพ้นไปพร้อมกับปีใหม่ที่กำลังมาถึง ตามปฏิทินที่เป็นหลักบอกวันเวลาของมนุษย์ ซึ่งส่งสัญญาณเตือนให้รับรู้่วาชีวิตของผู้คนบนโลกใบนี้ได้หดหายไปแล้ว ๑ ปี พร้อมกับความตายที่กำลังใกล้เข้ามาอีก ๑ ปี

แล้ว “เวลา” ภายหลังความตายของผู้คนแต่ละคนเป็นอย่างไร ตายแล้วดับสูญหรือยังมีความสืบต่อ ถ้า “ความจริงของเวลา” ลึนสุดลง ณ วันตายของผู้คนแต่ละคน แก่นสารแห่งความหมายคุณค่าของชีวิตก็เป็นแบบหนึ่ง แต่ถ้าหาก “ความจริงของเวลา” ยังมีความสืบต่อหลังความตาย แก่นสารแห่งความหมายคุณค่าของชีวิต ก็จะเป็นอีกแบบหนึ่ง

คำถามนี้เป็นเรื่องสำคัญ เพราะถ้าตอบคำถามพื้นฐานนี้ไม่ได้ ก็เหมือนเรากำลังเดินอยู่ในความมืดมิดโดยไม่รู้ว่เส้นทางที่เลือกเดินอยู่นั้น “ถูกทาง” หรือไม่ จะพาเราไปสู่เป้าหมายของความสุขที่ยั่งยืนอันเป็น “กำไร” ในภาพรวมระยะยาว หรือพาเราไปสู่จุดหมายของความทุกข์ที่เป็นความ “ขาดทุน” อย่างย่อยยับในภาพรวมระยะยาวกันแน่

การพยายามเข้าถึง “คำตอบ” ของคำถามนี้ด้วยตรรกะความนึกคิด ถึงแม้จะมีข้อจำกัด แต่ก็อาจกระทำได้ในขอบเขตระดับหนึ่ง ทั้งนี้เพราะการเลือกเส้นทางเดินของชีวิตนั้นเป็นเหมือนการเล่นเกมอย่างหนึ่ง ซึ่งเราสามารถจะ “ใช้เหตุผล” ตามทฤษฎีเกมตัดสินใจเลือกช่องทางที่น่าจะให้ผลตอบแทนเป็น “กำไร” ที่มากที่สุดแก่เราได้ คือ

ก. (- ๒ , - ๒)

ข. (+ ๑, - ๒)

ค. (- ๑ , + ๒)

ง. (+ ๒ , + ๒)

เนื่องจากเราไม่รู้แน่ชัดว่าความจริงของเวลาหลังความตายเป็นอย่างไร ถ้าเราใช้ชีวิตอย่างสุขสบายในโลกนี้ด้วยการเบียดเบียนคนอื่น เราอาจต้องเผชิญกับความทุกข์จากการไปอยู่ในนรกลักษณะใดลักษณะหนึ่งก็ได้ (ตามที่ศาสนาต่างๆ พร่ำสอน)

ฉะนั้นจึงมี “ต้นทุนความเสี่ยง” แฝงอยู่จำนวนหนึ่ง สมมติให้มีค่าความเสี่ยงคิดเป็นความสุขคิดลบเท่ากับ -๒ หน่วย

ในทางกลับกัน ถ้าเราใช้ชีวิตตั้งมั่นอยู่ในศีลในธรรม ตายไปแล้วก็อาจได้รับผลตอบแทนเป็นสวรรค์ในลักษณะแบบใดแบบหนึ่ง ซึ่งสมมติให้มีค่าของโอกาสความเป็นไปได้เท่ากับ +๒ หน่วย

จากแผนภูมิจะเห็นได้ว่าในการเล่น “เกมชีวิต” นี้ เราทุกคนมีทางเลือกอยู่ 4 ช่องทางได้แก่

ก. ใช้ชีวิตในโลกนี้อย่างมีความสุขทุกข์ และก็เสี่ยงต่อการเผชิญกับความทุกข์ในชีวิตโลกหน้าด้วย (-๒,-๒) ตัวอย่างของวิถีชีวิตแบบนี้ก็เช่นคนที่จมปลักอยู่กับอบายมุขสิ่งเสพติดต่างๆ มีชีวิตอยู่ในโลกนี้อย่างทุกข์ทรมานจากปัญหาความบีบคั้นทั้งหลาย อาทิ เงินทองไม่พอใช้ ต้องก่ออาชญากรรมเพื่อหาเงินมาชื้อยาเสพติดจนมีคดีติดตัว ต้องใช้ชีวิตแบบหลบๆ ซ่อนๆ สุขภาพทรุดโทรม

ญาติมิตรไม่ยากคบหาสมาคม ฯลฯ ถ้าโลก
หน้ามีจริง ตายไปแล้วคนเหล่านี้ก็มีความ
เสี่ยงสูงที่จะไปอยู่ในนรกภูมิลักษณะใด
ลักษณะหนึ่ง (ตามคำสอนของศาสนาทั้ง
หลายที่ไม่มีศาสนาใดเลยสรรเสริญว่าวิถีชีวิต
แบบนี้เป็นวิถีทางที่ “ดี”) ทางเลือกนี้จึง
เป็นทางเลือกที่มีคะแนนโดยรวมต่ำที่สุดเท่ากับ
-๔ หน่วย

ข. ใช้ชีวิตในโลกนี้แบบสุขนิยม (กาม
สุขัลลิกะ) แต่เสี่ยงต่อการเผชิญกับความ
ทุกข์ในชีวิตโลกหน้า (+๒ , -๒) ตัวอย่าง
ของวิถีชีวิตแบบนี้ก็เช่นผู้คนที่จมอยู่กับการ
แสวงหาลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข ด้วย
การเบียดเบียนเอารัดเอาเปรียบเพื่อนมนุษย์
ร่วมโลกร่วมสังคม ถึงแม้จะมีอำนาจและ
ทรัพย์สินเงินทองโดยสามารถใช้ชีวิตในโลกนี้
อย่างสุขสบาย (+๒ หน่วย) แต่ถ้าโลก
หน้ามีจริง ตายไปแล้วก็อาจต้องไปชดใช้
วิบากกรรมในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง (ตาม
คำสอนของผู้รู้ทางศาสนาซึ่งไม่มีศาสนาใด

สรรเสริญวิถีชีวิตที่เบียดเบียนผู้อื่นแบบนี้เช่นกัน) อันทำให้มีค่า “ต้นทุนความเสี่ยง” แฝงอยู่ (-๒ หน่วย) หักลบแล้วทางเลือกรวมนี้จะมีคะแนนรวมเท่ากับ 0 หน่วย

ค. ใช้ชีวิตในโลกนี้แบบทุกซ์นิยม (อัตตภิสมถะ) เพื่อหวังจะได้พบกับความสุขที่ไพศาลในชีวิตโลกหน้า (-๑ , +๒) ตัวอย่างของวิถีชีวิตแบบนี้ก็เช่นฤาษีชีไพรที่บำเพ็ญตบะทรมานตัวเองต่างๆ เพื่อหวังจะได้สัมผัสความสุขที่เป็นอมตะในชีวิตโลกหน้า แต่เนื่องจากเป็นการทรมานตนด้วยความสมัครใจ ต่างจากคนที่ถูกบีบคั้นให้ทุกซ์ทรมานจากการจมปลักอยู่กับอบายมุขสิ่งเสพติดต่างๆ ดังทางเลือกแรก จึงให้ค่าความทุกซ์ทรมานแค่ -๑ หน่วย หักลบแล้วทางเลือกรวมนี้มีคะแนนรวมเท่ากับ +๑ หน่วย

ง. ใช้ชีวิตในโลกนี้อย่างเป็นอิสระจากภาวะความบีบคั้นเป็นทุกซ์และมีโอกาสที่จะสัมผัสกับความสุขอันยั่งยืนในชีวิตโลกหน้าด้วย (+๒ , +๒) ตัวอย่างของวิถีชีวิตแบบนี้ก็

เช่นผู้คนที่ประพฤติปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงสภาวะของจิตใจที่สุขสงบ เบบางจากกิเลสตัณหาที่เป็นเหตุแห่งภาวะความบีบคั้นเป็นทุกซ์ในชีวิต อันเป็นความสุขทั้งในชีวิตโลกนี้ด้วย (+๒ หน่วย) และถ้าเวลาไม่สิ้นสุดลงหลังความตาย ก็มีโอกาที่จะพบกับความสุขอันยั่งยืนในชีวิตโลกหน้าด้วย (+๒ หน่วย) รวมแล้วทางเลือกรวมนี้มีคะแนนรวมเท่ากับ +๔ หน่วย

จะเห็นได้ว่าในบรรดาทางเลือก ๔ ช่องทางนี้ ทางเลือกสุดท้ายที่ให้คะแนนรวม +๔ หน่วย เป็นทางเลือกที่ดีที่สุด ส่วนทางเลือกที่แย่ที่สุดได้แก่ทางเลือกแรกซึ่งมีคะแนนรวม - ๔ หน่วย

มนุษย์ที่มีสติปัญญาและเหตุผลจึงน่าจะเลือกหนทางที่ 4 และหลีกเลี่ยงทางเลือกที่ ๑ แต่ในโลกแห่งความเป็นจริงนั้นเรากลับพบว่ามีคนจำนวนเพียงไม่มากนักที่เลือกหนทางสุดท้ายซึ่งให้คะแนนรวมสูงสุด และก็มีผู้คนอีกจำนวนไม่น้อยที่กลับไปเลือกหนทาง

๑๐๐๐๐๐

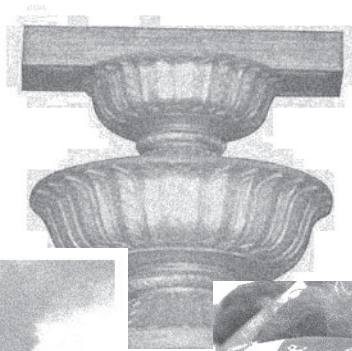

แรกซึ่งให้คะแนนรวมต่ำสุด สาเหตุที่เป็นเช่นนี้อันมานได้ว่าเป็นเพราะผู้คนจำนวนมากถูกรอบงำด้วย “อวิชชา” อันทำให้ไม่มีสติปัญญาพอจะเห็นเหตุผลความจริงตามความเป็นจริงดังที่อธิบายมา

ปีเก่ากำลังจะผ่านไปพร้อมกับวันเวลาของชีวิตที่เหลือน้อยลงอีก ๑ ปี ถึงแม้เราจะไม่สามารถรู้ “ความจริงของเวลา” ได้อย่างกระจ่างชัด ว่าเวลาสำหรับชีวิตของเราแต่ละคนจะสิ้นสุดลงหลังความตายหรือไม่ หรือยังมีความสืบต่อ แต่อย่างน้อยเราก็พอจะใช้สติปัญญาและ “เหตุผล” ตัดสินใจเลือกทางเดินของชีวิตในทิศทางที่น่าจะเป็นหนทางที่ดีที่สุดสำหรับเราได้ ใครเลือกเดินผิดทางช่วงเวลาที่เหลือของชีวิตลองคิดใหม่และเปลี่ยนเส้นทางเดินใหม่ อาจจะยังไม่สายเกินไปก็ได้

รอบบ้านรอบตัว อุบลราชธานี

วันนี้ขอรบกวนฝ่ายจัดทำต้นฉบับนะครับ
เรากำลังเขียนบทความความกระเถิบไปอีกระดับหนึ่งคือ
เขียนด้วยภาพ! เขาเรียกว่าคิดให้เป็นรูปธรรม !
เท่าไหนเนีย ?

รอบบ้านรอบตัวกำลังจะเขียนถึง ‘การเมือง
ใหม่’ ครับ โดยมีกรณีศึกษาจากเรื่องรถไฟ และเรื่อง
นิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด

ส่วนพานรัฐธรรมนูญ เป็นสัญลักษณ์ของ
กฎหมาย รวมไปถึงการแก้ไขกฎหมาย เพื่อเอื้อ
หรือเปิดทางให้ได้ให้นักการเมืองสายพันธุ์มนุษย์
เข้ามามีบทบาท

สายพันธุ์แวมไพร์ต้องหากำจัดหรือสกัด
กันให้หมดสิ้น ! คงต้องรบกวนนักวิชาการนะครับ

ท่านขอวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบัน แต่
อยากให้ท่านคิดค้นหามาตรการ ทำอย่างไรจะได้
นักการเมืองสายพันธุ์มนุษย์เข้ามาบริหารบ้านเมือง

ภาพสุดท้าย พันธมิตรโลกหัวเป็น
สัญลักษณ์ของนักการเมืองสายพันธุ์ใหม่ ซึ่งไม่
จำเป็นต้องมาจากสะพานม้ฉนวน หรือดูรายการ
ASTV

พันธมิตรรุ่นแรกคือรุ่นบุกเบิก รุ่นหัวเชื้อ
ที่สร้างกระแส กระตุ้นเตือนให้พวกเราต้องคิด

‘การเมืองใหม่’ เป็นอย่างไร แบบเดิมไม่ไหวแล้วนะตัวเอง !

เหมือนการชुरองทำในกลุ่มประเทศอาหรับ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งการต่อสู้ ไม่ยอมให้กดขี่อะไรทำนองนั้น

การเมืองใหม่ในอีกความหมายก็คือ ‘เพื่อประโยชน์สุขของมหาชนชาวสยาม’

ทฤษฎีการเมืองบอกว่า การปกครองระบอบประชาธิปไตยย่อมดีกว่าสมบูรณาญาสิทธิราช

เพราะประชาชนมีส่วนร่วม ทุกคนมีสิทธิดูแลบ้านเมือง

แล้วบ้านเมืองก็จะเจริญเจริญเจริญ !

แต่กับเมืองไทย หลังจากแย่งอำนาจมาจากสถาบันกษัตริย์ ดูเหมือนประชาชนจะยังไม่ได้รับนะครับ อย่างกับเพชรซาอุฯ โคตรเพชรเบอร์เริ่มแรกคนไทยก็ยังไม่ได้ส่งมอบ !

อำนาจบริหารบ้านเมือง กลายเป็นมาตกอยู่ในมือของคนที่เรียกตัวเองว่า ‘นักการเมือง’

ผลเป็นอย่างไรครับ ดอกไม้สวยหรือดอกไม้จันทน์ก็รู้ๆกันอยู่

เขาผลัดกันครองแผ่นดิน แย่งอำนาจกันอุตลุด

แล้วพวกเราก็คิดว่านี่แหละคือ ‘วิถีการที่ใช่แล้ว’

อดคิดไม่ได้นะครับ ถ้าให้เป็นยุคสมบูรณาญาสิทธิราช เราอาจจะเจริญกว่านี้ก็เป็นได้ !

เพราะระบบบริหารบ้านเมืองจะเป็น

เอกภาพมากกว่านี้ !

รถเมล์ เขาก็บริหารกันด้วยการตัดเส้นทางที่ตีๆขายให้เอกชน เปิดให้รถเล็กเข้ามาแย่งลูกค้า

พอขาดทุน ก็จะมีให้รถเมล์แก่ใจกันเอง

รถไฟ เขาก็ปล่อยระบบขนส่งที่ใช้ถนนเจริญเติบโต สร้างถนน สร้างทางหลวง คนก็แห่ไปใช้บริการของเขา

เมื่อรถไฟขาดทุน ก็บอกว่าต้องแก้ไขกันเอง สุดท้ายก็มาทิ้งง่ายดี แปรรูปชะเลยดีไหม ?

ยกให้เอกชนทำไปก็สิ้นเรื่อง

ครับ แนวคิดตะวันตก เขาโยนค่าใช้จ่ายทั้งหลาย เพื่อให้รัฐบาลใช้เงินน้อยที่สุด

และผลักรถให้กับประชาชน

การแปรรูปจึงเป็นรูปแบบลดบทบาทหรือลดค่าใช้จ่ายของรัฐ

แต่เขาก็ให้สวัสดิการเกิดแก่เจ็บตายเต็มที่ !

เรื่องสาธารณูปโภค เรายังอ่อนแอและน่าจะทำให้รัฐดูแล รวมถึงการลงทุน

เขาว่างบประมาณสร้างถนนต่างๆ เมื่อเทียบกับการสร้างทางรถไฟหลายราง ประหยัดกว่ากันเยอะ

รถไฟเป็นระบบขนส่งมวลชนที่ประหยัดค่าขนส่งที่สุด เครื่องอุปโภคบริโภคราคาจะถูกขึ้นส่งไปสู้กับต่างประเทศก็สู้ไหว

ระบบธุรกิจแค่ประหยัดค่าขนส่งก็แพ้ชนะกันแล้วนะครับ

มาเพิ่มความเร็วของรถไฟให้เหมือนญี่ปุ่น,

จีน, ฝรั่งเศส, อเมริกา ฯลฯ

หากเชียงใหม่ถึงกรุงเทพฯ ใช้เวลาแค่ ๑ ชั่วโมง โอกาสทำมาหากินเราจะมีทางเลือกมากขึ้น
ครอบครัวอบอุ่น พ่อแม่ไม่ต้องทิ้งถิ่นฐาน
บ้านช่อง ดีไหมล่ะครับ ?

เราควรจะได้รถไฟแบบนี้มานานแล้ว ถ้านักการเมืองคิดถึง ‘ประโยชน์สุขเพื่อมหาชนชาวยาม’ !

คดีมาตาบุตรที่กำลังระอุ ระหว่างคนในจังหวัดกับคนที่มาลงทุน

เพราะจากบ้านเมืองที่สวยงาม มีทะเล มีเรือสแกนไร่นา กลับมีสารพิษเต็มเมือง ในดิน ในน้ำ ในอากาศ ในทุกอณู !

เป็นผลพวงจากภาครัฐที่พยายามจะเน้น GDP อย่างเดียว

โรงงานอุตสาหกรรมกลายเป็นหลุมดักเหยื่อธรรมชาติที่มาจากไร่

กวดขันเกษตรกรด้วยการเร่งปลูกพืชเชิงเดี่ยว พอล้มเหลวก็มีแหล่งรองรับ

กวดขันเกษตรกรด้วยการศึกษาที่สร้างค่านิยมใหม่ ลูกหลานที่จบมาต่างก็เดินทางเข้าสู่ระบบอุตสาหกรรมหมดสิ้น

เป็นทางเลือกของเขาหรือรัฐบาลเป็นผู้กดดันเอง ?

เมื่อศาลปกครองสั่งระงับโครงการหลายโครงการ ในนิคมอุตสาหกรรมมาตาบุตร

ท่ามกลางเสียงยินดีของพี่น้อง มีแต่ภาครัฐชู้ตลอดเวลา เศรษฐกิจจะแย่ เงินลงทุนจากต่าง

ประเทศก็บินหนี

ภาพพจน์การลงทุนติดลบ

สรุปรวมความว่า รัฐบาลหรือผู้บริหารบ้านเมืองวันนี้ เขาก็ยังเอา ‘เงิน’ เป็นตัวตั้ง !

ในอีกไม่นานนิคมอุตสาหกรรมกำลังจะขยายไปลงที่ภาคใต้ ปักขี้ได้บ้านเรา หินสวย น้ำใส จะเหลืออะไร ?

ดูเหมือนรัฐบาลจะมีนโยบายแต่บ้านหาเงินโดยไม่เหลียวแลชีวิตของคนไทยเท่าไรนัก

ตราบดที่วุ่นวายแต่ตัวเลขการลงทุน วุ่นวายตัวเลข GDP

โดยขณะที่ในหลวงของเราบอกอยู่เสมอ “เศรษฐกิจพอเพียง ๆ ๆ ๆ”

จะเชื่อใครครับ ?

นักการเมืองมาแล้วก็ไป กัดกระดูก กู้รุ้น แต่ในหลวงท่านทรงดูโดยไม่มีอำนาจจัดการ ท่านดูมาหลายทศวรรษ !

คำว่า “เศรษฐกิจพอเพียง” จึงมิใช่แค่คำขวัญนะครับ

จริงจังให้มากขึ้นพี่น้องเอ๊ย !

ความจริง... กรณีเขาพระวิหาร

ภาค ๕ วัน

บันไดทางขึ้นซึ่งคนทั่วไปไม่ได้เดิน

บันไดพื้นดินแม่ของไทย

ปราสาทเขาพระวิหารตั้งอยู่บนเทือกเขาพนมเร็ก (ดอกแเร็ก ภาษาเขมรแปลว่า กูเขาไม้คาน) ซึ่งกั้นพรมแดนราชอาณาจักรไทย-กัมพูชา อยู่ในเขตหมู่บ้านภูมิซร้อล ตำบลบึงมะลู (ปัจจุบันขึ้นกับตำบลเสาธงชัย) อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ ประเทศไทย ปราสาทนี้สร้างขึ้นในสมัยพระเจ้าสุริยวรมันที่ ๑ ประมาณปลายศตวรรษที่ ๑๖

ลักษณะสถาปัตยกรรมเริ่มตั้งแต่ทางลาดต่ำเชิงเขาขึ้นไปจนถึงผาชันสุดมีปราสาทตั้งเรียงรายอยู่ ๔ ระดับ ทำเป็นอาคารหลังคาทรงจั่ว ไม่มีเรือนยอดอย่างปราสาท ลักษณะเช่นนี้ควรเรียกว่า ‘มณฑปเข็ร’ ปลายสุดของหน้าผามีช่องอ่อนหินยื่นออกไป ได้ช่องอ่อนหินเป็นที่พักอาศัยได้ เรียกว่า ‘เป็ยตาดิ’ ปัจจุบันปราสาทเขาพระวิหารอยู่ภายใต้การปกครองของประเทศกัมพูชา

สำหรับสถานที่ตั้งและทิศทางปราสาทเขาพระวิหารนั้น ปรากฏว่าปราสาทแห่งนี้หันหน้าไปทางทิศเหนือแทนการหันไปทางทิศตะวันออก ดังเช่นศาสนสถานแบบเขมรทั่วไป โดยหลักการแล้วการสถาปนาปราสาทขึ้นมีจุดประสงค์หลักเพื่อการรังสรรค์ที่ประทับของเทพเจ้า ตามแบบจำลองพระราชวังบนสรวงสวรรค์ สันนิษฐานว่าจะต้องมีความสอดคล้องกับสภาพภูมิศาสตร์อัน

เป็นที่ตั้งศาสนสถานแห่งนั้นไปพร้อมกัน ปรากฏว่าปราสาทเขาพระวิหารได้ถูกลักษณะทางกายภาพของที่ตั้ง ซึ่งมีลาดเขาทางด้านทิศเหนือเป็นตัวบังคับให้ศาสนบรรพตแห่งนี้หันหน้าไปสู่ทิศนั้น ซึ่งแตกต่างจากศาสนบรรพตแห่งอื่นๆ อีกเป็นจำนวนมาก โดยสันนิษฐานได้ว่าผู้สร้างปราสาทเขาพระวิหารมีจุดประสงค์หลักที่ต้องการให้ศาสนสถานแห่งนี้มีความสัมพันธ์กับดินแดน ‘เขมรสูง’ (ดินแดนที่เรียกว่าเขมรสูงได้แก่บริเวณทางทิศเหนือของเทือกเขาพนมดงรัก ปัจจุบันคือภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย) ซึ่งมีเนื้อที่กว้างขวางแผ่ขยายไปทางทิศเหนือโดยตรง

อย่างไรก็ตาม ปราสาทเขาพระวิหารก็ยังคงเป็นเทวสถานที่มีคุณค่าและความสำคัญอย่างมาก เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่ทั้งประเทศไทยและกัมพูชาถือเป็นสถานที่ที่ควรค่าแก่การรักษาไว้เพื่อให้คนรุ่นหลังได้เรียนรู้ และอนุรักษ์โบราณสถานแห่งนี้ร่วมกันสืบไป

ลำดับเหตุการณ์กรณีพิพาทปราสาทเขาพระวิหาร

ระหว่างประเทศกัมพูชากับประเทศไทยโดยสังเขป

พ.ศ.๒๔๐๔ ไช่จ๋องและเวียดนามีได้ตกเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศส จากนั้นฝรั่งเศสเริ่มให้ความสนใจในลาวและกัมพูชา

พ.ศ.๒๔๑๐ มีการทำสนธิสัญญาระหว่างสยามกับฝรั่งเศสเพื่อให้ยอมรับว่ากัมพูชาเป็นดินแดนในอารักขาของฝรั่งเศส ยกเว้นเสียมเรียบ พระตะบอง ศรีโสภณ

พ.ศ.๒๔๓๖ ฝรั่งเศสเข้ายึดครองดินแดนฝั่งซ้ายแม่น้ำโขง พร้อมทั้งให้สยามทำสนธิสัญญายกดินแดนฝั่งซ้ายแม่น้ำโขงให้กับฝรั่งเศส

พ.ศ.๒๔๔๗ สยามทำสนธิสัญญากับฝรั่งเศส ยกเมืองหลวงพระบางกับดินแดนทางใต้ภูเขาดงเร็กให้ฝรั่งเศสเพื่อแลกกับจันทบุรี (ที่ถูกฝรั่งเศสยึดไปก่อนหน้านี้)

พ.ศ.๒๔๕๐ สยามทำสนธิสัญญากับฝรั่งเศส ยกดินแดนเสียมเรียบ พระตะบอง ศรีโสภณ ให้แก่ฝรั่งเศส เพื่อแลกกับเมืองด่านซ้าย เมืองตราด และเกาะแก่งทั้งหลายซึ่งอยู่ภายใต้แหลมสิงลงไปจนถึงเกาะกูดให้กับสยาม

พ.ศ.๒๔๗๒ สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาดำรงราชานุภาพเสด็จเยือนเขาพระวิหาร โดยมีเรสตีเดนต์ กำปงธม (ผู้ว่าราชการจังหวัดกำปงธม) ชาวฝรั่งเศสแต่งกายเครื่องแบบเต็มยศ พร้อมทั้งชักธงชาติฝรั่งเศสรอรับเสด็จ (ภายหลังกัมพูชานำไปเป็นข้ออ้างในศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ)

พ.ศ.๒๔๘๓ รัฐบาลจอมพล ป.พิบูลสงคราม พบว่าพรมแดนนี้ใช้ลำห้วยเป็นเส้นเขตแดนแทนที่

สิ้นปีนี้ จึงได้มีความพยายามขอแก้ไขการปักปันเขตแดนในส่วนนี้กับฝรั่งเศส

พ.ศ.๒๔๘๔ ช่วงสงครามโลกครั้งที่ ๒ กองทัพญี่ปุ่นในฐานะพันธมิตร เข้ามาช่วยไกล่เกลี่ยข้อพิพาทระหว่างไทยกับฝรั่งเศสอินโดจีน กรณีรัฐบาลไทยโดยการนำของจอมพล ป.พิบูลสงคราม กรีธาทัพเข้ายึดดินแดนที่เคยเสียไปสมัยรัชกาลที่ ๕ กลับคืนมา ทำให้ไทยได้ดินแดนที่เคยเสียไป (รวมทั้งปราสาทเขาพระวิหาร) กลับคืนตามสนธิสัญญาโตเกียว แต่ภายหลังจบสงครามโลกครั้งที่ ๒ เพื่อหลีกเลี่ยงสถานะผู้แพ้สงคราม รัฐบาลไทยจึงต้องคืนดินแดนดังกล่าวให้ฝรั่งเศส

พ.ศ.๒๔๘๒ กัมพูชา กับฝรั่งเศสร่วมกันคัดค้านอำนาจอธิปไตยเหนือปราสาทเขาพระวิหารของประเทศไทย นับเป็นจุดเริ่มต้นของปัญหาปราสาทเขาพระวิหาร

พ.ศ.๒๕๐๑ เริ่มมีการเคลื่อนไหวตอบโต้กันทางหนังสือพิมพ์ทั้งฝ่ายไทยและกัมพูชา เกี่ยวกับปัญหาเขาพระวิหาร จนกระทั่งถึงเดือนสิงหาคม ทางรัฐบาลไทยประกาศสภาวะฉุกเฉินทางชายแดนไทยกัมพูชา รวม ๖ จังหวัด คือ จันทบุรี ปราจีนบุรี สุรินทร์ บุรีรัมย์ ศรีสะเกษ และอำเภอเดชอุดม จังหวัดอุบลราชธานี และในเดือนธันวาคมปีเดียวกันนี้ กัมพูชาก็ประกาศตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับไทย

๖ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๐๒ รัฐบาลกัมพูชายื่นคำร้องต่อศาลยุติธรรมระหว่างประเทศให้วินิจฉัยกรณีอำนาจอธิปไตยเหนือปราสาทเขาพระวิหาร

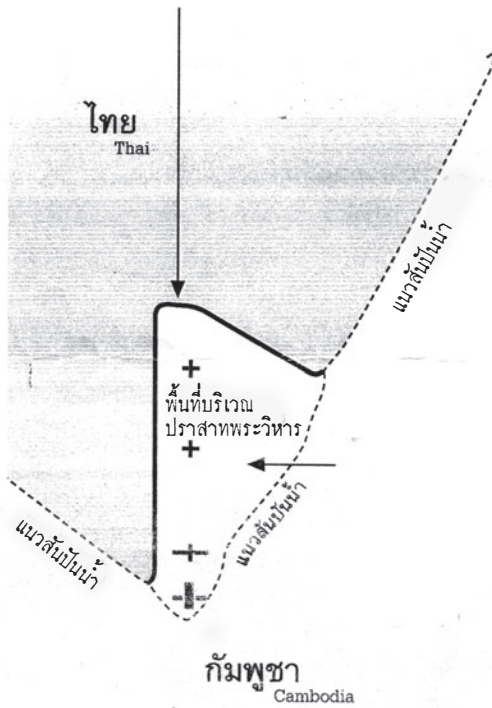
๑๕ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๐๕ ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศพิพากษาให้ปราสาทเขาพระวิหารอยู่ในอำนาจอธิปไตยของประเทศกัมพูชา กัมพูชาภายใต้การนำของรัฐบาลลอนนอล ได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับประเทศไทยขึ้นใหม่ และเปิดเขาพระวิหารเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำหรับคนทั่วไป

พ.ศ.๒๕๑๘-๒๕๓๔ ภายหลังการล่มสลายของรัฐบาลลอนนอล และเกิดสงครามกลางเมืองระหว่างเขมรฝ่ายต่างๆ ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการขึ้นชมปราสาทเขาพระวิหาร

พ.ศ.๒๕๓๕ กัมพูชาเปิดปราสาทเขาพระวิหารเป็นแหล่งท่องเที่ยวอีกครั้ง หลังยุติสงครามกลางเมือง

พ.ศ.๒๕๕๐ กัมพูชายื่นเรื่องขอให้ปราสาทเขาพระวิหารเป็นมรดกโลก ในที่ประชุมองค์การยูเนสโก ณ เมืองไคเซิร์ท ประเทศนิวซีแลนด์ และไทยยื่นเรื่องคัดค้านโดยอ้างถึงความเชื่อมโยงของปราสาทหินอื่นๆ ที่ตั้งอยู่ในเขตประเทศไทย องค์การยูเนสโกจึงยุติเรื่องไว้ก่อนเพื่อพิจารณาหาข้อสรุปใหม่ในเดือนมิถุนายน พ.ศ.๒๕๕๑

พ.ศ.๒๕๕๑ การประชุมใหญ่ขององค์การยูเนสโก เดือนมิถุนายน พ.ศ.๒๕๕๑ พิจารณาคำร้องปราสาทเขาพระวิหารเป็นมรดกโลกของกัมพูชาอีกครั้งหนึ่ง

ไครโกงเขาพระวิหาร

ภายหลังจากศาลโลกตัดสิน ในปี พ.ศ.๒๕๐๕ ทางเขมรได้แต่เพียง ‘ตัวปราสาท’ ไปเท่านั้น พื้นที่ภายในสันปันน้ำยังเป็นเขตของประเทศไทย เนื้อที่ซึ่งเขมรได้จากกรณีพิพาทนี้เป็นพื้นที่พร้อมปราสาท อาณาเขตไม่เกิน ๑๕๐ ไร่ พื้นที่ดังกล่าวมีหลักฐานเป็นรูปห้าเหลี่ยมคางหมู ห่างจากบันไดออกมา ๒๐ เมตร และห่างจากผนังปราสาททางด้านขวา ๑๐๐ เมตร อ้อมไปสู่อันใดหักที่เขมรขึ้นได้เพียงทางเดียว

ตอนนั้นทหารในกองกำลังสุรนารีครั้งจอมพลประภาส จารุเสถียร เป็นผู้บัญชาการทหารบก ได้เข้าไปทำรั้วกันเขตปราสาทพระวิหารออกจากเขตแดนไทย ณ กลาง ‘บันไดนาคราช’ หน้าโคปุระชั้นที่ ๑ โดยปล่อยให้เขมรขึ้นมาปราสาทพระวิหารได้ทางบันไดหักแก่เพียงทางเดียว พื้นที่ซึ่งอยู่ภายใต้สันปันน้ำทั้งหมด โดยเฉพาะบริเวณที่เรียกว่า ‘๔.๖ ตารางกิโลเมตร’ นั้น ‘ไม่นับว่าเป็นพื้นที่ทับซ้อน’

เขาว่าผมคลังชาติ ? แต่ผมไม่เคยขายชาติ !

คงไม่มีใครปฏิเสธว่าคุณ**วีระ สมความคิด** คือผู้หนึ่งที่จุดประกายเรื่องเขาพระวิหารและอธิปไตยของประเทศไทยให้คนไทยได้รับรู้ ความกล้าหาญของคุณวีระเป็นที่พิสูจน์กันได้ ถ้าเราเข้าไปดูที่**วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี** ซึ่งกล่าวถึงคุณวีระพอสังเขปว่า...

๑๘ ๑๐๕๖

‘นายวีระ สมความคิด (๒๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๐ -) เลขานุการเครือข่ายประชาชนต้านคอร์รัปชัน (คปต.) เป็นที่รู้จักจากกรณีเปิดโปงการทุจริตในวงราชการ มอบข้อมูลให้ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการประพฤติมิชอบในวงราชการ (ปปป.) ตรวจสอบ พล.ต. สนั่น ขจรประศาสน์ กรณีแจ้งบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินเป็นเท็จ ซึ่งท้ายที่สุดมีผลให้ เมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ ศาลรัฐธรรมนูญตัดสินให้ พล.ต. สนั่น ยุติบทบาททางการเมืองเป็นเวลา ๕ ปี

นายวีระ สมความคิด จบชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ปริญญาตรี สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช [๑] และได้รับปริญญาคุณวุฒิบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาวิชาผู้นำทางสังคม ธุรกิจและการเมือง จากมหาวิทยาลัยรังสิตในปลายปี พ.ศ. ๒๕๕๑

มีบทบาททางการเมืองในช่วงเหตุการณ์ ๑๔ ตุลา ด้วยการเป็นประธานนักเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และเป็นผู้เข้าร่วมในเหตุการณ์ ๖ ตุลาและพฤษภาทมิฬด้วย

อีกทั้งเป็นผู้ร่วมก่อตั้งพรรคพลังธรรมและเป็นสมาชิกพรรคด้วย

อดีต นายวีระ สมความคิด เป็นวิทยากรประจำรายการ “เวทีเสรี” ตั้งแต่เวลา ๒๑.๐๕ ทางช่อง TTV ๒ โดยเป็นวิทยากรประจำทุกวันพุธ และปัจจุบัน เป็นวิทยากรประจำรายการ “คั่นคนโกง” ทาง ASTV ออกอากาศเป็นประจำในวันศุกร์ เวลา ๒๒.๐๐น.’

เมื่อวันที่ ๒๑ ต.ค. ๒๕๕๑ ศาลฯได้ตัดสินให้จำคุก พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร จำคุกเป็นเวลา ๒ ปี ฐานใช้อำนาจหน้าที่ในทางมิชอบ เอื้ออำนวยผลประโยชน์ของตนเอง คดีนี้คุณวีระเป็นผู้ยื่นต่อ ป.ป.ช. เพื่อผลักดันให้นักการเมืองซีโกงได้รับโทษ อีกครั้งหนึ่งที่ชีวิตของคุณวีระถูกเขย่าด้วยคำชู้ และถูกกล่าวร้ายป้ายสีต่างๆนานา

เมื่อถามถึงสาเหตุที่ทำให้คนไทยถึงต้นต้วน้อยมากเมื่อเทียบกับห้าสิบปีที่แล้ว

“เพราะรัฐบาลไม่กล้าพูดความจริงเกี่ยวกับสัญญาที่ทำไว้กับเขมรในสมัยพรรคประชาธิปัตย์หลายปีมาแล้ว พอมาถึงรัฐบาลทักษิณก็ลบล้างไป เพราะมีผลประโยชน์ร่วมกันมาก ทั้งบ่อนคาลิน แก๊สในทะเล ฯลฯ ผมเรียกร้องให้คนไทยช่วยกันออกมาปกป้องอธิปไตยก็ถูกบิดเบือนกล่าวหาว่าผมล้มล้างชาติ...แต่ผมก็ไม่ขายชาติเหมือนใครบางคนนะครับ...”

ย้อนหลังอ่านบทสัมภาษณ์ วีระ สมความคิด ใน ‘ดอกหญ้า’ ฉบับที่ ๑๓๕ ปี ๒๕๕๑

 ๑๙

วันนี้ ๒๐ กย. เวลา ๑๑.๐๐ น.กลุ่มคนไทยรักชาตินำโดยนายวีระ สมความคิด ประธานเครือข่ายประชาชนด้านคอร์รัปชัน และภาคีเครือข่ายติดตามสถานการณ์เขาพระวิหาร พร้อมตัวแทนคนรักชาติ พร้อมคณะสื่อมวลชน จำนวน ๓๓ คน จากเดิมที่จะให้ตัวแทนประชาชน ๗๖ จังหวัด ได้เดินทางไปยังผามออีแดง เพื่ออ่านแถลงการณ์ทวงคืนดินแดนรอบปราสาทพระวิหาร พื้นที่ ๔.๖ ตารางกิโลเมตร

นายวีระ สมความคิด ประธานเครือข่ายประชาชนด้านคอร์รัปชัน และภาคีเครือข่ายติดตามสถานการณ์เขาพระวิหาร ได้อ่านแถลงการณ์ใจความสรุปว่า จะดำเนินการทุกวิถีทางตามกรอบของกฎหมาย ทวงคืนดินแดนรอบปราสาทพระวิหาร ๔.๖ ตร.กม.พร้อมทั้งจะเอาผิดผู้ละเว้นปฏิบัติหน้าที่และปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ทำให้ประเทศไทยต้องสูญเสียดินแดนรอบปราสาทพระวิหาร

ขอยืนยันว่า พื้นที่รอบปราสาทพระวิหารอยู่ในเขตประเทศไทย ตามหลักปักปันเขตแดนที่ประเทศฝรั่งเศสได้สร้างขึ้น ขอประทุ้งรัฐบาลกัมพูชาที่เอาประชาชนและทหารเข้ามาในพื้นที่รอบปราสาทพระวิหาร และขอให้นำประชาชนและทหารกัมพูชาออกไปจากพื้นที่ดังกล่าว ทั้งนี้ นายวีระได้ให้สัมภาษณ์หลังเดินทางลงมาจากผามออีแดงว่า เครือข่ายประชาชนคนไทยรักชาติ ไม่ได้ได้รับความสะดวกจากทหารในการขึ้นไปอ่านแถลงการณ์ทวงคืนดินแดนรอบปราสาทเขาพระวิหาร โดยอ้างว่าต้องปฏิบัติตามกฎอัยการศึกอย่างเข้มงวด ทั้งที่นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรี ได้ให้สัมภาษณ์ว่าจะอำนวยความสะดวกประชาชนในการเดินทางขึ้นไปอ่านแถลงการณ์บนผามออีแดง

เครือข่ายประชาชนผู้รักชาติเราไม่ฝืนกฎหมาย และทหารปฏิบัติตามกฎอัยการศึกอย่างเคร่งครัดแล้ว พล.อ.อนุพงษ์ เผ่าจินดา ผู้บัญชาการทหารบกก็ไม่มีทางเลือกอื่น ต้องปฏิบัติตามกฎหมายเช่นกัน และต้องผลักดันประชาชนและทหารกัมพูชาออกจากพื้นที่ ๔.๖ ตร.กม.ทันที โดยเครือข่ายประชาชนผู้รักชาติจะให้เวลาสักระยะหนึ่ง ถ้า ผบ.ทบ.ไม่ทำตามกฎอัยการศึก เครือข่ายประชาชนผู้รักชาติจะดำเนินการตามกฎหมาย พร้อมทั้งจะมีมาตรการตอบโต้ต่อไป

Posted by แดนอีสาน manager.co.th

อ่านแถลงการณ์ทวงคืนดินแดนรอบปราสาทฯ

“มีหลายคนแสดงความเห็นห่วงว่า
ผมทำกับเขาอย่างนี้
พวกเขาคงไม่ปล่อยให้ผมมีชีวิตรอดแน่
ผมก็บอกว่าจะไม่เป็นไรหรอกครับ
ถ้าผมจะตายเพราะใช้พวกนี้
ก็ไม่ใช่ไรครับ เพราะผมไม่ใช่คนแรก
และคนสุดท้ายที่ตายเพราะลูกขึ้นมา
ทำประโยชน์ให้ประเทศชาติ ”

กองหน้าเลือดข้าง !?

การเดินทางไปประกาศปกป้องอธิปไตยที่ผามออีแดงครั้งนั้น เรือตรีแซมดิน เลิศบุศย์ นายกสมาคม ผู้ปฏิบัติธรรมได้เดินทางไปสมทบด้วย พร้อมกับสมาชิกกองทัพธรรมจำนวนหนึ่ง คุณแซมดินบอกว่าการที่นำผู้ปฏิบัติธรรมไปร่วมขบวนการเรียกร้องปกป้องอธิปไตยครั้งนี้ก็เพื่อความถูกต้อง ไม่เกี่ยวกับศักดิ์ศรีอะไรทั้งสิ้น

“มันเป็นสมมุตินะ เราไม่ได้คิดยึดในวัตถุ แต่พื้นที่ที่เขารุกล้ำเข้ามามันเป็นดินแดนของเรา อีกทั้งก็รู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ถูกต้อง ในเมื่อเรารู้ว่าเขาทำเป็นสิ่งไม่ดี เราก็ควรป้องกันเขาในฐานะนักปฏิบัติธรรม เราต้องช่วยเขามากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เราไม่เห็นแก่ตัวเอง เพราะถ้าเห็นแก่ตัวเองเราไม่ต้องไปทำอะไรก็ได้”

ช่วงที่กลุ่มคนรักชาติถูกลอบทำร้าย คุณแซมดินลงจากรถมาห้าม มือทั้งสองข้างกางออก ปากก็ร้องว่า เฮ้ย...อย่าทะเลาะกัน กลับไป กลับไป... แต่สุดท้ายก็โดนลูกหลงกับเขาเหมือนกัน

“เราไม่รู้หรือว่าเขาเป็นเขมรหรือคนไทย แต่ที่แน่ๆ คือคนพวกนี้ถูกจ้างวานมาแน่นอน เพราะเขาเตรียมอาวุธ มาเรียบร้อย มีการเตรียมการไว้ก่อนเพื่อมาทำร้ายเรา ผม ไม่ท้อหรืออก เพียงแต่คิดว่าพวกที่เป็นคนไทยทำไมถึงไม่ รักประเทศชาติเลย เป็นคนแย่มาก เห็นแก่ตัว แต่ชาวบ้านแถวนั้นเขาไม่ต่อต้านเรานะ”

คุณแซมดินเป็นหนึ่งในกลุ่มผู้ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ ก่อการร้ายสากลร่วมกับผู้ชุมนุมประท้วงรัฐบาลสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ที่ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิปลายปี ๒๕๕๑

“คดีเก่ายังไม่ได้ขึ้นศาลเลย นี่ก็ถูกฟ้องเรียกค่าเสียหาย ๘๖ ล้านโดยการทำๆ กล่าวหาว่าไปทำให้สนามบิน เขาเสียหาย ยังไม่รู้ว่าจะเอาเงินที่ไหนไปใช้เขา”

เส้นทางปกป้องอธิปไตยของชาติสำหรับคุณ แซมดินยังอีกยาวไกล

“เพราะนี่เป็นประเทศไทยไง มีนักการเมืองที่พูด วันนี้อย่าง พรุ่งนี้อีกอย่าง กินเงินเดือนจากภาษีประชาชน แต่ไม่ได้ทำงานรับใช้ประชาชน คนพวกนี้จะไม่มีโอกาส เด็บโตในสังคมที่เขามีประชาธิปไตยอย่างผู้เจริญ แต่คนไทยบางคนกลับมองไม่เห็น ยังไงเราก็ต้องช่วยกันครับ”

เส้นทางปฏิบัติธรรมก็คงไม่ง่ายเหมือนกัน...?

“ยิ่งไงก็ง่ายกว่าการเมือง ! เพราะการเดินไปสู่การเมืองที่เป็นประชาธิปไตยอย่างแท้จริง และต้องนำคนอื่นด้วยจะยุ่งยากกว่าและปวดหัวกว่า แต่ก็ต้องทำ เพราะเป็นหน้าที่ของพลเมืองดี...”

ตัวอย่างนี้...แต่ยังมีวิบากหรือยังมากด้วยผลบุญเฮ้ย !

(‘ดอกหญ้า’ เคยสัมภาษณ์คุณแซมดินในฉบับ ๑๓๔ ปี ๒๕๕๑)

Bangkok Post 20 Sep. 2009

กองหลังก็คลังชาติ!?

ขวัญดิน สิงห์คำหรือครูเป็มของนักเรียนสามมาสิกขาชาวโศกที่มีความสามารถในการทำเกษตรอย่างน่าทึ่ง เพราะมีการกระทำแบบ DIY (do it yourself) มาตลอด เริ่มจากการทดลองปลูก เพาะ ปัก ขำ รวมทั้งทำปุ๋ยอินทรีย์แบบครบวงจร ลองถูกบ้างผิดบ้างจนตอนนี้สามารถร่วมกับชาวชุมชนศิระะโฮโศก ผลิตพืชผักผลไม้ไว้กินในชุมชน และยังเหลือส่งขายอีกด้วย

ขวัญดินเป็นหัวหน้าพรรคเพื่อฟ้าดิน พรรคการเมืองที่น้อยคนนักจะรู้จัก ซึ่งตั้งมาตั้งแต่ปี ๒๕๔๓ จากการรวมตัวกันของเหล่านักปฏิบัติธรรม ที่ต้องการมีพรรคการเมืองที่ตรงกับอุดมการณ์ตามแนวคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือการเมืองที่ไม่เอาเปรียบ โดยมีนโยบาย ๘ ด้าน

๑. ด้านศาสนา คนต้องมีคุณธรรม
 ๒. ด้านสื่อสาร ก็ต้องเป็นสื่อที่บอกความจริงและสร้างสรรค์
 ๓. ด้านกสิกรรม ต้องผลิตอย่างอื่นๆ ด้วย ไม่ใช่อาหารเรื่องเดียว และต้องเป็นอาหารที่ปลอดภัยแก่การบริโภค
 ๔. ด้านการศึกษา ให้มีความรู้คู่คุณธรรมและเข้มแข็ง เกื้อกูลโลก ช่วยเหลือโลก
 ๕. ด้านสาธารณสุข ให้คนรู้จักดูแลตัวเอง
 ๖. ชุมชน สิ่งแวดล้อม ทำให้ชุมชนเข้มแข็ง น่ายุ่ มืองค์ความรู้ มีภูมิปัญญา
 ๗. ด้านอุตสาหกรรม ทุกวันนี้มีระบบอุตสาหกรรมใหญ่ซึ่งไม่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อม เราควรมีอุตสาหกรรมขนาดย่อม ขนาดกลางและใช้วัตถุดิบในประเทศ
 ๘. วัฒนธรรม อยากให้คนหันกลับมาเห็นคุณค่าว่า วิถีดั้งเดิมของบรรพชนเป็นเรื่องสวยงาม
- นอกจากนี้ขวัญดินยังทำกิจกรรมที่สัมพันธ์กับต่างประเทศ โดยเริ่มทำกับอินเดีย เกาหลี ลาว และเขมร ในการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ซึ่งกันและกัน

“เราไม่ได้คิดเงินเขาเลยเวลาเขามาอบรม นโยบายของพรรคเพื่อฟ้าดินวางไว้เลยว่า เราคบกับประเทศไหนก็จะไม่คบเพื่อเอาเปรียบ แต่คบเพื่อช่วยเหลือเขา เราไม่มองเรื่องการไปเอาจากคนอื่น แต่เรามองว่าเราจะไปช่วยคนอื่นอย่างไร แล้วมันจะกลับมาเอง เป็นเรื่องของกาให้ อย่างเกาหลีก็ส่งนักเรียนมาเรียนที่ศรีษะอโศกปีนี้ ๓ ครั้งแล้ว เราไม่เก็บเงินเขาเลย แล้วไม่ได้คาดหวังอะไรด้วย ปรากฏว่าเกาหลีเขาให้ทุนไปดูงาน ถ้าเราลงทุนเองก็ไม่ต่ำกว่า ๓ แสนบาท เหมือนยิ่งให้ไปยิ่งได้มา ตอนนี้เรากำลังคบกับลาว เพราะเขาลำบากกว่า เราก็เอาองค์ความรู้ไปดูว่าจะช่วยเขาได้อย่างไร ตอนนี้ไปช่วยเรื่องเกษตร ซึ่งเป็นเรื่องที่เรานัด”

เมื่อตอนเด็กๆ คุณพ่อของครูเป็มซึ่งเป็นครูใหญ่

นำชาวบ้านไปช่วยถางหญ้า ทำความสะอาดบนเขาพระวิหาร

“ชาวบ้านแถวนั้นก็คิดว่าเขาพระวิหารเป็นของเขา เพราะเขาไปดูแลทำความสะอาดอยู่ เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้นมาที่มีความเห็นว่าเราสมควรไปแสดงออก เราอยู่ในระบอบประชาธิปไตย ชาวบ้านน่าจะออกมาพูดความจริง ไม่ได้พยายามให้คนเชื่อ แต่ให้เข้าใจ เป็นไปได้ว่ารัฐบาลเองก็ไม่ประชาสัมพันธ์มากพอ แต่จริงๆแล้วตรงนั้นมันมีผลประโยชน์กันมากมาย ที่อยู่ในพื้นที่ นักการเมืองท้องถิ่นมีผลประโยชน์ และคนกลุ่มนี้ทำให้มีการต่อสู้ พวกเราไม่มีผลประโยชน์ เรารู้แต่เพียงว่า พื้นที่ดินรอบๆพระวิหารพ่อแม่ของเราช่วยกันดูแลมา ยายเราเคยไปถางหญ้า เคยขึ้นไปทำพิธีทางศาสนาด้วย

พรรคการเมืองน่าจะมึบบทบาทมากกว่านี้ในการทำสิ่งที่ถูกต้อง เราไม่ได้ล้ำเข้าไปในพื้นที่เขา เขาก็ไม่มาจะล้ำเข้ามาในพื้นที่เรา รัฐบาลน่าจะทำอะไรที่จริงจังกมากกว่านี้”

ครูเป็มใช้ชีวิตแบบนักปฏิบัติธรรมตั้งแต่ยังเป็นสาว ๆ ตอนนี้อยู่อายุ ๕๐ ต้นๆ แต่ความกระฉับกระเฉงและกระตือรือร้นไม่เคยลดลงเลย

“การปฏิบัติธรรมทำให้ที่กล้าที่จะทำ กล้าแสดงออกในสิ่งที่ถูกต้อง ถ้าคนเราไม่ได้ปฏิบัติธรรม มันจะหวงเรื่องลาภ ยศ สรรเสริญ ขนาดเราปฏิบัติธรรมก็ไม่ได้หมายความว่า จะหมด แต่เรารู้เท่าทัน

เมื่อก่อนที่ก็กลัว แต่วันนี้ จากการปฏิบัติธรรมทำให้เรารู้ว่าอะไรควรทำ อะไรไม่ควร เพราะมันต่างกันมาก トラบไตที่เราคิดว่าถูกต้อง”

พรรคเพื่อฟ้าดินเคยช่วยชาวบ้านทำถนนที่บ้านราชฯ จ.อุบลราชธานี เคยช่วยเดินสายไฟให้ชาวบ้าน แต่ก็มีชาวบ้านบางคนสงสัย

“เพราะเขาเคยเห็นแต่คนเอา เขาเลยกลางแกลงใจว่าเรามาทำให้ได้อย่างไร เพราะเราไม่เคยส่งคนลงเลือกตั้ง เรารู้ว่าคนไม่เข้าใจว่าการเมืองต้องไม่หาเสียง ถึงวันนี้เขาก็ยังไม่เข้าใจว่าเราทำไปเพื่ออะไร เราไม่โฆษณา ไม่แจกเงิน แต่เราต้องส่งคนลงเลือกตั้งคราวหน้าเพราะกฎหมายบังคับ ซึ่งเราจะติดป้ายอย่างที่เราระบุไว้เท่านั้น แล้วเราก็กลับมาทำงานเหมือนเดิม คงต้องใช้เวลา อย่าใจร้อน ถึงแม้คนเข้าใจก็ไม่ใช่ว่าทำได้ง่ายๆ จะทำได้ก็เพราะอุดมการณ์ ถ้าเขาไม่มาสัมผัสกับเราจริงๆ เขาก็ไม่รู้หรอก คนส่วนใหญ่มีมุมมองข้ามเพราะเรามอซอ เขามองสั้นๆ เราก็ต้องสร้างความคิดให้มากพอก่อน ให้คนรู้จักก่อน ชื่อเสียงดีก็ช่วยอะไรไม่ได้ หลายนๆคนที่มีชื่อเสียงก็เริ่มหายไป มันต้องไปด้วยกัน ดีให้ตายถึงเขา รู้เขาก็ไม่เลือก”

ทางพรรคมีรายได้จากการบริจาคและจากชุมชนซึ่งทำของขาย ครูเป็มเองมีโรงงานปุ๋ยอินทรีย์ซึ่งเป็นการพึ่งพาตนเองแบบครบวงจร ทุกวันนี้ก็เริ่มลงตัวกับการทำงาน

“ก็ทำสุดฝีมือ เรื่องที่ทำเป็นหน้าที่คือการปฏิบัติธรรม ส่วนเรื่องการเมืองก็เป็นโจทย์ให้เราฝึก ถ้าฝึกดี เราก็ทำหน้าที่ได้ดีนี่เป็นสิ่งสำคัญที่สุด ทำให้เราสามารถเป็นนักการเมืองที่ดีได้

ถ้านักการเมืองพัฒนาตัวเองมาเป็นนักเสียสละได้ จะเป็นประโยชน์กับประชาชนมาก แต่ทุกวันนี้นักการเมืองเห็นแก่ตัว น้อฉล เอาประโยชน์ของตนเองเป็นหลัก ตอนนี่เราก็ทำส่วนของเราไป ถ้าโอกาสเรามีก็คงช่วยสังคมได้มากขึ้น”

ถ้ามีโอกาส...?

ฝรั่งมองไทย

สตีเฟน ย้ง
ให้สัมภาษณ์ สุทธิชัย หยุ่น
ภาพจาก The Nation

ถ้าเราคนไทยให้ความสำคัญกับสื่อตะวันตก โฉนไม่รับฟังทัศนะของ "สตีเฟน ย้ง" ฝรั่งลูกทูตอเมริกัน ที่เติบโตและเคยศึกษาอยู่บนแผ่นดินทอง ยิ่งเขาคณนี้เป็นคนค้นพบอารยธรรมบ้านเชียงแล้ว ไยเรื่องการบ้านการเมืองไทยในมุมมองของเขาจึงไม่น่าสนใจเล่า !?

๑๑/๑๖ ๒๕๖

ในฐานะนักศึกษาฮาร์วาร์ดที่ค้นพบบ้าน
เชียง แหล่งโบราณคดีแห่งที่ราบสูง อ.หนองหาน
จ.อุดรธานี และในฐานะลูกชายทูตสหรัฐ
ประจำประเทศไทย เติบโตและศึกษาเล่าเรียน
อยู่ในเมืองไทย ฝ้ามองดูความเปลี่ยนแปลง
ทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ และการปกครอง ตั้ง
แต่ยุคล่าอาณานิคมมาจนถึงการยึดครองเข้า
มาของระบอบคอมมิวนิสต์ในภูมิภาคเอเชีย
อาคเนย์ "สติเฟน ยัง" ยังเป็นอะไรต่อมิอะไร
อีกมากมาย มุมมองของเขาต่อประเทศไทยที่
รักและห่วงใย จึงเป็นสิ่งที่จะมองข้ามไปไม่ได้
รายการซีพอร์โลกกับ สุทธิชัย หยุ่น ทาง
สถานีโทรทัศน์ช่อง ๕ อสมท. จึงเชิญมาแสดง
ทัศนะเกี่ยวกับการเมืองและการปกครองของ
ไทยที่กำลังเข้าสู่ยุคแตกขั้ว

"พ่อผมใกล้ชิดกับในหลวง ใกล้ชิดกับ
จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ในปี ๒๕๐๘ มีช่อง
ว่างระหว่างคนชนชั้นสูงกับคนจนในชนบท
ซึ่งเป็นช่องว่างจริงๆ ในวันที่ ๒๕๕๒ เมื่อ
ผมได้ยืมกลุ่มเสื้อแดงพูดว่า ไทยมีช่องว่าง
ระหว่างคนรวยในกรุงเทพฯ กับคนจนในชนบท
ผมคิดว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระ ทุกวันนี้ช่องว่าง
มีเพียงแค่นี้ ที่อเมริกาก็มีช่องว่าง แต่ในปี
๒๕๐๘ ช่องว่างมันขนาดนี้" สติเฟนทำมือ
ประกอบให้เห็นถึงขนาดของช่องว่างที่แตก

ต่างกันมาก

สติเฟนเข้ามาอยู่ในประเทศไทยเมื่อปี
๒๕๐๔ หรือเมื่อ ๔๘ ปีก่อน สมัยนั้นยังไม่มี
ไฟฟ้า น้ำประปาใช้ ถนนเป็นดินลูกรัง แต่นับ
วันที่ล่วงผ่านไปมีอะไรใหม่ๆ เกิดขึ้นในเมือง
ไทยตลอดเวลา เมื่อได้ยินเรื่องแปลกๆ
ทำนองว่าประเทศไทยยังไม่มันน์ไม่มีนี่ ต้อง
เปลี่ยนแปลง ปัญญาชนบางคนต้องการการ
ปฏิวัติ เขาจึงมองว่าเป็นเรื่องไร้สาระ และ
ทำให้หันมองไปถึงความทะเยอทะยานของผู้ชาย
คนที่ชื่อ "พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร" ตั้งแต่เริ่มทำ
ชิน คอร์ปอเรชั่น กับการได้มาซึ่งสัมปทาน
โทรศัพท์จากรัฐบาลโดยระบบ "ผูกขาด"

สติเฟนย้ำว่า สาเหตุที่ทักษิณทำเงินได้
เยอะและกลายเป็นคนร่ำรวย เพราะรัฐบาลได้
มอบความเป็นบุคคลอภิสิทธิ์ให้เขา ให้สิทธิ
พิเศษในการผูกขาด เป็นการปกครองโดยคน
ชั้นสูง กลุ่มคนร่ำรวยและมีอภิสิทธิ์เหนือคนอื่น
"นี่ไม่ใช่เรื่องของผู้ชายคนหนึ่งเริ่มจาก
ความยากจนแล้วไต่เต้าขึ้นมา เขามีสาย
สัมพันธ์พิเศษ และผมเห็นเขาใช้สาย
สัมพันธ์พิเศษเหล่านั้น"

พร้อมกันนี้ สติเฟนยังเสนอมุมมองเกี่ยว
กับความคิดของอดีตนายกฯ ทักษิณ ที่เป็น
แบบจักรพรรดิของจีน ซึ่งถูกนำมาใช้ครั้งแรก

โดย "ฉิน จื่อ หวาง" แบ่งเป็น เบื้องบนคือ
สวรรค์ ถัดลงมาเป็นคนคนหนึ่ง ส่วนเบื้อง
ล่างคือคนที่เหลือ แล้วเข้าควบคุมรัฐบาล ดำรง
ผู้พิพากษา นักธุรกิจ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์
 ฯลฯ ทำให้ทุกสิ่งอยู่ใต้เขา ซึ่งไม่เคยมีผู้นำ
ไทยคนไหนในประวัติศาสตร์ชาติไทยที่
พยายามทำเช่นนี้มาก่อนเลย

เขาเชื่อว่าในเมืองไทยคนตัวเล็กๆ มักจะ
แหงนมองคนสำคัญ เพราะพวกเขามีความ
รู้สึกของระบบอุปถัมภ์อยู่ ทว่าทักษิณเข้าไป
ตัดลำดับชั้นต่างๆ เพื่อเข้าไปปกครองโดยตรง
ทุกคนทำงานภายใต้ตัวผู้นำ ไม่ใช่ความร่วมมือ
แบบเก่าๆ แต่คนส่วนใหญ่ทำงานให้ทักษิณและ
เชื่อว่าทักษิณจะใช้จ่ายเงินดูแลพวกเขา เมื่อถาม
ว่าลักษณะเช่นนี้เป็นประชาธิปไตยหรือไม่
สติเฟนบอกว่าประชาธิปไตยที่ปราศจากศีล
ธรรมจะย่ำแย่ แต่ความยุติธรรมต่างหากคือสิ่ง
จำเป็น

*"ย้อนกลับไปที อร์สโตเติล หากคุณเป็น
ประชาธิปไตย แต่คุณอื้อโงง ทำร้ายผู้อื่น เรา
เรียกว่าทรราช คุณไม่มีศีลธรรม ไม่มียุติธรรม นั้น
เป็นระบบที่เลวร้าย อร์สโตเติลกล่าวไว้ว่าทุกๆ
ระบบ ไม่ว่าจะป็นระบอบกษัตริย์ ชุนนาง หรือ
ประชาธิปไตย ต้องมีกฎหมาย มีศีลธรรม
และเป็นธรรม ที่จะควบคุมอำนาจในทาง*

มิชอบ"

อย่างไรก็ดี สตีเฟนได้ตัวอย่างที่ชี้ให้เห็น
ว่าประเทศไทยเดินไปผิดทางคือ การปกครอง
ลักษณะเดียวกับอาร์เจนตินา ภายใต้การนำของ
"ฮวน เปรอง" ที่ไปหาคนจนแล้วโทษคนรวย
บอกให้คนจนโหวตเขาแล้วเขาจะลงโทษคนรวย
เอาเงินจากคนรวยมาให้คนจน เอาคนจนไปต่อ
สู้กับคนรวย ทั้งที่ปี ๑๙๓๐ ก่อนยุคฮวน เปรอง
อาร์เจนตินาได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่ร่ำรวย แต่
ผู้นำเผด็จการได้ทำลายเศรษฐกิจและสร้าง
พรรคเผด็จการ ๑๐ ปีต่อมาอาร์เจนตินาก็
เผชิญกับความยากจนและแตกแยก สตีเฟน
มองว่าหากไทยยังปล่อยให้เป็นแบบนี้ก็จะ
ประสบชะตากรรมเดียวกัน

สติเฟนย้ำว่า ระบบที่ดีอยู่ที่ใครจะสร้าง
ความยุติธรรมในสังคมได้ ใครที่ปกครองอย่าง
มีศีลธรรม สามารถตรวจสอบควบคุมซึ่งกัน
และกันได้ รัฐธรรมนูญปี ๒๕๕๐ เป็น
รัฐธรรมนูญที่ดี แต่บางคนที่มีเงินเข้ามาแล้ว
ทำตัวเหมือนหนูที่เอาเนยแข็งทั้งก้อนไป คุณ
ความดีของรัฐธรรมนูญสูญหายไป ผู้คนไม่พอใจ
ประท้วง ปฏิเสธการประนีประนอม ที่ผ่านมา
สติเฟนได้ยื่นทักษิณพุดว่า รัฐประหาร ๑๙
กันยายน ๔๙ ล้มล้างเขา ตั้งแต่นั้นเขาถูก
ข่มเหงมาโดยตลอด ทั้งที่ก่อนหน้านี้ทักษิณได้

ฝ่าฝืนเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญและทำลายกฎหมาย สร้างความชอบธรรมและอะลุ่มอล่วยทางกฎหมาย คือ เขาได้เริ่มกระบวนการล่มสลายเอง และรัฐประหารก็เป็นส่วนหนึ่งของการล่มสลาย

"ตอนนั้นผมรู้สึกเศร้าใจ อะไรคือทางออกของไทย ถ้าเดินหน้าต่อกับทักษิณก็จะจบลงด้วยเผด็จการแบบจีน ซึ่งไม่ดีกับประเทศไทย แต่ถ้าเลือกรัฐประหารมันก็ขัดรัฐธรรมนูญประเทศไทยไม่ควรอยู่ในจุดนั้น ไม่ใช่เพราะกองทัพ ไม่ใช่คุณอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ไม่ใช่ พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ แต่เป็นเพราะคนคนหนึ่งกับทีมของเขาเอง"

เมื่อถามย้ำว่าทักษิณโทษป่าเปรมว่าเป็นต้นเหตุของความเดือดร้อนทั้งหมด สตีเฟนตอบว่าทักษิณเป็นคนฉลาดพูด เขารู้จักหัวใจของคนไทยดี รู้ว่าควรจะทำอะไรให้คนไทยคิดเหมือนเขา ในตะวันตกเรียกว่า ผู้ปลุกปั่น เขาจะศึกษาตัวคนฟังและอารมณ์ แล้วพูดในสิ่งที่คนอยากได้ยิน ไม่ใช่ชอบหรือห่วงใย แต่เพราะต้องการบางอย่างคือ เสียใจโหวตและความภักดี

ท้ายที่สุดแล้วสตีเฟนยังมีความหวังว่าความแตกแยกทางการเมืองในไทยแก้ไขได้ ถ้าทุกฝ่ายนั่งลงแล้วคุยกันถึงวิธีแก้ปัญหา

แบบไทยๆ แล้วทำงานร่วมกัน เช่น โครงการพัฒนาเศรษฐกิจและพัฒนการศึกษา ฯลฯ ทุกคนควรมีจิตสำนึกของสิ่งที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม จริยธรรม และความภาคภูมิใจที่เป็นคนไทย ที่ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนหรือต้องฟังใคร ที่สำคัญหากความทะเยอทะยานของทักษิณถูกนำออกไปจากบริบทปัญหาที่นี้ก็จะน่าจะมีทางออกสักทาง

"ยารสหวานๆ แบบฉบับไทยๆ กินทุกอย่างวันเป็นเดือนหรือ 3 เดือนแล้วคุณจะดีขึ้นเอง ดีกว่ายาที่กินวันเดียว แต่คนอาจไม่ชอบ ยา นี้คืออะไร ผมว่ามันต้องมาจากผู้นำรัฐบาล ผู้นำพรรคการเมือง พวกเขาอาจต้องกลืนยา ขม จะต้องไม่มีใครรับลิ้นบน ใช้เวลา ๓ ปี ตำรวจและตุลาการ คนต้องทำหน้าที่ของตัวเอง นี่คือนายกทำให้คนไทยได้เห็นว่าเป็นที่ กฎเกณฑ์ใหม่"

นี่คือมุมมองบางส่วนของ สตีเฟน ยัง ผู้ที่ ชาวอีสานมองว่าเขามีเทวดาอยู่บนไหล่ซ้าย ถึงได้ล้มลงตรงจุดที่ค้นพบโบราณวัตถุแห่ง บ้านเชียงพอดี !!

ชายผู้มี 'เทวดา' ประจำตัว

เมื่อครั้งเป็นนักศึกษาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ฮาร์วาร์ด สตีเฟน ยัง มาทำวิจัยที่เมืองไทย เพราะเคย
อยู่ในเมืองไทยและพูดไทยได้ โดยตั้งเป้าจะทำเรื่อง
อัตลักษณ์คนอีสาน กะว่าวางแผนที่หลับตาจิ้มแล้วก็ไป
ที่หมู่บ้านนั้นทันที บังเอิญเจ้าหน้าที่องค์การเพื่อการ
พัฒนาระหว่างประเทศของสหรัฐฯ ซึ่งทำงานอยู่ในพื้นที่
แนะนำให้ไปพบศาสตราจารย์จากฝรั่งเศสที่จุฬาย ท่านแนะนำให้ไปที่บ้านเชียง
ต.บ้านเชียง อ.หนองหาน จ.อุดรธานี เนื่องจากลูกสาวครูใหญ่เพิ่งแต่งงานใหม่ ปลูกบ้าน
ใหม่และห้องน้ำดี

วันหนึ่งขณะเดินไปตามถนนกับชาวบ้านคนหนึ่ง เขาเกิดสะดุดต้นไม้หน้าคะมาพื่นพบ
กับชิ้นส่วนรูปร่างกลมเรียบลื่น เมื่อหักออกมาจึงเห็นว่าเป็นส่วนหนึ่งของภาชนะ ถ้าใคร
ก็ไม่รู้ว่าเก่าขนาดไหน เลยนำไปให้แม่ แม่ก็พาไปหาศาสตราจารย์ซิน อยู่ดี และหม่อมพันธุ์ทิพย์

บริพัตรตรวจดูจึงได้รู้ว่าเป็นภาชนะเก่าแก่
ไม่เคลือบแห่งบ้านเชียง กลายเป็นที่มา
ของการขุดค้นหาแหล่งประวัติศาสตร์
บ้านเชียง และชาวบ้านเรียกขานสตีเฟน
ว่ามีเทวดาประจำตัว คือ ผลักให้ล้มลงไป
ตรงจุดที่พบโบราณวัตถุพอดิบพอดีไม่มี
ขาดไม่มีเกิน...

ทักษิณปลุกระดมตั้งตั้งแต่ปี ๒๕๔๔..เสียหายมากกว่า ๖ ตุลาคม

Posted by indexthai หมวด : การเมือง
สิทธิพงษ์ ปรีชญพฤทธิ์ เขียน

ตัวอย่างทักษิณ ตัวอย่างการใช้สื่อทางชั่วร้าย

ผมลองรวบรวมดูบทความที่ผมเขียนเกี่ยวกับคนที่ดูถูกดูแคลนคุกไทย ไม่ยอมติดคุกไทย มีมากกว่า ๔๐ เรื่อง เรื่องที่เขียนส่วนใหญ่จะออกในแนววิชาการ ข้อมูลอ้างอิงมีความสัมพันธ์กับเรื่องที่เกิดขึ้นอธิบายเป็นกลไกได้ ทักษิณที่รอดตัวว่ามีความรู้เรื่องเศรษฐกิจดี แต่ไม่ทราบกลไกดังกล่าว ว่าทำไมเศรษฐกิจถึงดีและไม่ดี แต่ไม่ว่าเหตุการณ์ทางเศรษฐกิจจะดีหรือร้าย ทักษิณสวมรอยเอามาพูดดีใส่ตัวได้ทั้ง ๒ ทาง

คนที่ไม่รับผิดชอบคำพูดของตัวเอง พูดได้ไม่มีติด ไม่มีสะดุด ทั้งมุสา ทั้งเบี่ยงเบน ทั้งมายาสาโดย ทั้งใส่ความคนอื่น พูดไม่มีกาลเทศะ ประกอบกับทักษิณเป็นคนที่บ้านน้ำลายขนาดหนัก เรื่องเลยเถิดกันทั้งประเทศ ไม่ใช่เฉพาะช่วงหมดอำนาจเท่านั้น ในช่วงที่มีอำนาจ ก็พูดเป็นต่ออยหอย ราชการนายกฯ พบประชาชนทุกเช้าวันเสาร์ พูดที่ไร คนฮือฮาทุกเสาร์ ตามวิจารณ์ต่อเนื่องกันอีก ๓ วัน หนึ่งปีมี ๕๒ สัปดาห์ ชาวบ้านไม่ต้องมีอันทำอะไร ปั่นปูนตามวิสัยทัศน์ที่มั่งง่ายของทักษิณตลอดปี แต่คนจำนวนหนึ่งหลงไหลในคำพูดของทักษิณ ทักษิณเป็นตัวอย่างที่เลวของเยาวชน

ทักษิณเป็นคนที่เอารัดเอาเปรียบคนอื่น ชอบพูดให้คนอื่นฟังอย่างเดียว (One way communication) ไม่ชอบตอบคำถามคนอื่น ช่วงของรัฐบาลทักษิณ นอกจากจะมีราชการนายกฯ พบประชาชนทุกเช้าวันเสาร์แล้ว

ได้มีความพยายามที่จะให้มีรายการ
นายกฯ พบผู้สื่อข่าวทุกบ่ายวันพฤหัสบดี
เช่นกัน (Two ways communication)
คำถามใดถูกใจ นายกฯ ก็จะชูเครื่อง
“หมายถูก” ขึ้นมา (หากจำไม่ผิด)
บอกว่าเป็นคำถามที่สร้างสรรค์ คำถามใด
ไม่ถูกใจ นายกฯ ก็จะชูเครื่องหมาย
วงกลมขึ้นมา บอกว่าเป็นคำถามที่ไม่
สร้างสรรค์ และไม่ตอบคำถามนั้น ทำ
ไปได้ ๒-๓ สัปดาห์ก็มีความต้องยุติลง
ส่วนรายการนายกฯ พบประชาชนยังคง
มีอยู่ตลอดไป แม้หมดอำนาจไปแล้ว ก็
ละเมอคิดว่าตนเองยังเป็นนายก
รัฐมนตรีอยู่ มีโฟนอิน และวิดีโอลิงค์
เข้ามาเป็นช่วงๆ เป็นที่อดทนระอาใจ
แก่ผู้คนทั่วไป

*เครื่องมือที่สำคัญที่ทักษิณใช้
คุกคามคนไทย มี ๓ อย่าง ๑) อำนาจ
๒) เงิน และ ๓) สื่อ สิ่งทั้ง ๓ นี้มี
ประสิทธิภาพสูงพอๆกัน*

ทักษิณไม่ได้ทำอะไรในประเศดีขึ้น
ไม่ทำให้ประเทศไทยเจริญขึ้น ไม่ได้
ทำให้ประเทศไทยหายจน ไม่ใช่ความ
สามารถตัวเองที่ใช้หนี้ไอเอ็มเอฟหมด
และทำให้ราคายางสูงขึ้น แต่พยายาม

ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

ใช้สื่อสวมรอย บอกว่าตนเองทำให้ประเทศไทยดีขึ้น
เจริญขึ้น และหายจน บอกว่าคนนั้นคนนี้อยู่เบื้อง
หลังการปฏิวัติ บอกว่าปฏิวัติทำให้ประเทศไทยถอยไป
๑๕ ปี ดูอย่างไรว่าถอยหลัง ๑๕ ปี หลังการปฏิวัติ
วันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๕ ทุนสำรองฯ เพิ่มขึ้นมาก
กว่าช่วงทักษิณอยู่ในอำนาจเสียอีก พุดพล่อยๆ คน
ทั่วไปไม่มีข้อมูล ไม่มีความรู้ ไม่มีความเข้าใจ จึงได้
เชื่ออย่างเดียว

สื่อคือดาบ ๒ คม หากใช้ได้อย่างถูกต้อง ก็จ
ทำให้เกิดการสร้างสรรค์สูง หากใช้ในทางที่ผิด จะ
ก่อให้เกิดการทำลายสูง กล่าวกันว่าใครครองสื่อ ผู้
นั้นครองโลก สื่อโทรทัศน์และวิทยุ จะมีอิทธิพล
สูงกว่าสื่อสิ่งพิมพ์ ชาวไร่-ชาวนา คนงานรับจ้าง
กรรมกร คนโดยทั่วไปไม่มีข้อมูล ความรู้ ความเข้าใจ
ในเรื่องทั่วไปน้อย ไม่มีเวลาอ่านหนังสือพิมพ์
คนตาบอดและคนที่อ่านหนังสือไม่ออก ก็ได้อาศัย
ได้ยินเสียงจากโทรทัศน์และวิทยุ

ทักษิณมุสา และพุดแบบปลุกกระดม (มิถุนายน)

ให้เห็นว่าตนเองดี ตนเองเก่ง คนอื่นไม่ดี คนอื่นไม่เก่ง
ทำให้คนทุกระดับหลงเชื่อ ตั้งแต่ระดับล่างสุดไปจน
ถึงระดับบนสุด ตั้งแต่ชาวบ้านถึงระดับนักศึกษาและ
อาจารย์มหาวิทยาลัย ความเชื่อแตกออกเป็น ๒ ฝ่าย
ฝ่ายหนึ่งเชื่อทักษิณ อีกฝ่ายหนึ่งไม่เชื่อ

สามี่แตกแยกกับภรรยา เพื่อน-เพื่อนแตกแยกกัน
คนในหน่วยงานข้าราชการต่างๆ ต่างแตกเป็น ๒ ฝ่าย
ไม่ว่า ฝ่ายปกครอง ตำรวจ ทหาร อัยการ ศาล และ
เอกชน

กรณี ๖ ตุลาคม ๒๕๑๕ สืบเนื่องจากการกลับ
เข้าประเทศของจอมพลถนอม กิตติขจร หลังจากที่ได้
เดินทางออกนอกประเทศหลังเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม
๒๕๑๖ เป็นชนวนให้เกิด ๖ ตุลาวิปโยค

ได้มีการใช้สถานีวิทยุกรมรักษาดินแดน ปลุกระดม
ว่า คนที่อยู่ในธรรมศาสตร์เป็นคอมมิวนิสต์ เป็นแกว
(ญวน) มีการสะสมอาวุธ จะล้มล้างสถาบัน พutschai
กลับไปกลับมา พutschai แล้วช้ำอีก เมื่อตั้งใจจะปลุกระดม
ก็จะทำได้สำเร็จ ทำให้คนที่อยู่นอกธรรมศาสตร์
อารมณ์พุ่งพล่าน โกรธแค้นคนที่อยู่ในธรรมศาสตร์
แล้วก็มีกรมนุกเข้าไปในธรรมศาสตร์ ใครที่หลุดออก
มาได้ถูกรุมทุบตีตายอย่างทารุณ เหมือนไมโซคนไทย
ด้วยกัน มีผู้บาดเจ็บ เสียชีวิต และสูญหายเป็น
จำนวนมาก นี่คือตัวอย่างอันเลวร้ายของสื่อ ทำให้
เกิดการฆ่าล้างล้างสูงมาก

นอกจากนี้ ดีเจขวัญชัย ไพรพนา ที่อุตรธานี

ชาวบ้านกับขงทรงพระเจริญที่ได้รับแจก
ก่อนการปรากฏตัวของทักษิณ

และ ดีเจตั๋ย ที่อุบลราชธานีก็จัด
รายการแบบปลุกระดม ให้คนกลุ่ม
หนึ่งใช้อาวุธไปไล่ทำร้ายคนอีกกลุ่มหนึ่ง
จากบทความที่ผู้เขียนนำเสนอไว้
มากกว่า ๔๐ บทความ บอกว่าอดีต
นายกฯ ทักษิณ ไม่มีอะไรดี ไม่ได้ทำ
อะไรให้ประเทศไทยดี ไม่ได้ทำให้
ไทยเจริญ ทำให้ไทยจนลงกว่าเดิม
แต่ขายชาติขายวิญญูณของประเทศ
ให้ตนเองมั่งคั่งขึ้นมา แล้วใช้สื่อพูด
แบบเบี่ยงเบนว่าตนเองทำดี ทำถูกต้อง
ทำให้ประเทศไทยเจริญ

เรื่องที่เกิดขึ้นไม่ใช่การแตกแยกทางความคิดทางการเมือง แต่เป็นการปลุกระดมทำเพื่อประโยชน์ส่วนตนอย่างเอาเป็นเอาตาย ประเทศจะเดือดร้อนอย่างไร ไม่คำนึง ปลุกระดมเพื่อประโยชน์ของตนเอง นายจตุพร พรหมพันธุ์ หลงเชื่อว่าทักษิณดีและเก่ง อย่างไม่ลืมหูลืมตา ไม่มีใครสมบูรณร้อยเปอร์เซ็นต์ โดยแท้ที่จริงแล้ว ทักษิณเปรียบไม่ได้เท่าจี๊ดเลย เมื่อเทียบกับพล.อ.เปรม ตั้งแต่ “ดำ” พล.อ.เปรม ดิถสุถานนท์ อย่างสาดเสีย เทเสีย “ไป ไปตายไปๆ ๆ”

ผมไม่โทษคนเสื้อแดงที่มาชุมนุมซึ่งเหมือนคนที่ถูกปั่นให้โกรธแค้นให้ไปฆ่าคนในธรรมศาสตร์ เมื่อ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๕ ผมหดหู่กับผู้บริหารระดับสูงของประเทศ แยกไม่ออก อะไรคือการแสดงความคิดเห็น อะไรคือการปลุกระดม บริหารจัดการไม่ได้

เหตุการณ์ ๖ ตุลา แม้จะจบด้วยความโหดร้ายทารุณ ..แต่ก็จบลงได้

ความคดในข้อ งอในกระดูกของทักษิณ

ปลุกระดมประเทศไทยไปในทางเสื่อมมาตั้งแต่ปี ๒๕๔๔ ..ทุกวันนี้ก็ยังไม่จบ

ก่อความเสียหายมากกว่าเหตุการณ์ ๖ ตุลาคม

คนเป็นสื่อโดยทั่วไปก็หวังจะอะไรได้ยากอยู่แล้ว ประเทศไทยทุกข์เข็ญมากขึ้นทุกวัน คนเป็นสื่อแบบทักษิณ ยิ่งชั่วร้ายมากขึ้นไปอีก

พบกับผู้เขียนผ่านทวิตเตอร์ทุกวัน

<http://twitter.com/indexthai>

๑๑/๑๓ ๓๕

...หมายเหตุ

ภาพประกอบหน้า ที่แล้วมาจากเรื่อง 'ทักษิณไปฟิจิทำไม' เขียนโดย Michael Hattell จาก theaustralian.com/news/fugitive กล่าวถึงทักษิณ ชินวัตรบินไปฟิจิด้วย Learjet มีการประชุมลับระหว่างทักษิณกับนายกรัฐมนตรีฟิจิและผู้บัญชาการทหารกองทัพอของฟิจิ Frank Bainimarama ณ. ที่ทำงานของเขา ซึ่งเรื่องนี้ได้รับการยืนยันจาก Major Neumi Leweni ว่า มีการตกลงธุรกิจกันในช่วงอาหารกลางวัน โดยทักษิณต้องการลงทุนที่ฟิจิ ๓๐๐ ล้านดอลลาร์ โดยมีข้อแลกเปลี่ยนคือความปลอดภัย ไม่ถูกส่งตัวกลับประเทศไทย เพราะฟิจิและประเทศไทย ไม่มีสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดน สุดท้ายทักษิณเอาเงินเข้าแบงก์ฟิจิจำนวน ๒๕๐ ล้านดอลลาร์

คงจำกันได้ว่านักข่าว Times online ถามทักษิณว่าตอนนี้มีเงินอยู่เท่าไร เขาตอบว่าประมาณ ๑๐๐ กว่า ล้านดอลลาร์ หยุดคิดนิดหนึ่งแล้วก็พูดต่อว่า เออ ร้อย...สองร้อยล้านเท่านั้น แสดงว่าทักษิณตอบนักข่าวผู้นั้นถึงจำนวนเงินจากที่เก็บที่ใดที่หนึ่ง ไม่ใช่จำนวนเงินทั้งหมดที่แยกเก็บในหลายๆที่ หรือจำนวนเงินทั้งหมด

ลองมาดูว่าประเทศฟิจิเป็นอย่างไรในสายตาของรัฐบาลประเทศอื่น อย่างเช่นออสเตรเลีย ข้อมูลจาก theaustralian.com เมื่อ ๕ ก.ค. ๕๒ กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างออสเตรเลียกับฟิจิว่าตึงเครียดขึ้น ตั้งแต่รัฐบาลของ Mr.Bainimarama ยกเลิกรัฐธรรมนูญและยุบกระบวนการผู้พิพากษา ในเดือนเมษายน ปี ๕๒ และประกาศอยู่ในตำแหน่งเป็นเวลา ๕ ปี

ฟิจิถูกไล่ออกจากการเป็นสมาชิกของกลุ่มแปซิฟิก The Pacific Islands Forum (PIF) และจากกลุ่มเครือจักรภพ Commonwealth เนื่องจากรัฐบาลของ Mr.Bainimarama ปฏิเสธที่จะมีการเลือกตั้งในระบอบประชาธิปไตย เขาอ้างว่าประเทศต้องผ่านการปฏิรูป (reform) ก่อนที่จะมีการเลือกตั้ง

ก็คงพอจะเดากันได้...รัฐบาลนี้มาจากการปฏิวัติ (ปี พ.ศ.๒๕๔๕) และปกครองประเทศโดยเริ่มจากฉีกรัฐธรรมนูญทิ้ง ยุบศาลปกครอง...นี่เป็นรัฐบาลในฝันของกลุ่มผู้รักชาติจนน้ำลายไหลจริงๆ...

ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

เด็ก บ.๑ ฝัน...

"โตขึ้นหนูอยากเป็นเจ้าหน้าที่คอร์ปชั่น"

ขณะที่ผู้นำสูงสุดของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเตือนคอร์ปชั่นเป็นภัยคุกคามใหญ่หลวงของประเทศชาติ และการปกครองของพรรคฯ เด็กนักเรียนวัย ๖ ขวบ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ให้สัมภาษณ์ความฝันว่า "เมื่อโตขึ้น หนูอยากเป็นเจ้าหน้าที่คอร์ปชั่น" ในภาพ: สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ที่มหาศาลาประชาชนในกรุงปักกิ่ง ปี พ.ศ. ๒๕๕๑ - เอเอฟพี

คำพูดเด็กๆ เท่านั้นเอง?

ชาวเน็ตสุดฮือฮาประจำสัปดาห์เปิดเทอมของประเทศจีน ที่ดึงดูดความสนใจชาวเน็ตอย่างท่วมท้น คือข่าวสัมภาษณ์เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในกวางเจา

เมื่อวันที่ ๑ กันยายนที่ผ่านมา เป็นวันเปิดเทอมของเด็กนักเรียน ผู้สื่อข่าวประจำสื่อของรัฐแห่งแดนใต้ **หนันฟางดูซื่อ** (หรือชื่อภาษาอังกฤษคือ Southern Metropolis Daily) ก็ได้รุดไปยังโรงเรียนประถมศึกษา และมัธยมศึกษาประจำกว้างโจว หรือกวางเจา เมืองเอกของมณฑลกว่างตง (กวางตุ้ง) สัมภาษณ์ บรรดาเด็กน้อยอนาคตของชาติในวันหน้า

"โตขึ้นหนูอยากเป็นอะไรคะ?" ผู้สื่อข่าวถามเด็กน้อยในวัยที่ใครต่อใครมักเปรียบเสมือนผ้าขาวสะอาด

“หนูอยากเป็นครู”

“หนูอยากเป็นศิลปินเขียนภาพ”

“หนูยังไม่รู้เลยคะ... ฯลฯ”

“อยากเป็นเจ้าหน้าที่รัฐคะ” เด็กหญิงวัย ๖ ขวบ ที่กำลังขึ้นชั้นป. ๑ คนหนึ่งตอบ

“แล้ว หนูอยากเป็นเจ้าหน้าที่รัฐแบบไหนคะ” ผู้สื่อข่าวถามต่อ

“เจ้าหน้าที่รัฐที่คอร์รัปชั่นคะ เพราะจะได้มีของเยอะเยอะ” หนูน้อยตอบ

หนั้นฟางตูชื่อ รายงานการสัมภาษณ์ของเด็กหญิงผู้ฝันอยากเป็นเจ้าหน้าที่รัฐคอร์รัปชั่นเพราะมีทรัพย์สินสมบัติมากมายนี้ ไม่ทันข้ามวัน...ก็ผู้อ่านบทสัมภาษณ์กว่าหมื่น และกลายเป็นข่าวจุดกระแสวิพากษ์วิจารณ์เผด็จรื้อนมากที่สุด

จากการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับความฝันอยากเป็นเจ้าหน้าที่คอร์รัปชั่นของหนูน้อยวัย ๖ ขวบนี้ ปรากฏผลว่า

๑๐ เปอร์เซ็นต์ บอกว่า “เป็นแค่ความคิดแบบเด็กๆ ไร้สาระ”

และอีก ๕๕ เปอร์เซ็นต์ บอกว่า “มันสะท้อนถึงความจริงในสังคม”

ชาวเน็ตคนหนึ่งโพสต์ข้อความว่า “ฮา ฮ่า... ลัทธิลัทธิลัทธิได้เสนอ “ฉลองพระองค์ชุดใหม่ของพระเจ้าจักรพรรดิ” เวอร์ชันใหม่แล้ว

อีกคนโพสต์ว่า “มลพิษจากชีวิตบัดซบได้ปนเปื้อนเด็กๆแล้ว เราจะสั่งสอนเด็กชั่วรุ่นใหม่อันอย่างไร?”

ทั้งนี้ ประธานาธิบดีหู จิ่นเทา แถลงเตือนหลายครั้งว่า “คอร์รัปชั่นเป็นภัยคุกคามใหญ่หลวงของชาติที่อาจล้มการปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์”

หนังสือพิมพ์หนั้นฟางตูชื่อ ซึ่งเป็นสื่อของรัฐ รายงานข่าวฮือฮาในสัปดาห์เปิดเทอมของเมืองจีน คือข่าวสัมภาษณ์ เด็กนักเรียนชั้นประถมให้สัมภาษณ์ความฝันว่า “เมื่อโตขึ้นหนูอยากเป็นเจ้าหน้าที่คอร์รัปชั่น” - ภาพเอเจนซี

กลุ่มผู้ใหญ่วิจารณ์เครียด

อย่างไรก็ตาม คำตอบบทสัมภาษณ์ของหนูน้อยวัย ๖ ขวบ ที่อยากเป็นเจ้าหน้าที่รัฐคอร์รัปชั่น ก็สร้างความเครียดแก่ผู้ใหญ่บางกลุ่ม เฟิงหวง (Phoenix-ifeng.com) สื่อยักษ์ใหญ่แห่งฮ่องกง เสนอบทวิจารณ์ต่อข่าวนี้เมื่อวันที่ ๓ ก.ย. ดังนี้

คำพูดของเด็ก สะท้อนถึงความจริงอันแสนเลวร้ายของโลกผู้ใหญ่ ขณะนี้รัฐบาลยิ่งขยายปฏิบัติการต่อต้านคอร์รัปชั่น คอร์รัปชันกลับยิ่งขยายตัว”

广州一年级小朋友的人生理想折射世态人情

网络热议小学生“长大想做贪官”

【本報訊】日前，廣東省教育廳公佈了全省小學一年級學生的人生理想調查報告。報告顯示，在調查的 1000 名小學生中，有 15% 的孩子表示，長大後想做「貪官」。

這份報告引起了社會的廣泛關注。有人認為，這反映了社會風氣的敗壞，也有人認為，這只是小孩子的天真想法。

【本報訊】日前，廣東省教育廳公佈了全省小學一年級學生的人生理想調查報告。報告顯示，在調查的 1000 名小學生中，有 15% 的孩子表示，長大後想做「貪官」。

這份報告引起了社會的廣泛關注。有人認為，這反映了社會風氣的敗壞，也有人認為，這只是小孩子的天真想法。

【本報訊】日前，廣東省教育廳公佈了全省小學一年級學生的人生理想調查報告。報告顯示，在調查的 1000 名小學生中，有 15% 的孩子表示，長大後想做「貪官」。

這份報告引起了社會的廣泛關注。有人認為，這反映了社會風氣的敗壞，也有人認為，這只是小孩子的天真想法。

【本報訊】日前，廣東省教育廳公佈了全省小學一年級學生的人生理想調查報告。報告顯示，在調查的 1000 名小學生中，有 15% 的孩子表示，長大後想做「貪官」。

這份報告引起了社會的廣泛關注。有人認為，這反映了社會風氣的敗壞，也有人認為，這只是小孩子的天真想法。

【本報訊】日前，廣東省教育廳公佈了全省小學一年級學生的人生理想調查報告。報告顯示，在調查的 1000 名小學生中，有 15% 的孩子表示，長大後想做「貪官」。

這份報告引起了社會的廣泛關注。有人認為，這反映了社會風氣的敗壞，也有人認為，這只是小孩子的天真想法。

【本報訊】日前，廣東省教育廳公佈了全省小學一年級學生的人生理想調查報告。報告顯示，在調查的 1000 名小學生中，有 15% 的孩子表示，長大後想做「貪官」。

這份報告引起了社會的廣泛關注。有人認為，這反映了社會風氣的敗壞，也有人認為，這只是小孩子的天真想法。

【本報訊】日前，廣東省教育廳公佈了全省小學一年級學生的人生理想調查報告。報告顯示，在調查的 1000 名小學生中，有 15% 的孩子表示，長大後想做「貪官」。

這份報告引起了社會的廣泛關注。有人認為，這反映了社會風氣的敗壞，也有人認為，這只是小孩子的天真想法。

杭州一大学发生甲流聚集性病例

【本報訊】日前，杭州某大學發生甲型 H1N1 流感聚集性病例。據悉，該校學生宿舍內發現多例病例，目前已採取隔離措施。

校方表示，將加強校園衛生防疫工作，確保師生健康。

臨沂發生化學品燃爆

【本報訊】日前，臨沂市發生一起化學品燃爆事故。事故發生在一家工廠內，造成多人受傷，目前傷者正在醫院救治。

事故原因正在調查中。

小日 TINY GOLDEN DOG

800-820-1758

古典文字四大名著金幣

www.gp.com

服務熱線

แต่สิ่งที่น่ากลัวมากยิ่งขึ้นไปกว่านั้น มิใช่คอร์รัปชัน โดยตัวของมันเอง แต่คือ “อิทธิพลของกระแสคอร์รัปชัน ที่แพร่ขยายไม่ผิดอะไรกับการแพร่เชื้อร้ายมะเร็ง”

เมื่อพูดถึง “คอร์รัปชัน” ผู้คนต่างแสดงท่าทีรังเกียจ แต่เมื่อตัวเองมีโอกาสดูจริต กลับเป็นเรื่องยากที่จะ หักห้ามใจตัวเอง มิให้กลายเป็น “สมาชิกคอร์รัปชัน” ไป เสียอีกคน

ชาวเน็ตผู้หนึ่งตอบการสำรวจในประเด็นนี้ว่า “ทุ่มเงินเลี้ยงดูปู่เสีย ใช้เส้นสาย ขอความช่วยเหลือพวกพ้อง ตัดสินบนให้ช่วยจัดการกระแสรายประโยชน์, พวกเรา ต่างก็เกลียดคอร์รัปชัน แต่ก็เสียดคอร์รัปชันเช่นกัน, บริภาษเจ้าหน้าที่โกงกิน แต่ก็อีกจกเจ้าหน้าที่คอร์รัปชันผู้มั่งคั่ง, และในที่สุดคอร์รัปชันก็ได้สังหารจิตใจพวกเรา กระทั่ง พวกเราเองก็ได้กลายเป็นโฆษณาของการคอร์รัปชัน”

เมื่อคอร์รัปชันกลายเป็นวัฒนธรรมด้านหนึ่ง มันก็ไม่ผิดอะไรจากมะเร็งร้ายที่ยังเติบโต และทัศนคติต่อคอร์รัปชันของคนจำนวนมากที่ตอนแรกเห็นมันเป็น “สิ่งเลวร้ายน่ารังเกียจ” ก็ค่อยๆแปรเปลี่ยนไปเป็น “ความเคยชิน” และในที่สุด “เมื่อเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมไม่ได้ ก็ปรับจิตใจให้เคยชินกับมัน”

ดังนั้น เมื่อเผชิญปรากฏการณ์ “แม้แต่เด็ก ป. ๑ ยังถูกวัฒนธรรมคอร์รัปชันกลืนกิน ถึงกับฝันอยากเป็นเจ้าหน้าที่คอร์รัปชัน” เช่นนี้แล้ว ก็ควรอย่างยิ่งที่พวกเราจะหันมาทบทวนประเพณีค่านิยม และเริ่มต้นกันใหม่ในการแสวงหาการปกครองและสร้างความศรัทธาสังคม มิฉะนั้นแล้ว คอร์รัปชัน ก็จะกลายเป็น “โรคมะเร็งขั้นสุดท้าย ที่ไม่มียารักษาได้แล้ว”.

ASTV ผู้จัดการออนไลน์

7 กันยายน 2552

๑๑๔๓ ๓๓๙

ทบทวนที่พบว่า สรรพมาเขาจะได้อ่านหนังสือเป็นอันมากก็ห้องสมุด มากกว่าหนังสือที่เขาซื้อเอง ดัวยว่าหนังสือของเขานั้นเป็นของตายไปแล้ว ทำให้ไม่ค่อยมีใครมาขยออ่าน หรือไม่กี่เดือนหน้าก็กาชงานดังไปเสียหมด เมื่อเข้าห้องสมุดจึงได้อ่านหนังสืออย่างเต็มที่ เพราะห้องสมุดมีบุคคลอื่นให้อ่าน ไม่มีงานปดะตั้งเข้ามาหา และไม่เอาขนำหนังสือไปเก็บไว้เป็นส่วนตัวได้ ต้องอ่านตงงนั้น เป็นกาชบังคับตนเองโดยปดขยาย แม้ว่าหนังสือที่ห้องสมุดขำนวนมาก เขาจะมีอยู่แล้วไว้ในห้องสมุดส่วนตัวของเขา แต่เมื่อได้อ่านก็ห้องสมุด ย่อมจะให้ใครมดูสิ่กที่ติกว่าอ่านเป็นกาชส่วนตัว

ด้วยขยอละเอียตตามที่เล่าที่มาก็ไปให้กาชขยอ จึงไม่มีความปดะสงค้จะกาชใอขยอหนังสือกับทางห้องสมุด แต่จะหาโอกาสไปขงตัวเองในร้ห้องสมุดสัปดาห์ละวัน เหมือนที่เคยปฏิบัติยามวัยเยาว์ ห้องสมุดแห่งชาติคือเป้าหมายหลัก แต่ก็ขัดสขยเวลาปากเหลือเกิน ทุกวันนี้ไปตงงนั้นสัปดาห์ละสามวันต่อเนือองสองปีแล้ว ยังหาเวลามิได้เลย คงต้องมาที่นี้เพื่อขยอไปสั้ เดินเท้าได้เหมือนวัยเด็ก ขยอศุดมมา

อภรรมาของผู้นำ

(มณโฑรชาตก)

ผู้นำ ไร้ธรรม ปกครอง
 ขนสงอ ชอกช้ำ ทุกข์เข็ญ
 มาถัว แง่งเม็ข เล็อดเข็ญ
 ช้องนเร็น ชัวร้ำย โยเลว

WS๖ ศาสตราประทับอยู่ ณ เวฬุวันมหาวิหาร ทรงปรารถนาพระเทวทัตว่า
“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เทวทัตพยายามฆ่าเรา ไม่ใช่ในบัดนี้เท่านั้น แม้ครั้งก่อนก็
พยายามฆ่าเรามาแล้วเหมือนกัน แต่ถึงจะพยายามสักปานใดก็ตาม ก็ไม่สามารถฆ่าเราได้”
แล้วทรงนำเรื่องราวนี้มาตรัสเล่า

ใในอดีตกาล มีทารกชายคนหนึ่งเกิดในตระกูลคหบดี ที่หมู่บ้านไม่ไกลจาก
กรุงพาราณสี ครั้งเจริญเติบโตเป็นชายหนุ่ม บิดามารดาได้หาภรรยาจากกรุงพาราณสี มา
แต่งงานให้เป็นภรรยาของบุตรชาย

นางชื่อว่า **สุชาดา** มีรูปร่างหน้าตาสะสวยงดงามราวกับเทพธิดา ทั้งยังเป็นผู้ถึง
พร้อมด้วยศีล ปฏิบัติสามีเป็นอย่างดี และปฏิบัติต่อพ่อผู้แม่ผู้ด้วยความเคารพยิ่ง
นางชวนชายเอาใจใส่กิจทั้งหลายสม่ำเสมอทุกวัน จึงเป็นที่รักมากของสามี ทั้งสองได้
อยู่ร่วมกันด้วยความสมัครสมาน อบอุ่นรักเดียวใจเดียวต่อกันดียิ่ง

อยู่มาจนกระทั่ง...วันหนึ่ง นางสุชาดาอยากจะไปเยี่ยมบิดามารดาของตนในกรุง
พาราณสี บุตรคหบดีจึงบอกกับภรรยาว่า

“ดีแล้วน้องรัก ควรไปเยี่ยมท่านด้วยกัน”

ทั้งสองพากันขึ้นยานเดินทางไป สามีนั่งหน้าขัณฑ์ ยาน ส่วนภรรยานั่งข้างหลัง เข้า
สู่พระนครพาราณสี

วันนั้นเอง พระเจ้าพาราณสีประทับบนคอช้างตัวประเสริฐ กระทำประทักษิณพระนคร
(เสด็จจารอบพระนคร) พอเสด็จผ่านมาถึงยานของบุตรคหบดี ได้ทอดพระเนตรเห็นนาง
สุชาดาที่ลงมายืนอยู่ข้างยาน ก็ถูกรูปโฉมอันงดงามของนางรัตรึงพระทัยแรงกล้า บังเกิด
จิตปฏิพัทธ์ยิ่งขึ้นนัก ถึงกับตรัสสั่งอำมาตย์ว่า

“ท่านจงไปไต่ถามดูว่า นางงามคนนั้นมีสามีแล้วหรือยัง”

ครั้งอำมาตย์ไปสอบถามได้ความแล้ว ก็กลับมากาบทูล

“ขอเดชะ นางมีสามีแล้ว ชายที่ยืนอยู่ข้างๆ นั้นแหละเป็นสามีของนาง พระเจ้าข้า”

แม้จะทรงได้สดับอย่างนั้น แต่ไม่อาจทรงอดกลั้นจิตปรารถนารักใคร่ไว้ได้ ทรงถูก
กามกิเลสรุมเร้าให้เร่าร้อนรุนแรง ถึงกับทรงดำริว่า

“เราจะต้องฆ่าสามีเสียด้วยอุบาย แล้วยึดเอาสาวงามนั้นมาครอง”

ทรงคิดอุบายแล้วตั้งปณิธาน (เครื่องประดับสำหรับปักผม) ออกมายืนให้ทหารคนสนิท
ทรงกระซิบให้ได้ยินเพียงสองคนเท่านั้น

“เจ้าจงเอาปิ่นมณีนี้ไป ลักลอบซุกซ่อนไว้ในยานของชายที่ยืนอยู่กับสาวงามนั้น
แล้วรีบกลับมา”

เมื่อพระราชาทอดพระเนตรเห็นทหารคนสนิทกลับมาแล้ว ทรงประกาศว่า

“ปิ่นมณีของเราหายไป ปิ่นมณีของเราหายไป”

ประชาชนบริเวณนั้นทั้งหมด พากันแตกตื่นโกลาหลขึ้นมาทันที มองหน้ากันไปมา
ด้วยความตกใจกลัว พระราชาก็ทรงรีบรับสั่งว่า

“จงปิดประตูเมืองทุกด้าน ตัดการสัญจรทุกสาย ค้นหาโจรให้เจอ”

พวกราชบุรุษ (คนของพระราช) ก็ได้ทำตามพระราชโองการ ค้นทุกคนในที่นั้นจน
เกิดการเกียจคร้านใหญ่ ค้นไปกระทั่งถึงยานของบุตรคหบดี ก็ได้พบปิ่นมณีของพระราช
จึงจับตัวบุตรคหบดีมัดแขนไฟรหลัง ร้องตะโกนด้วยเสียงดังว่า

“จับโจรลักปิ่นมณีได้แล้ว จับโจรได้แล้ว”

แล้วทุบตีลากตัวไปมอบให้พระราช กราบทูลว่า

“ชายผู้นี้แหละเป็นโจรลักขโมยปิ่นมณี พระเจ้าข้า”

พระเจ้าพาราณสีทรงรับปิ่นมณีมาพิจารณา แล้วทรงพยักหน้าแสดงว่าเป็นของพระองค์
จึงตรัสลงทัณฑ์โดยมิรอช้า

“จงนำตัวไปเขียน
แล้วเอาไปตัดศีรษะทิ้งเสีย”

ราชบุรุษก็กระทำ
ตามนั้น เขียนบุตรกบดี
แล้วก็หิ้วตัวไปทางประตู
พระนคร เพื่อหมายจะตัด
ศีรษะ นางสุชาดาก็ได้แต่
ร้องไห้คร่ำครวญ เดินรำพัน
ติดตามไปข้างหลัง กล่าวอย่างรู้
เลศเล่ห์ของพระราชว่า

“สามีที่รัก ที่ต้องได้รับทุกข
ทรมานอย่างนี้ ก็เพราะน้องโดย
แท้ทีเดียว”

ครั้นถึงที่ประหาร พวกราชบุรุษก็จับตัวนอนลงที่พื้นประหาร เตรียมตัดศีรษะของ
บุตรกบดี ขณะนั้นเอง นางสุชาดาจึงตั้งจิตระลึกถึงคุณแห่งศีลของตน ตัดพ้อคนดีในโลกว่า

“เทวดาทั้งหลาย (คนจิตใจสูง ที่คอยดูแลรักษาคนมีศีลและคอยกีดกันคนชั่ว) ไม่มี
อยู่แล้วในโลกนี้เป็นแน่ หรือเมื่อเหตุการณ์เกิดขึ้นเห็นปานนี้แล้ว ก็ยังพากันไปค้ำแรม
เสียที่อื่น

สมณพราหมณ์ (นักบวชผู้สงบระงับกิเลส) ทั้งหลาย ที่เขาสมมุติว่าเป็นผู้รักษาโลก
ไม่มีอยู่ในโลกนี้เป็นแน่แท้ จึงปล่อยให้คนทุศีล (ทำผิดศีลบ่อยๆ) ทั้งหลาย กระทำ
กรรมชั่วอันแสนสาหัสได้ถึงเพียงนี้ จะหาบุคคลผู้ที่จะห้ามปรามไม่มีอยู่เลย”

เมื่อนางสุชาดาผู้สมบุรณ์ด้วยศีลคร่ำครวญอยู่อย่างนี้ เป็นผลลดบันดาลให้ที่ประทับ
ของท้าวสักกจอมเทพ (หัวหน้าของผู้มีจิตใจสูงซึ่งเป็นใหญ่อยู่ในสวรรค์) รุ่มร้อนขึ้นทันที จึง

ภาพประกอบ : วิชากร นวพันธุ์

ทรงสอดส่องด้วยทิพยเนตร (ตาทิพย์สามารถมองเห็นทุกสิ่งได้) ทรงทราบเหตุที่พระเจ้าพาราณสีกระทำการชั่วร้ายหนัก ทำให้นางสุชาดาผู้สมบุรณ์ด้วยศีลต้องทุกข์ยากลำบาก จึงเสด็จจากเทวโลก (โลกของคนที่ใจสูง) ในทันใดนั้น แล้วทรงใช้ฤทธานุภาพของพระองค์ บันดาลให้พระเจ้าพาราณสีผู้เลวทราม สลับเปลี่ยนตัวไปนอนอยู่แทนที่บุตรคหบดี ส่วนบุตรคหบดีก็ให้ทรงเครื่องพร้อมสรรพเยี่ยงพระราชา แล้วสลับกันให้ประทับนั่งอยู่บนคอช้าง

ช่วงจังหวะนั่นเอง เพฆฆมาตย์ก็เงื้อดาบขึ้นฟันฉับลงไป พระเศียรของพระเจ้าพาราณสีก็ขาดกระเด็นในทันที แล้วท้าวสักกจอมเทพก็ทรงแสดงพระกายของพระองค์ให้ปรากฏ ทรงประกาศความจริงแก่ชาวพระนครทั้งปวง ทรงให้ประชาชนเห็นชอบที่จะกระทำราชาภิเษกแก่บุตรคหบดี และแต่งตั้งนางสุชาดาเป็นอัครมเหสี

เหล่าอำมาตย์ พราหมณ์ และคหบดีทั้งหลายต่างก็เห็นชอบด้วย ล้วนชื่นชมยินดีว่า “พระราชอาชกรรมสิ้นพระชนม์แล้ว บัดนี้พวกเราจะได้พระราชชาติทรงธรรม ซึ่งท้าวสักกาทรงประทานมา”

ท้าวสักกาทรงเห็นประชาชนทั้งมวลพากันพึงพอใจ จึงทรงดักเตือนแก่บุตรคหบดีว่า

“ลูกอ่อนมหาราช นับแต่นี้ไป ขอให้ท่านครองราชย์โดยธรรมเถิด อย่าเป็นอธรรมิกราช (พระราชผู้ไม่ตั้งอยู่ในธรรม) เลย เพราะจะทำให้ฝนตกในเวลาที่ไม่ควรตก แต่เวลาที่ควรตกกลับไม่ตก

พระราชผู้ไม่ตั้งอยู่ในธรรมนั้น ย่อมต้องจุกติ (ตาย) จากฐานะคือสวรรค์ (สภาวะสุขของผู้มีจิตใจสูง)

พระราชารู้ไม่ตั้งอยู่ในธรรมนั้น ใ
ว่าจะได้รับความทุกข์ยากเข็ญ ด้วยเหตุ
เพียงประมาณเท่านั้นก็หาไม่ ยังจะต้อง
เร่าร้อนใจอีกมากนัก”

ประธานโอวาทแล้ว ท้าวสักกะ
จอมเทพก็เสด็จกลับคืนสู่เทวสถาน (ที่อยู่
ของคนที่มีจิตใจสูง) ของพระองค์ ส่วนพระ
ราชาองค์ใหม่ก็ได้ครองราชสมบัติโดยธรรม
ทรงบำเพ็ญทางสู่สวรรค์ให้บริบูรณ์ต่อไป

พระศาสดาตรัสชาดกนี้จบแล้ว ทรง
กล่าวว่า

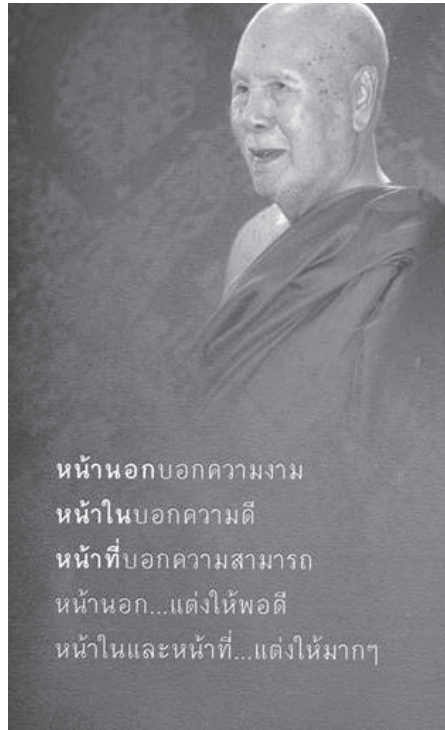
“พระเจ้าพาราณสีผู้ไม่ตั้งอยู่ในธรรม
นั้น ได้มาเป็นพระเทวทัตในบัดนี้ ท้าว
สักกะจอมเทพได้มาเป็นพระอนุรุทธนั่นเอง
นางสุชาดาได้มาเป็นพระนางพิมพา ส่วน
บุตรคบหานั่นก็คือเรตถาคตในบัดนี้”

● ฦวมพุทท

พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๒๓๗
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ หน้า ๒๓๘

วาทะพระ

หน้านอกบอกความงาม
หน้าในบอกความดี
หน้าที่บอกความสามารถ
หน้านอก...แต่งให้พอดี
หน้าในและหน้าที่...แต่งให้มากๆ

บรรำพันถึง...
ถึงพ่อแม่พี่น้องไทยทั้งผอง

ตำนานศัตรู

นี่ไม่ใช่ลัทธิ "ชาตินิยม"
ไม่ใช่เรื่อง ปลุกระดม ชื่นชมมา
ไม่ใช่เรื่อง คลั่งชาติ ไม่พัฒนา
ไม่ใช่เรื่อง อมาตยา บ้านชนชั้น

หากเป็นเรื่อง เอกราช อธิปไตย
ศักดิ์ศรี ความเป็นไท ใช้ภาษาชั้น
ล่องละเมียด หมิ่นหมยาม ลึงส์ล้าคณู
ไม่เคารพ กันและกัน มั่นไมตรี

ผิดไม่ยอม รับกรรม ที่ทำผิด
กลับตะบิต ตะแบงไป ไนทุกที่
ตั้งเข็มผิด ก็ผิดไกล ไปทุกที่
เดินชั่วช้ ชั่วช้า สารีขำ

manager.co.th

หนึ่งนายทุน ทหาราช ฅกาจกล้า
 สองขุนศึก เฒ่าชรา บ้าระห่ำ
 สามคั้ตรู ชูชญา ประเทศไทย

ต้องร่วมมือ กำหมัด ขจัดมาร
 ต้องร่วมต้าน ร่วมสู้ คั้ตรูใหม่
 ต้องเป็นใจ เดียวกัน ประสานชัย
 ต้องขับไล่ อันธพาล แดบ้านเมือง

สามัคคี คนไทย ที่ใจไท
 ไม่ยอมให้ คั้ตรู มาขู่เข็อง
 ความเป็นธรรม ต้องสำแดง ให้แรงเรื่อ
 ร่วมปลดเปลื้อง อยุติธรรม กำแผ่นดิน!

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

พ.ศ. ๑๒/๑๑/๕๒.

สัมพัศความตาย-เพชฌัญญูความทุกข์

พยาบาลสาวสองคนในห้องผ่าตัดกำลังสนทนากันด้วยเรื่องทั่วไป แล้วคนหนึ่งเอ่ยขึ้นว่า คีนี่ต้องไปฟังสวดพระอภิธรรมผู้เสียชีวิตที่คุ้นเคยกันและจะมีการฃาปนกิจศพในวันรุ่งขึ้นฉันคิดในใจว่าวันนี้ฉันจะตายไหม รู้สึกไม่สบายใจตั้งแต่คนถีบสามล้อพาฉันเลี้ยวเข้าสู่โรงพยาบาล ฉันมาฝากครุภร์และรับการตรวจอย่างสม่ำเสมอ จนกระทั่งถึงเวลาใกล้คลอด ไม่เคยรู้มาก่อนว่า โรงพยาบาลประจำจังหวัดสุพรรณบุรีจะมีชื่อจริงว่า โรงพยาบาลเจ้าพระยายมราช ขณะที่สายตาของฉันเหลือบขึ้นไปอ่านตัวอักษรสีทองขนาดใหญ่บนตึกด้านหน้า นี่คือสัญลักษณ์บอกเหตุว่าฉันต้องตายที่นี่หรือ ฉันทำได้เพียงปลอบใจตนเองว่า นั่นคือชื่อตำแหน่งเสนาบดีผู้ครองหัวเมืองในอดีตต่างหาก

อากาศในห้องและพื้นเตียงเย็นเฉียบจากเครื่องปรับอากาศหนาวจัดถึงชั่วหัวใจ รู้สึกกลัวสุดขีดที่ต้องเข้ามานอนอยู่ตามลำพัง ฟังนางพยาบาลพูดเรื่องงานศพ ความเจ็บปวดรวดร้าวภายในห้องทรีขึ้นและถี่ขึ้นเป็นลำดับ ฉันหลับตาลง พยายามอดทนข่มทุกขเวทนา ฉันไม่กล้ามองเครื่องมือต่างๆ เพราะรู้ว่าอีกไม่นานฉันจะถูกผ่าตัดเอาเด็กออกทางหน้าท้อง ที่จริงแล้วเขาอยากให้คลอดแบบธรรมชาติ จึงรอดูอาการจนวินาทีสุดท้าย พบว่าเด็กไม่กลับหัวลง ต้องผ่าตัดเท่านั้น

พยาบาลหนึ่งในสองก้มลงมาถามว่า “ปวดมากไหม เดี่ยวคุณแม่หมอจะมาแล้ว”

มันเป็นเช้าวันเสาร์ เวลาซึ่งนายแพทย์กำลังเปลี่ยนเวร ผู้จะทำหน้าที่ ‘หมอผ่าตัด’ ยังไม่มาจากคลินิก ใกล้สิ้นบาพิกา ฉันได้แต่คอยด้วยความกลัวและต่อสู้กับความเจ็บปวดเนิ่นนาน

“คุณแม่หมอมาแล้ว ดมยาหน่อยนะคะจะได้หายปวด” พยาบาลสาวกล่าว พร้อมกับเอาอะไรบางอย่างครอบลงมาบริเวณจมูกและปาก ความตกใจกลัวทำให้ฉันกลั้นหายใจไว้ แต่พอสูดกลิ่น ฉันกลับสูดอากาศในครอบนั้นเข้าไปเต็มปอด ร่างกายของฉันเหมือนถูกกลืนหายไปในความมืดมิด สติค่อยๆดับวูบลง นึกระมิง ความตาย !

ฉันไม่รู้ว่เวลาผ่านไปนานกี่ชั่วโมง เสียงเรียกชื่อฉันดังอยู่ไกลๆ และมีใครบางคนมาสัมผัสแขน พยายามลืมตาเพ่งมอง เห็นเหมือนภาพใหวๆ เลือนๆในน้ำที่กระเพื่อม ฉันกะพริบตาหลายครั้งจนภาพชัดเจนขึ้น มีหลายคนในห้อง ฉันคงถูกพาออกมาจากห้องผ่าตัดแล้ว นางพยาบาลอุ้มเด็กน้อยที่ห่อแน่นด้วยผ้าสำลี เพียงได้เห็นใบหน้าเล็กสีชมพูกุหลาบอ่อน หลับตาพริ้มเหมือนตุ๊กตา ดูเหมือนความเจ็บปวดจะมลายหายไปขณะเห็นลูกเป็นครั้งแรก ได้ยินเสียงแผ่วเบาของตัวเองถามว่า “ผู้หญิงหรือผู้ชายคะ” เสียงตอบว่า “ผู้ชาย” แล้วฉันก็หลับต่อ

อีกนาน ทั้งๆที่เจ็บตึงบริเวณแผลตรงหน้าท้องจนไม่สามารถขยับตัวได้ นั่นคือเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อเกือบสี่สิบปีที่แล้ว ฉันต้องเข้ารับการผ่าตัดอีกครั้งหนึ่ง ห่างจากครั้งแรกสี่สิบปี แม้จะมีประสบการณ์มาแล้ว แต่ก็ยังกลัวตายอยู่อีก เพื่อนคนหนึ่งแนะนำให้สวดมนต์ ขณะยังรู้สึกตัวก่อนผ่าตัด ซึ่งมีผลทำให้ความกลัวลดลง เพราะจิตใจจดจ่ออยู่กับบทสวดมนต์ ฉันระลึกถึงคำพูดของพ่อว่า “ความตายไม่น่ากลัวหรอกลูก ความทุกข์ต่างหากที่บีบคั้นทั้งกายและใจ” ในวัยเด็กฉันไม่ค่อยเข้าใจเรื่องนี้สัก แต่เมื่ออายุมากขึ้น ฉันเห็นจริงในคำที่พ่อบอก “เมื่อโตขึ้นหนูจะรู้อเอง”

ล่วงเข้าปัจฉิมวัย ฉันคิดทบทวนเรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตในวัยเด็ก ฉันมีความทุกข์เพราะลำบากยากจน ช่วยพ่อแม่ทำงานทุกอย่างในบ้าน การเรียนที่ไม่มีอุปกรณ์ครบถ้วนเหมือนเพื่อนจากครอบครัวที่มีฐานะดี แต่พ่อพยายามให้ฉันได้มีโอกาสเล่าเรียนมากที่สุดแม้รายได้จะน้อย ฉันจึงขอรุ่นเรียนดีแต่ยากจนเรื่อยมาตั้งแต่มัธยมจนจบปริญญาตรี เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระพ่อแม่ได้บ้าง

วัยทำงานและสร้างครอบครัว ฉันผ่านความทุกข์ ความลำบาก มากบ้างน้อยบ้าง ต่อสู้ชีวิตโดยคิดเอาเองว่านั่นคือทุกข์และสุขสลับกัน แท้จริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ ตามหลักธรรมคำสอนทางพระพุทธศาสนา สมเด็จพระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้อริยสัจสี่ โดยใจความคือทรงพบว่า ธรรมชาติของชีวิตประกอบด้วยความทุกข์ตั้งแต่เกิดจนตาย ช่วงเวลานั้นฉันมองไม่เห็นความจริงในข้อนี้ ไปวัดหรือทำบุญตามโอกาส ไม่ได้ศึกษาพระธรรมอย่างลึกซึ้ง การประกอบอาชีพและภาระในบ้านสำคัญที่สุดสำหรับฉัน

จนกระทั่งถึงคราวประสบความทุกข์จากการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิต ความตายพรากผู้เป็นที่รักดังดวงใจ ทั้งพ่อแม่ ภรรยาและลูก

รวมทั้งทุกสิ่งทุกอย่างไว้เบื้องหลัง แม้ใจจริงยังไม่อยากจากกัน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ไม่ทันเตรียมใจ นานเหลือเกินกว่าจะทำให้จิตสงบระงับ ขณะที่วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ดูเหมือนความทุกข์จะบรรเทาลง แต่ความสูญเสียนั้นยังคงอยู่ในความทรงจำ ไม่มีวันลืม จากจุดเริ่มต้นที่หาทางออกไม่ได้กับความคิดฟุ้งซ่าน โศกเศร้า ห่วงหาอาลัย คิดถึงไม่เว้นวัน ได้เกิดแรงผลักดันให้หันเข้าหาพระธรรมเป็นที่พึ่งสมดังคำว่า ‘เห็นทุกข์จึงเห็นธรรม’ ฉะนั้นหนังสือเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาทุกเล่มที่มีอยู่ และค้นคว้าจากห้องสมุดบ่อยครั้ง

ห้าปีที่ผ่านมา มีญาติผู้ใหญ่บ้าง คนใกล้ชิดบ้าง คนรู้จักบ้าง หลายวัยตายจากไปหลายคน ฉันทับความรู้สึกของตัวเองได้ว่า เมื่อคนที่รักมากพลัดพรากจากไปก่อให้เกิดความทุกข์แสนสาหัส คนที่รักน้อยเกิดความทุกข์น้อย คนที่ไม่ได้รักไม่ก่อให้เกิดความทุกข์แต่อย่างใด เป็นผู้อื่นจากไปอย่างมากที่สุดเพียงรู้สึกสงสารหรือเห็นใจเท่านั้น เหมือนดังคำที่พระบรมศาสดาตรัสกับภริยาขามหาอุบาลีกาว่า

“มีรักร้อยก็ทุกข์ร้อย...มีรักห้าสิบก็ทุกข์ห้าสิบ...มีรักสิบก็ทุกข์สิบ...มีรักหนึ่งก็ทุกข์หนึ่ง ไม่มีรักก็ไม่มีทุกข์ บุคคลผู้ไม่ต้องการความทุกข์ก็ไม่ควรมีความรัก เพราะความรักทำให้เกิดความโศก ความรักทำให้เกิดภัยคือความกลัว ผู้ไม่มีความโศก ภัยคือความกลัวจักมีมาแต่ไหน” (พระพุทธกิจ ๔๕ พรรษา)

หนังสือ ‘พุทธสาวก-พุทธสาวิกา’ ที่ฉันได้รับจาก ‘ดอกหญ้า’ มีเรื่องราวของพระปฎาจารย์เถรี ผู้มีความทุกข์ความเศร้าโศกใหญ่หลวงนัก พระพุทธองค์ตรัสสอนว่า “ดูก่อนปฎาจารย์ ทั้งบุตร สามี บิดา มารดาและพี่ชายของเธอได้ตายไปแล้ว แม้จะร้องไห้จนน้ำตาท่วมตัวก็มีอาจฟื้นคืนชีวิต บัดนี้ เธอจงหยุดความร่ำไรร่ำพันเสียเถิด จงดารงตนอยู่ในอิทธิยสังวร ปฏิบัติทางสายกลาง คืออริยมรรคมีองค์แปด เพื่อให้นำทางไปสู่พระนิพพานเถิด” ฉันท่านทนทนบ่อยครั้งเพื่อสอนตัวเอง และถึงตอนที่พระเถรีเห็นน้ำล้างเท้า เทครั้งแรกน้ำไหลไปดินหน่อยแล้วซึมหาย เทครั้งหลังๆน้ำไหลไปไกลแล้วซึมหาย นางได้ขบคิด ว่า บุคคลบางคนเกิดมาอายุสั้น บางคนอายุยืน พระพุทธองค์ทรงประทานโอวาทว่า “ผู้มีปัญญาและคุณงามความดีมีอายุแม้เพียงวันเดียว ย่อมประเสริฐกว่าผู้มีอายุถึงหนึ่งร้อยปีแต่มีปัญญาทึบ” พุทธโอวาทนี้คือคำสอนให้พุทธศาสนิกชนรีบเร่งขวนขวายกระทำความดี กอปรแต่กุศลกรรมในขณะที่มีชีวิตอยู่ให้มากที่สุดนั่นเอง ทั้งนี้เพื่อ

ความสุขในโลกนี้
และโลกหน้า จาก
พระไตรปิฎกที่ว่าด้วย
ขราสูตร พระสูตรว่า
ด้วยความแก่

“ชีวิตนี้น้อยนัก
ในที่สุดก็จะตาย ไม่
ควรยึดถือ คนที่เรารัก
ตายไปแล้วก็ไม่ได้
เห็นกัน เปรียบเหมือน
ความฝัน ตื่นขึ้นก็ไม่
เห็น” (สุตตนิบาต ขุททกนิกาย)

ทุกวันนี้ฉันตั้งใจทำบุญ ตักบาตร ถวายสังฆทาน ฟังธรรมอย่างสม่ำเสมอ วันพระมีโอกาส
ถืออุโบสถศีลและสวดมนต์ทำวัตรเช้า-เย็น ผลที่ได้รับคือความสงบทางใจ ในบท ‘สังเวคปริกิต
ตนปฐะ’ ตอนหนึ่งที่ว่า

ชาติ ปีทุกขา แม้ความเกิดก็เป็นทุกข์
ชรา ปีทุกขา แม้ความแก่ก็เป็นทุกข์
มรณัม ปีทุกขัง แม้ความตายก็เป็นทุกข์

โสกะ ประิ เทวะ ทุกะ โทมะนัส สุปายา สาปี ทุกขา แม้ความโศก ความรำไร่าพัน
ความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ ความคับแค้นใจก็เป็นทุกข์

อัปปิ เยหิ สัมปะโยโค ทุกโข ความประสบกับสิ่งไม่เป็นที่รัก ที่พอใจก็เป็นทุกข์
ปิเยหิ วิปะโยโค ทุกโข ความพลัดพรากจากสิ่งที่รักที่พอใจก็เป็นทุกข์ ฯลฯ

นี่คือ ‘ทุกขัง’ พระบรมศาสดาทรงตรัสว่า ชีวิตนี้มีแต่ทุกข์

‘อนิจจัง’ คือความไม่เที่ยง ความเปลี่ยนแปลงจากดีเป็นเลว จากความสมหวังเป็นผิดหวัง

‘อนัตตา’ คือความไม่ใช่ตัวเราหรือของเรา ไม่มีใครเป็นเจ้าของสิ่งใดในโลกนี้อย่างแท้จริง

ปราศจากแก่นสารที่ยั่งยืนถาวร สิ่งต่างๆมีอยู่ เป็นอยู่ เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้นเอง รวมทั้งร่างกายและจิตใจของเรา ของทุกคนด้วย (คู่มือดับทุกข์ โดยอริสระ)

ฉันเคยคิดอย่างผู้ประมาทในชีวิตว่า มีทุกอย่างครบถ้วนบริบูรณ์แล้ว แม้จะไม่ร่ำรวยหรูหรา แต่มีความสุขตามควรแก่อัตภาพ ชั่วพริบตาเดียว ชีวิตที่ว่าสมบูรณ์เพียบพร้อมกลับกลายเป็นความว่างเปล่า สูญญุตตา ศูนย์รวมแห่งกฎไตรลักษณ์ ขณะที่ฉันได้สวดภาวนาและพิจารณาเห็นว่าสมจริงทุกถ้อยคำ เป็นสังขธรรมที่ไม่เปลี่ยนแปลง

“สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีความเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นทั้งมวลล้วนมีความดับเป็นธรรมดา” พระพุทธโอรพาทนี้ทรงประทานไว้กว่า ๒,๕๕๐ ปีมาแล้ว เป็นความจริง ที่เราทุกคนเกิดมาแล้วมีแต่จะก้าวเข้าหาความตาย อันเป็นจุดหมายปลายทางของชีวิต แต่ทุกคนไม่อาจรู้ล่วงหน้าว่าจะมาถึงเมื่อไร นี่คือกฎของธรรมชาติ ในปัจจุบันขณะที่เรามีชีวิตอยู่ เราเผชิญกับความทุกข์ตลอดเวลา พระพุทธองค์ทรงแนะแนวทางขจัดสาเหตุแห่งทุกข์ (สมุทัย) ด้วยการดำเนินทางสายกลาง (มรรค ๘) โดยปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ สร้างแต่กุศลกรรมเพื่อไปให้ถึงทางดับทุกข์ (นิโรธ)

ในบั้นปลายแห่งชีวิตนี้ ฉันขอถือเอาพระรัตนตรัย คือ พระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ เป็นที่พึ่งตลอดไป

พุทธัง สาระณัง คัจฉามิ

ธัมมัง สาระณัง คัจฉามิ

สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ

จดหมายถึงหม่าม้า

โดย คุณหญิงอริยพร

หม่าม้าที่รัก

ชีวิตของม้าผ่านทุกข์สุขมากมาย จนถึงวันนี้ ม้าลองมองย้อนกลับมาแล้วคิดว่า มีอะไรบางทีม้ายังไม่ได้ทำในนี้ ลุกๆ แล่นๆ ถ้าถามหญิง นึ่ง ว่าม้าได้ทำทุกอย่างในทุกตอนจนครบถ้วนอย่างที่ไม่ใครสามารถทำได้เลย และม้าเองควรต้องภูมิใจว่าในชีวิตหนึ่งของม้า ที่ม้าชอบพูดว่า “ม้ามันแต่ลูกคนขาย ซาละเมา” ม้าได้ทำสิ่งทีหลายคนแม้จะรำรวยมีและการศึกษาสูงก็ยังไม่ได้อ่างม้า

ม้าเสียสละความสุขส่วนตัว ทำงานหนัก เพื่อในลูกๆ ได้มีการศึกษาสูง ที่สุดเท่าที่ลูกออกจากเรือน ม้าดูแลลูกอย่างเอาใจใส่ทำหน้าทีลูกสะเทิบทีดี ม้าดูแลสุขภาพของม้ามาตลอดยิ่งกว่าดูแลตัวตัวเอง และมีเรื่องอื่นๆอีกมากมาย ที่ม้าทำในนี้ใครต่อใครที่ไม่ใช่แม่กระทั่งญาติ นึ่งว่าน่าจะมีเวลาแล้วที่ม้าต้องรักและดูแลตัวเอง เลิกห่วงลูกหลาน เลิกคิดเรื่องต่างๆ ไม่ว่าจะมันอดตายหรืออนาคต ม้า น่าจะอยู่กับใจมันในนี้มีความสุข

นึ่งก็ยังไม่รู้จะทำยังไงในนี้มีความสุขเหมือนอย่างที่บ้านกันนึ่งมี ถ้าจะมีอะไรที่นึ่งอยากทำในนี้มากทีสุดและยังทำไม่ได้ นั่นก็คือ อยากในนี้มีความสุข และมีความสุขในจิตใจ ม้าไม่รู้หรอกว่า ม้ามันแม่ที่ขังอยู่ในขังจริงๆ นึ่งไม่มีความมั่นใจแม่ที่ขังอยู่ในขังทำมาได้เลย ไม่ว่านึ่งจะเรียนสูงกว่าม้าแต่ไหน และมีสถานะ

จดหมายของ ผ.ศ.รัศมี กฤษณมณี หรือที่รู้จักกันดีว่า อ.หญิง เขียนถึงมารดา บ่งบอกถึงความรักและเข้าใจในชีวิต โดยเฉพาะชีวิตที่เข้าถึงในธรรมะ

ทางสังคมที่ทุกคนยอมรับนับถือเพียงใด มันคิดว่ามันของมันและไม่มีการปฏิเสธ เพราะมันไม่ได้เรียนสูงๆ มันทำใจผิดๆ ความจริงในตัวของมันไม่ได้วัดกันที่ความรู้ที่เขามี แต่มาจากความสามารถในการเผชิญหน้าต่างๆ ในชีวิตอย่างไร้ป้อท้อ และมาจากการเสียสละคิดถึงผู้อื่นก่อนตนเอง ซึ่งมันก็มีคุณสมบัติที่กล่าวมา มันเอาชนะสิ่งต่างๆ ในชีวิตมาได้ อย่างน่าประหลาด มันจึงสงสัยว่า ถ้ามันจะพยายามอีกสักครั้งก็จะเอาชนะเรื่องกิน ดูแลสุขภาพตัวเองโดยไม่ต้องคิดถึงเงินทอง มันจะทำได้หรือไม่ มันรัก รักลูก รักหลาน อยากรู้ดูความสำเร็จของทุกคน มันจะต้องระวัง ไม่กินตามใจตัว มันต้องนึกหน้าใจวันนี้ เพื่อจะได้กินต่อและอยู่กับลูกหลานไม่อีกนานๆ นี่จะเป็นการเอาชนะใจจริงในสิ่งที่ลูกของมัน ถ้ามันผ่านไม่ได้จะไม่ทำอะไรอีกเลย มันไม่ได้กำลังสอนมัน เพียงแต่กำลังทำหน้าที่ของลูก ที่ไม่มีวันยอมแพ้นมดลูกมันได้หมดจนชั่วชีวิตมันเลย เพราะนอกจากมันจะในชีวิตแล้ว มันยังยอมสิ่งที่มีค่ามากกว่าเงินทองทรัพย์สินสมบัติใดๆ ในันถึงอีกมากกว่าที่มันจะรู้ได้

มันชอบคิดว่ามันยังไม่รักมัน เหมือนอย่างที่มีรักมันเลย เพราะมันเอาความรักที่มันมี มันเห็นมันมาเริ่มบทกับมันตามใจและในทุกอย่าง แม้กระทั่งสิ่งที่มันไม่ชอบหรือไม่ชอบก็ได้ มันก็ยังให้ ตรงกันข้าม มันกลัวมันไม่ชอบตามใจมัน เพราะมันไม่เห็นด้วยกับการตามใจ และไม่เห็นผลดีของการถูกตามใจ ไม่ว่าในเด็กหรือในผู้ใหญ่ มันรักมันมากจึงไม่ตรงใจใจมาเลย นอกจากมันทำตามใจตัวเองด้วย โดยเฉพาะเรื่องกิน มันจึงอ้วนและมีโรคมาก ความรักที่มีแต่การตามใจแม้จะดูสวยงาม แต่มันความรักที่แฝงไว้ด้วยอันตรายที่ทั้งผู้ใหญ่และผู้เริ่มไม่รัก มันเมื่อต้องเจอปัญหาที่ต้องตัดสินใจตนเองมันจึงขากมาก มันเห็นมันอ้วนจนมันกลัว เพราะมันทรมาณ และไม่ว่ามันหรือลูกหลานคนอื่นก็ไม่อาจแบ่งความทุกข์นี้ไปจากมันได้เลย

มันจะไม่รักมันมากมายได้อย่างไร ในเมื่อความสำเร็จและสิ่งดีๆ ทั้งหมดที่มันมีและประสบความสำเร็จเมื่อเช็ดมันแล้วจากมันทั้งสิ้น มันไม่โอกาส ในทุกสิ่งที่ดีที่สุด ในอาชีพที่มีมันภูมิใจมันเลย มันระลึกถึงพระคุณของมันอยู่เสมอ แม้มันจะคิดถึงจากมัน

นลาบเรื่อง โดบเฉพาะเรื่อง 'ความสุญ'

มาเกิดมาท่ามกลางความขาด ขาดโอกาส ขาดเงิน ขาดครอบครัวที่อบอุ่น แต่มา
ตงลิ้มไม่ว่า มาได้ขอเงินทุกอย่างที่มีขาด ในเรททั้งสามคนที่น้องจนหมด นดิ้ง ม่อง น่อง
จึงเกิดมาท่ามกลางความรัก ความอบอุ่นในโอกาสที่ดี ละไม่เคยขาดเงิน มาน่าจะภูมิใจที่
เลี้ยงลูกมาได้อย่างนี้ และไม่เคยเห็นเงินมันสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิต ทั้งมาและนดิ้งต่างก็
เคยเห็นตนรวงๆ ที่ไม่รักกัน เพราะครอบครัวไม่อบอุ่น...เงินแต่ในก็ไม่นั้นช่วยในความรัก
กันได้จริงๆ ชีวิตนดิ้งจึงไม่เคยอิจฉา อยากรู้เกิดเป็นตนรวง หรือมันใครต่อใครที่ไม่ใช่คน
การได้เกิดมาเป็นลูกของน้ำกับมาเป็นเรื่องที่ประเสริฐสุดแล้วในชีวิตนดิ้ง และนดิ้งต้องการ
ขอโทษมาที่ไม่อาจทำในมารู้และเชื่อได้ว่า การได้เกิดมาเป็นลูกของน้ำกับมาเป็นสิ่งที่
ประเสริฐสุดจริงๆ ในชีวิตนดิ้ง นดิ้งไม่ได้ปีนมาเพื่อเอาใจหรือพึ่งพิงเพื่อในน้ำสหายใจ
นดิ้งมันอย่างนี้จริงๆ ทุกแง่ทั้งนดิ้งไม่ ไม่ค่าจะทำไมองโทษหรือต่างประทศ นดิ้งไม่เคย
รู้สึกค่าตัวเองด้อยกว่าใคร ไม่เคยคิดว่าตัวเองมันน้อยกว่าคนอื่น แม้จะไม่มีการบันทึก
(อย่างที่มีจากในนี้) ไม่มีแค้นเพราะผิดในดงๆ ใจ และไม่มีการคืน (ทั้งนตอนนี้ไม่ง่าย
เลขต่อมาก็จะติดได้) แต่คนดิ้งมีสิ่งทั้งปวงในดกว่านั้นมาก

เพราะมีรักมาอย่างงี้ และมีกับมาก็รักลูกอย่างงี้ ความสุญ ความภาคภูมิใจ และ
ความเต็มใจได้ทำทุกอย่างที่ตนดิ้ง จนนดิ้งไม่รู้สักต้องการอะไรอีกในชีวิต นดิ้งมีพอ
และออกจะเกินเลยด้วยซ้ำ

ตนรานานินก็เพื่อชื่อความสุญความสหาย มาตะ ก็นเหมือนนดิ้งมีทั้งสองอย่างแล้ว
นดิ้งจึงไม่ต้องดิ้นรนเหมือนคนอื่น ความสุญของนดิ้งไม่ต้องใช้เงินซื้อเอา และความสุญ
ของนดิ้งก็เต็มพูนอยู่เสมอเหมือนนดิ้งได้มีโอกาสช่วยคนอื่น ตั้งแต่เด็ก นดิ้งนั้นมาชอบ
ช่วยใครต่อใคร ลูกตัวบางคนที่มาตัดเสื้อกับมา เอาความทุกทั้งมาในมาช่วยแก้ด้วย แล้ว
นดิ้งก็เห็นน้ำกุญแจจอดการเรื่องต่างๆ ในฟ้าทุกตน นดิ้งซึมซับสิ่งดีๆ แล้วนั้นมาจากมา
นดิ้งรู้สึกชีวิตนดิ้งมีคุณค่าเพราะนดิ้งได้ทำประโยชน์ได้มีโอกาสแบ่งปัน 'โชดและความเป็น'

หม่าม้ำกับป้าและหลาน

ในดินที่ฟ้าไม่มี หรือไฟโหดดีอย่างนงิง นี้อ้อมรดกจึงในฤที่หม่ามอในนงิง

หม่ากำลังจะผ่าตัด หม่ากลัวเจ็บ นงิงอยากให้มีใจความหม่าใจ หม่าชอบช่วงตน ผล
มุดจะตุ้มตรง รอกึ่งหม่าหม่าใจในตัวนโม หม่าใจในกรรมดีที่หม่าเคยทำไว้ ท่านก็จะช่วย
ให้มีรู้สึกดีกัน และไม่กลัวจนเกินไม่ ส่วนที่นงิงเองทำความดีมาบ้าง ก็อินใจความดีนั้น
อยู่ข้างๆหม่ากำลังใจในหม่า ทั้งก่อนผ่า ขณะผ่า และหลังผ่าตัด หม่าไม่มีอะไรต้องกังวลใจอีก
แล้ว เพราะหม่าทำอดีตมาดี รอกึ่งใจในหม่าสบายใจ และทำใจในสบาย อย่วิตมาก อย่วิตากกังวล
นงิงมั่นใจว่าทุกอย่างจะผ่านไปได้ด้วยดี และอีกไม่นานหม่าก็จะเดินได้ดั่งกัน หม่าจะอยู่ท่ามกลาง
ลูกหลานที่มั่งรัก และรักหม่าอย่างจังต่อ

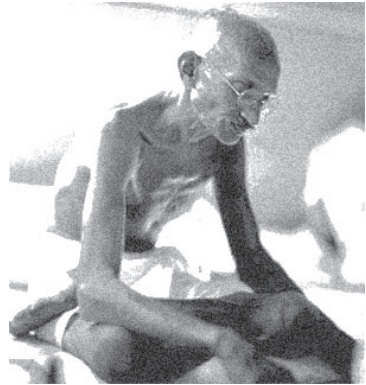
นงิง

จดหมายฉบับนี้เขียนถึงแม่ก่อนที่
แม่จะผ่าตัดหลัง แม่เคยผ่าเข้าทั้งสองข้าง
ผ่านความเจ็บปวดทรมานและความกลัว
แล้วแม่ก็ฟื้นมาได้อย่างปลอดภัย แม่
พูดเสมอว่าหากขอได้ เวลาจะตาย ขอ
ให้แม่ตายอย่างสงบที่บ้านโดยไม่ต้อง
ทรมาน และแล้วในที่สุด เมื่อวันที่ ๓๑
ก.ค. ๒๕๕๒ ตอนเช้าตรู่ แม่ก็จากไป
อย่างสงบที่บ้าน ขณะหลับอยู่ข้างๆพ่อ
โดยที่พ่อไม่รู้เลยแม่แต่น้อย จนเมื่อมี
คนบอกพ่อว่า แม่จากไปแล้ว พ่อก็ยัง
ไม่ยอมเชื่อ พ่อยืนยันว่าเดี๋ยวแม่ก็ตื่น
แต่แม่ไม่ได้ตื่นอีกเลย แม่จากไปอย่าง
สบายที่สุด ข้างๆคนที่แม่รักและรักแม่
อย่างที่สุด

รัศมี กฤษณมิมข

อมตวาจา

**True love is self-effacing
and demands no consideration**

ความรักที่แท้จริงไม่เห็นแก่ตน
และไม่เรียกร้องการผ่อนปรน

มหาตมา คานธี
กรุณา - เรื่องอุไร กุศลลาสัย แปล

ถ้อยคำสิริมงคล
สุวิ

ไม่อร่อยก็ต้องหัดกิน

เป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ที่ปกติ ‘จะดูด’ เมื่อถูกใจ และ ‘ผลึก’ เมื่อไม่ชอบ

ลองทบทวนตัวเองสักนิด เราเป็นเช่นนี้กี่เปอร์เซ็นต์ หลายๆครั้งอาจไม่ถูกใจ แต่เราก็ฝืนทำ !

- งานนี้ไม่ชอบ ต้องทำเพราะเป็นหน้าที่
- คนนี้ไม่ชอบ แต่ต้องฝืนคุย
- ไม่อยากไปโรงเรียนเลย แต่ก็ต้องแต่งตัวไปจนได้ ฯลฯ

ชีวิตจริง เรา ‘หักดิบ’ ตัวเองก็เยอะแยะถ้าสังเกตให้ดี

แล้วเรื่อง ‘กิน’ ทำตัวอย่างไร ?

- ไม่อร่อย...วางช้อน !
- ไม่ถูกปาก...เลิกกินทันที !
- ไม่ถูกใจ...ทิ้งเลย !

พุทธพจน์กล่าวไว้ “อาหารเป็นหนึ่งในโลก”

อาหารเป็นเรื่องสำคัญเพราะทำให้ชีวิตรอด คนไทยโบราณสอนไว้ “กิน...ต้องหมดยกย่าให้เหลือข้าวสากเม็ด”

ถือว่าเคารพพระแม่โพสพ

แล้วอาหารอื่นๆล่ะ จะไม่เคารพ
กระนั้นหรือ ?

‘ไม่อร่อยก็ต้องหัดกิน’ ฝืนไว้ได้กำไร
ตามใจขาดทุน เมื่อเป็นอาหารจะคุ้นลิ้น
หรือไม่ จะถูกใจหรือเปล่า อย่าได้นำพา
กินเถอะๆ

สรรพสิ่ง...ล้วนใช้เวลาฟุ่มเฟือก กว่าจะ
ออกดอกออกผล ไยจึงละเลย ไยจึงลบหลู่ ?

เพื่อนมนุษย์คบกัน...ต้องให้เกียรติ

อาหารของเรา...ต้องให้ความเคารพ

‘ไม่อร่อยก็ต้องหัดกิน’ กินทิ้งกินขว้างนิสัยใช้ไม่ได้ แต่กินไม่เป็น-กินไม่อร่อย แล้ว
ไว้งางาน ถือว่าเป็นการลบหลู่ !

เปลี่ยนนิสัยใหม่ เปลี่ยนความประพฤติกันเถอะ มาหัดเดินทางด้วย ‘เหตุผล’

อย่าใช้ ‘อารมณ์’ นำหน้า กิน...เพื่อให้ร่างกายแข็งแรง ให้มีกำลังวังชา

อย่ากินด้วยอารมณ์ศิลปิน

‘ไม่อร่อยก็ต้องหัดกิน’ โลกของเรายังมีคนอีกนับล้านที่อดอยากหิวโหย นึกถึงทุก
ครั้ง ถ้ากินไม่ลง...ไม่อร่อย

จริงอยู่...ที่มนุษย์มักกินด้วยเอิร์ดอรรอย บริโภคอย่างหฤหรรษ์

ลองพัฒนาการกินขึ้นมาอีกระดับจะเป็นไรไป

‘ไม่อร่อยก็ต้องหัดกิน’ เป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ก้าวหน้า

เป็นมนุษย์ประเสริฐ...

เป็นคนดี...แต่น่าเสียดาย กินเหลือ กินทิ้ง กินไม่หมด

เออหนอ ! เหมือนผ้าขาว มีจุดดำต่างกลางฝืน...น่าเสียดาย

ยังไม่สาย เปลี่ยนนิสัยใหม่
ให้สิ่งที่ดีแก่ตัวเอง
ให้ตัวอย่างแก่ลูกหลาน
กินทุกมื้อให้หมดเกลี้ยง อย่าเหลือไว้
เคารพแผ่นดิน
เคารพตัวเอง
เคารพผู้คอยยาก !
‘ไม่อร่อยก็ต้องหัดกิน’ นะจ๊ะ !

WORD OF THE BUDDHA

เมื่อตนทำบาป
ตนย่อมเศร้าทรมองใจ
เมื่อตนไม่ทำบาป
ตนย่อมสะอาดหมดจด
ความบริสุทธิ์และไม่บริสุทธิ์
เป็นของเฉพาะตน
คนอื่นจะทำความบริสุทธิ์
แก่ตนไม่ได้

ส. ร้อยดาว

เรียบเรียงจากธรรมบท

You've got mail

ทวิตไรแลส

No virus found in this incoming message

Checked by Gu-Eng

From : dinhin2503@gmail.com

To : tawanraisaeng@live.co.uk

Forward : People with expensive tastes.

Subject : The truth behind 'Foie Gras' (Goose liver pate).

Foie Gras แปลว่า fatliver
 ตับห่าน เป็นอาหารสุดหรู
 ที่มีต้นตำหรับจากฝรั่งเศส
 แต่อาหารนี้ กว่าที่จะได้มา
 ต้องขุนห่านด้วยอาหารอย่างดี
 และกรอกอาหารทุกวัน
 เรียกว่ายัดอาหารลงปากมากกว่า
 เพื่อให้เกิดภาวะไขมันล้นตับนั่นเอง

คุณจ่ายค่าตับห่านในราคาแพง เพื่อได้กินอาหารอย่างนี้
 เหมือนคุณเองจ้างเค้าไปให้ทำอย่างนี้
 กูลิ... ฟัวกราส์ (Foie Gras)

เดี๋ยวมากูอาหารที่ว่าเลิศรสจานนี้
 ตับห่าน จานละ ๑,๕๐๐ บาท !

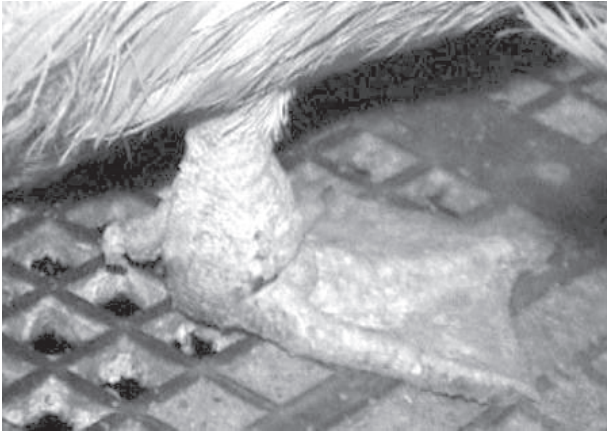
กรอกอาหารโดยเครื่อง
โดยไม่สนใจว่าจะหิวหรือไม่หิว

สภาพความเป็นอยู่
ซึ่งในกรงที่คับแคบหมุนตัวยังไม่ได้
เดินเล่นออกก่าลังไม่ได้

ท่อเหล็กกลางผ่านคอกลงถึงท้อง เลย
ไม่สนใจว่าอยากกินไม่อยากกิน
เพื่อให้ตีทำงานมากจนใหญ่
และอาหารที่เกิดไขมันที่ตับ

ขามวมจากการยืนนิ่งๆนานๆทุกๆวัน
ไม่ให้หลับไม่ให้นอน
เคี้ยวๆโคนจับมารอกอาหารอีก

ท่านจะพยายามคืนรน
ไม่กินๆ ภูจะท้องแตกตายแล้ว
ถูกบีบปากกรอก(เจ็บอ๊ะ)

อัครจนท้องแตกตาย
หรือระบบร่างกายรับไม่ไหวแล้ว
กินจนตาย
คูสีอาหารยังล้นคาปากออกมาเลย

ตัวที่ไม่ตาย
หลายตัวก็ถ่ายจนรูทูดั้ง
ถ่ายออกมาผสม เลือดแสบตุค

โอย โทนจะเจ็บปากโคนบีบ
เจ็บคอเพราะ โคนแทง
ท้องแน่นตลอดเวลา
อ้วนมากๆ ยืนจนขามวม
นอนกินนอนไม่ได้
เคินออกกำลังกายไม่ได้
ไม่เห็นท้องฟ้าทุ่งหญ้า แม่น้ำ
แถมแสบตุคอีก โอ้ชีวิต

เพียง เพื่อจะได้พบกับชาวสวย
และใหญ่กว่าปกติ
เป็นทับทิมกระเบื้อง
จากต่างประเทศ

...สังเวทแก้วเลส
ของชนกลุ่มหนึ่ง

ทำอะไรให้นึกถึงจิตใจคนอื่นบ้าง
อย่าเห็นประโยชน์ส่วนตน
เอาแต่ผลประโยชน์ของเขาเข้าตนเอง
คนอื่นเดือดร้อนไม่สน
ทุกคนมีศักดิ์ศรี มีชีวิต มีจิตใจมีคุณค่า
ของเขาเหมือนคุณๆ แม้เขาไม่มีเท่าคุณ
อย่าเบียดเบียนกันขนาดนี้เลยท่าน...

GETTY IMAGES

โม

ลارا ริโอส เขียน
รัศมี กฤษณมิมิ แปล
วิกกี ราโมส ภาพประกอบ

๔

โมจำได้ว่าตอนพ่อสร้างกระท่อม พ่อเอาไม้ท่อนที่ไม่ใหญ่นักจากภูเขามาวางแนวขวางต่อๆ กันเป็นผนังบ้าน แต่ไม่ว่าจะวางเรียงติดกันแค่ไหน ก็ยังมีช่องว่างราวๆ สี่เซนติเมตรอยู่ดี โมแอบมองเวลาตาของเธอรำมนตร์รักษาคณเฑาะว์จากช่องโหว่ของผนังนี้เอง กระท่อมมีประตูสองบาน หันหน้าไปทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตกอย่างละบาน

“ประตูกทิศตะวันออกสำคัญมาก” พ่อเคยบอกไว้ครั้งหนึ่ง
“เพราะเรามาจากดินแดนแห่งอาทิตย์อุทัย”

กระท่อมตั้งอยู่ที่โล่งบนเขา มีแม่น้ำไซโบไหลผ่านใกล้ๆ ถดูหนาวระดับน้ำในแม่น้ำจะสูงขึ้น กระแสน้ำจะพัดพาท่อนไม้และก้อนหินกระโดดโลดเต้นราวฝูงลิงการหว่านมันสำปะหลังของแม่เป็นเรื่องใหญ่ ตั้งแต่เช้าตรู่ของแต่ละวันจะต้องถอนวัชพืชเพื่อให้ต้นไม้ได้เติบโตอย่างเต็มที่ แต่ก่อนหน้านั้นจะต้องไถ่สะพานเชือกแคบๆ ข้ามแม่น้ำ แล้วสะพานก็แกว่งอย่างบอกใครเลยเชียว! ราวกับว่ามันมีชีวิตขึงงายงั้น!

เด็กสาวมีเพื่อนชายหญิงหลายคนอาศัยอยู่ในกระท่อมละแวกข้างเคียง รวมทั้งโฆเซเด็กหนุ่มอายุสิบแปด กำลังจะจบมัธยม เขาอยากเป็นหมอและชู่เกีย โมคิดว่าเขาดูโง่งๆ เพราะทุกครั้งที่พบกัน เด็กหนุ่มจะหยุดมองดูเธอแปลกๆ ที่จริงแล้ว โมไม่ชอบโฆเซ เพราะเขารู้อะไรต่อมิอะไรมากกว่าเธอ โมชอบไปกับซัวนิตาซึ่งซึกแล้วแต่สนุกสนาน หรือไม่ก็ไปกับซานตืออาโก เด็กหนุ่มร่างกายกำยำ ผมแข็งที่อุปกรหน้าผาก อาศัยอยู่ในกระท่อมหลังหนึ่ง ซัวนิตาและซานตืออาโกเป็นพี่น้องกัน

หลังอาหารเช้า แม่ลูกก็ไปทำไร่เช่นทุกวัน ตั้งแต่เริ่มมีการหว่าน

“นาเบือจ้ง” ยังไม่ทันออกจากบ้าน โมก็
บ่นพึมพำ อีดาโหมเซ่งเง่าก็จะคอยอยู่ที่เดิม
ทำไมเขาไม่ไปทำงานทำการ แทนที่จะคอยยืน
จ้องดูเมื่อคนเดินผ่านบ้านเขา

“อรุณสวัสดิ์จ๊ะ โหมเซ” แม่ของโมทักทาย

“อรุณสวัสดิ์ครับ” เด็กหนุ่มตอบขณะมองโม

แต่เด็กสาวไม่อยากทักทายเขา จึงแกล้ง
จามสามครั้งติดกันและทำท่าโหมมือลาเกือบจะ
ทันที

โหมเซยิ้มและมองผู้หญิงทั้งสองเดินห่าง
ออกไปตามทางแคบๆ ข้ามสะพานเชือกซึ่ง
แกว่งไปมาขณะก้าวเดิน แล้วในที่สุดก็จะไปถึง
ไร่มันสำปะหลัง ที่ขึ้นตรงทะเลลูฟีนดินสีแดง

“คือจริงแดดยังไม่จัดนัก เรากงทำงานได้ถึงสิบ
โมง คูสิโม รังมดเต็มทางเดินไปหมดเลย แถว
ต้นมันสำปะหลังนี้ด้วย!”

โมไม่สนใจเรื่องมด เธอมีเรื่องอื่นต้องขบ
คิดมากกว่า

“แม่จ๊ะ ทำไมในหมู่บ้านพื้นเมืองของเราบาง
คนถึงด่ากว่าคนอื่นล่ะจ๊ะ”

“ก็เพราะชิโบไม่มีเมล็ดพันธุ์หลากหลายสีนะสิ ข้าว
โพดขาว ข้าว-โพดดำ ข้าวโพดเหลือง ข้าวโพด
แดงและออกม่วงก็มี อย่างเช่น โหมเซผิวขาว
กว่าพวกเราเพราะเขามาจากข้าวโพดที่ขาวกว่า”

“แล้วถ้าหนูอยากจะทำงนกับใครสักคน
หนูต้องเลือกเผ่าเป็นอันดับแรกใช่ไหมจ๊ะ”

“ต้องเลือกอย่าให้เป็นญาติใกล้ชิดกันเกินไป

ด้วยเหตุนี้แหละ ชิโบถึงได้แบ่งชนแต่ละเผ่าออก
เป็นสองกลุ่ม และบอกพวกเขาว่า “หากพวก
เจ้าต้องการจะแต่งงาน จงแต่งกับคนอีกกลุ่ม มิ
เช่นนั้นแล้ว ลูกๆ ของพวกเจ้าจะไม่สมประกอบ
เอา! ที่นี้ก็ถอนหญ้าได้แล้ว ไม่งั้นจะสายเกินไป!”

ทั้งสองลงมือถอนวัชพืชโดยไม่ได้สังเกต
เห็นว่า มีสายคาถาหนึ่งคอยจับจ้องการเคลื่อนไหว
ของแม่ลูกจากรั้วอีกด้าน

“แม่จ๊ะ แล้วอินเดียนแดงคนอื่นๆ เขาทำ
อะไรกัน”

“ว่าไงนะ อินเดียนแดงที่ไหนกันอีกล่ะ”
แม่ถามด้วยความตกอกตกใจเพราะคิดว่าลูกสาว
ยังคงเห็นอะไรแปลกๆ

“ตามบอกว่าที่ประเทศคอสตาริกานี้เมื่อก่อน
มีแต่ชาวอินเดียนแดงอาศัยอยู่ ไม่เคยมีคนขาวเลย
และตายยังบอกอีกด้วยว่า สมัยนั้นในป่ามีต้นไม้
ใหญ่แสนสง่างามหลายพันต้น ให้กระรอก ผงูสิง
นก เสือ สมเสร็จ และสัตว์อื่นๆ ได้วิ่งเล่น มี
กระท่อมหลังคาใบปาล์มของครอบครัวชาว
อินเดียนแดงอยู่กระจัดกระจายทุกหนทุกแห่ง
หนูเคยอยากรู้ว่า ผู้คนเหล่านั้นเขาทำอะไรกัน”

“ตามที่แม่ได้ยินมา เมื่อชาวสเปนมาถึง
ดินแดนแห่งนี้ บรรพบุรุษของเราต่างหนีขึ้นเขา
ไปไกลที่สุดเพื่อไม่ให้ชาวสเปนเห็น แล้วพวก
เขาก็ค่อยๆ ล้มป่วยและส่วนมากตายจากไป
อินเดียนแดงที่เหลือรอดชีวิตมาได้ก็มีลูกหลาน
ซึ่งก็คือพวกเรานี่แหละจ๊ะ”

“แล้วที่ดินล่ะจ๊ะ”

“ผืนดินเกือบทั้งหมดเป็นของคนขาว ลูกหลานชาวสเปนซึ่งมาที่นี่ พวกเขาขันเขตแดนให้เราบางส่วนเท่านั้น เช่นที่ที่เราอยู่นั้นแหละ”

“แล้วพี่ชายทั้งสองของหนูล่ะจ๊ะ ตาบอกว่า เปโตรจะกลับมาในไม่ช้านี้”

ดวงตาที่เอบมองอยู่หลังรั้วลอกกลิ้งไปมา

“แม่บอกหลายครั้งแล้วว่า ซานโตสและเฟลิเซียโนไปกับภรรยาของเขาและอยู่ไกลจากที่นี่ พวกเขามีลูกเยอะ จึงมาเยี่ยมพวกเราบางส่วน เปโตรนั้น แม่มีเขาก่อนจะมาแต่งงานกับพ่อของลูก แล้วแม่ก็ไม่ได้เจอกับเปโตรมาหลายปีติดแล้ว ว่ากันว่าเขาไปปานามา เพราะที่นั่นหา

เงินได้ดีกว่า ตามที่ตาคำนวณ มีโล่แก่กว่าหนูแปดปี จูๆ วันหนึ่งเขาก็หลงทางในป่าและไม่ได้อีกกลับมาอีกเลย เราออกค้นหาเป็นเวลานาน แม่คิดว่าเขาคงถูกเสือกินแล้วละ เปโตรแกะสลักไม้เป็นรูปสัตว์ต่างๆ ได้สวยงามมาก มีโล่ก็เก่ง แต่ที่เขาชอบนะ คือ เรื่องทำกลอง เขาเอาท่อนไม้กลวงมาหุ้มหนังอีกวันหรือหนังงู แล้วจึงมันให้ตึง เสียงกลองจึงไพเราะมาก”

“ตาเคยเล่าให้ฟังครั้งหนึ่งว่า พวกอินเดียนแดงตีกลองร้องเรียกกันจากเขาลูกหนึ่งถึงอีกลูกหนึ่ง”

“แน่นอน! ก็พวกอินเดียนแดงมีคนของตนอยู่ บนยอดเขา พอเห็นศัตรูก็จะตีกลองเตือนภัย”

แม่ลูกทำงานต่ออีกสองสามชั่วโมง ทั้งสองต่างดีใจเพราะสังเกตเห็นว่า ได้เวลาเก็บมันสำปะหลังไปขายแล้ว ดังนั้นแม่และโมจึงเดินกลับบ้านด้วยความพึงพอใจ

“ดีจริง” แม่ว่า “พรุ่งนี้เราก็ก็นำมันมาได้เอาเงินให้หนูเป็นค่าใช้จ่ายที่โรงเรียน”

“หนูคงจะดีใจมากเลย ถ้าเราขายมันได้หมด”

ทันทีที่มาถึงกระท่อม ทั้งสองก็ไปพักผ่อนในเปล สถานสร้างฝั้นอันบรรเจิด แม่โก๋ทำตัวและหมุดตัวหนึ่งกำลังคุยหาอาหารบนพื้นดินแข็งในห้องครัว และจิกกินเมล็ดข้าวซึ่งหล่นอยู่ที่พื้น

จากนั้นครู่หนึ่ง โม่เซก็ปรากฏตัวขึ้น ปัจจุบันทันด่วน เหงื่อท่วมตัว ผมเผ้ายุ่งเหยิง หอบฮักๆ เพราะวิ่งมา เด็กหนุ่มพูดเสียงขาดเป็นหัวงๆ ว่า

“คนขาว...ขโมย... มันสำปะหลังส่วนหนึ่งไป ผมเพิ่งเห็นเขาขโมยมันขึ้นรถบรรทุกเล็กดีเหลือ... ถึงผมจะพยายามวิ่งเร็วแค่ไหน ก็ตามไม่ทัน!”

ไม่มีประโยชน์อะไรเลย ที่ทั้งตา แม่ โม่เซและเพื่อนบ้านจะออกตามหา มันเกิดขึ้นราวกับว่าธรณีได้สูบมันลงไป

“ว่าแต่ว่ามันขโมยไปได้ยังไง ในเมื่อไร่มันสำปะหลังไม่ได้ยุดติดกับถนน” ตาถาม

“ก็เพราะว่าตรงท้ายที่ดิน มีทางกว้างพอ

ขนาดรถบรรทุกเข้าไปได้นะสิครับ” โม่เซอธิบาย มันเป็นการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่มากสำหรับแม่ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับโม่ เธอก็มหันหน้าตาเอ้อลั่น เพราะรู้ว่าความหวังที่จะได้เข้าโรงเรียนพังครืนลงต่อหน้าต่อตา

๕

บ่ายวันรุ่งขึ้นหลังจากมีคนขโมยมันสำปะหลังไป โม่เซก็มาเยี่ยม

“เธอจะเอามันมะนาวหรือกาแฟกับมันสำปะหลังดี” แม่โม่ถามอย่างสุภาพ

“ผมขอกาแฟกับมันสำปะหลัง ขอคุณมากครับ”

แม่เข้าครัว เด็กทั้งสองจึงนั่งเผชิญหน้ากัน อยู่บนเก้าอี้ไม้เล็กๆ

“ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมแม่ต้องดีกับเขานัก ให้โน่นให้นี่อยู่เรื่อย” โม่บ่นพึมพำขณะมองพื้น

“ฉันมาบอกเธอว่า อาทิตย์หน้าฉันจะเรียนกับตาของเธอแล้ว”

“เธอจะมาเรียนเพื่อเป็นชู้เกียไรใหม่”

“ใช่แล้ว ต้องมาตั้งแต่บ่ายสามโมงถึงสามทุ่มทุกวัน เวลาอื่นคงไม่ได้เพราะฉันติดเรียนที่โรงเรียน นอกจากนี้ชู้เกียยังอยากให้ฉันคุ้นเคยกับความมึด”

“ทำไมการเริ่มครั้งแรกสุดจะทำตอนกลางวัน

ไม่ได้ล่ะ”

“เพราะว่าพวกซูเกียมันจะรักษาพยาบาลผู้ป่วยในเวลากลางวัน”

“ทำไมล่ะ”

“ก็เพราะเมล็ดพันธุ์จากซิโบทกมาถึงโลกนี้ในตอนกลางวันนะสิ” แม่อธิบายจากหน้าต่างไฟที่ประกอบขึ้นด้วยหินสามก้อน มีหม้อเล็กๆ อุ่นมันล่ำปะหลังอยู่ “เราไม่ได้เกิดตอนกลางวัน แต่เป็นกลางคืนต่างหาก”

“แล้วเธอไม่เรียนต่อมหาวิทยาลัยหรือ”

“ปีหน้าฉันว่าจะเรียนแพทย์ โม หารวบรวมเงินได้มากพอ แต่ถ้าไม่ได้ก็คงอีกสองปีข้างหน้า”

“แล้วตาดอกใหม่ว่า เรียนเป็นซูเกียต้องใช้เวลานานเท่าไร”

“ปีนี่ สองหรือสาม... ไม่นาน ขึ้นอยู่กับความพยายามของฉัน ซูเกียบอกว่าได้สังเกตดูมาหลายวันแล้ว และแน่ใจว่าฉันสามารถเรียนรู้ได้เร็วบางที่อาจจะแค่ปีเดียว ฉันขอปรึกษาแลช่วยเหลือผู้คนที่เดือดร้อนโดยเฉพาะแถบนี้จะหาหมอสักคนมาดูแลผู้ป่วยก็ยากแสนยาก”

“งั้น ฉันก็ยินดีกับเธอด้วย” โมพูดขณะชี้เท้าขวาวาดวงกลมบนพื้น “แล้วเธอจะเริ่มเรียนตรงไหน ที่กระท่อมของตาหรือของเรา”

“ที่กระท่อมนี้ ท่านอิกนาซิโอบอกให้เริ่มที่นี่ พงุ่นี่เราจะสร้างห้องเล็กๆ ทำจากใบไม้ อยู่

ด้านหลัง แล้วฉันก็ต้องอยู่ในนั้นสองวัน จะออกมาได้เฉพาะตอนกลางวันเท่านั้น”

“ห้องที่วานั้นทำจากใบกล้วย ใช้ใหม่”

“ใช้แล้ว นอกจากนี้นั้ฉันยังต้องอดอาหารตั้งแต่เริ่มก้าวเท้าเข้าไป”

“แล้วกินอะไรไม่ได้เลยหรือ”

“ได้แต่กาแฟใส่น้ำตาลเล็กน้อยเท่านั้น”

“พูดถึงกาแฟ อยู่ในเหยือกนี่นะ เคี้ยวจะเอามันสำปะหลังมาให้ กำลังอุ่นอยู่จ๊ะ” แม่พูดยิ้มๆ “เธอต้องกินให้เยอะๆ นะ จะได้ทนได้เวลาท่องเที่ยว”

“ขอบคุณครับ ใช้เลยครับ บางทีมันก็ยากมากเวลาต้องอดอาหาร...โม เธอจะเข้าเรียนปีนี้หรือเปล่า”

“ถ้าพอมีเงิน... ยิ่งตอนนี้มาถูกขโมยมันสำปะหลังเสียอีก ยิ่งแล้วใหญ่”

“ฉันเคยบอกคุณว่าบางทีอาจจะขอทุนได้” แม่พูด

“ใช้สิ แม่เธอพูดถูก ฉันเองก็อาจจะช่วยเธอได้”

หญิงทั้งสองจ้องโม่เซเซมั้ง ด้วยความหวังอันหลงใหลที่ริบหรี่จากกันบึ้งของหัวใจ

“ยังไ้ละ” ทั้งคู่ถามขึ้นพร้อมกัน

“ก็คุณมิเกลผู้อำนวยการโรงเรียนซานอิชิดรเป็นเพื่อนกับผม หลายเดือนก่อน หม่าบ้าตัวหนึ่งจะกัดลูกของเขา แต่ผมเผอิญเห็นเข้าจึงคว้าท่อนไม้ตีหัวเจ้าหม่านั้น ตั้งแต่นั้นมา คุณมิเกล

กับผมก็เป็นเพื่อนกัน ผมว่าถ้าลองพูดกับเขาเรื่องทุน เขาคงยินดี”

“จริงๆ หรือ เธอว่า...”

“จริงสิ โม หากเราต้องการอะไรสักอย่างแล้วเราก็ปรารถนามันสุดจิตใจละก็ เราจะได้มันไม่จำเป็นต้องมองโลกในแง่ร้ายหรอก”

“แม่ ได้ยินไหมจ๊ะ”

“ได้ยินจ๊ะ ได้ยิน ขอให้ป็นจริงเถอะ โม่เซเซคงเป็นชุกเกียที่ดีเพราะเขาชอบแก้ปัญหาคง”

ด้วยเหตุนี้โมจึงกระโดดเหยงๆ ดูคางวายน้อยเข้าคร่าวเพื่อยกมันสำปะหลังควั่นกรุ่นใส่จานมาให้โม่เซเซ เด็กสาวยิ้มยิ้มขณะยื่นจาน เธอรู้สึกว่าสงครามสิ้นสุดลงแล้ว และมีอาจสู้่อีกต่อไปได้ นี่เป็นครั้งแรกที่โมไม่อาจปกป้องตัวเองได้ แต่ก็มีความสุข เธอยังไม่ไว้วางใจจะบอกความลับกับโม่เซเซว่าตนเองก็อยากเป็นชุกเกีย และอีกฉาที่เขารู้เรื่องต่างๆ มากกว่าเธอ แต่แล้วก็คิดว่าหากเธอเป็นเพื่อนเขา เขาคงจะเล่าเรื่องลึกลับต่างๆของฆมาหรือชุกเกียที่ชนเผ่ากาเบการ์เรียกกันให้เธอฟัง

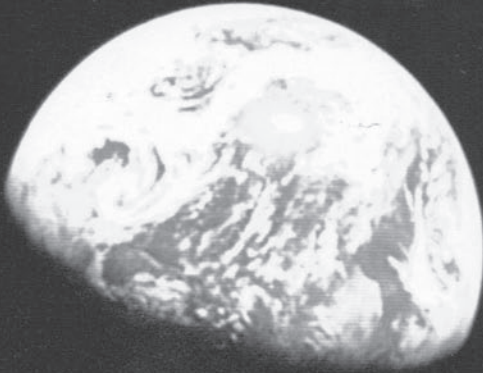
สายลมพลิบไปไม้เหลืองร้อนสุดท้ายที่ถูกร้อนนำมา ผีเสื้อสีขาวยาวบินว่อนกลางอากาศ ฝนไม้สุกส่งกลิ่นหอมจากจานดินเผาภายในกระท่อมและเปลก็ทอดยาวอย่างเกียจร้านอยู่กับชื่อ

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

ความเข้าใจผิดที่พบบ่อยที่สุด ๑๐ ประการ เกี่ยวกับสภาวะโลกร้อน

จาก Inconvenient truth โดย อัล กอร์
แปลโดย คุณภากร วาณิชชวีรุพงศ์

ความเข้าใจผิด ๑

‘นักวิทยาศาสตร์ยังไม่เห็นพ้องกันว่ามนุษย์เป็นต้นเหตุให้บรรยากาศของโลกเปลี่ยนแปลงไป’

แท้จริงแล้วมีฉันทามติที่หนักแน่นยืนยันว่ากิจกรรมต่างๆ ของมนุษย์กำลังเปลี่ยนแปลงบรรยากาศของโลก นักวิทยาศาสตร์ล้วนเห็นพ้องกันว่า โลกกำลังร้อนขึ้น และแนวโน้มนี้มีสาเหตุจากมนุษย์ ซึ่งหากเรายังผลิตก๊าซเรือนกระจกออกสู่บรรยากาศไปเรื่อยๆ เช่นนี้ ความร้อนจะเพิ่มสูงขึ้นจนถึงขีดอันตราย

ความเข้าใจผิด ๒

‘มีปัจจัยหลายประการที่มีผลต่อชั้นบรรยากาศ ฉะนั้น จึงไม่มีเหตุผลใดที่เราจะต้องใส่ใจกับ CO₂ มากเป็นพิเศษ’

นอกจากก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์แล้ว บรรยากาศยังมีความอ่อนไหวต่อหลายสิ่งทั้ง จุดดับบนดวงอาทิตย์และไอน้ำเป็นต้น ซึ่งนั่นยังเป็นข้อพิสูจน์ว่าเหตุใดเราจึงต้องใส่ใจกับ CO₂ และก๊าซเรือนกระจกอื่นๆ ที่เกิดจากฝีมือมนุษย์ ความจริงที่ว่าชั้นบรรยากาศมีความอ่อนไหวต่อความเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติหลายประการตลอดช่วงเวลาในประวัติศาสตร์ ควรถือเป็นสัญญาณอันตราย เราต้องให้ความใส่ใจเป็นพิเศษ กับการเปลี่ยนแปลงขนาดใหญ่และคาดไม่ถึงซึ่งเราเป็นต้นเหตุ เรามีพลังมากกว่าปรากฏการณ์ทางธรรมชาติใด

ความเข้าใจผิด ๓

‘สภาพอากาศเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาอยู่แล้ว ดังนั้น ความเปลี่ยนแปลงที่เราพบเห็นกันอยู่นี้ก็เป็นแค่ส่วนหนึ่งของวัฏจักรตามธรรมชาติ’

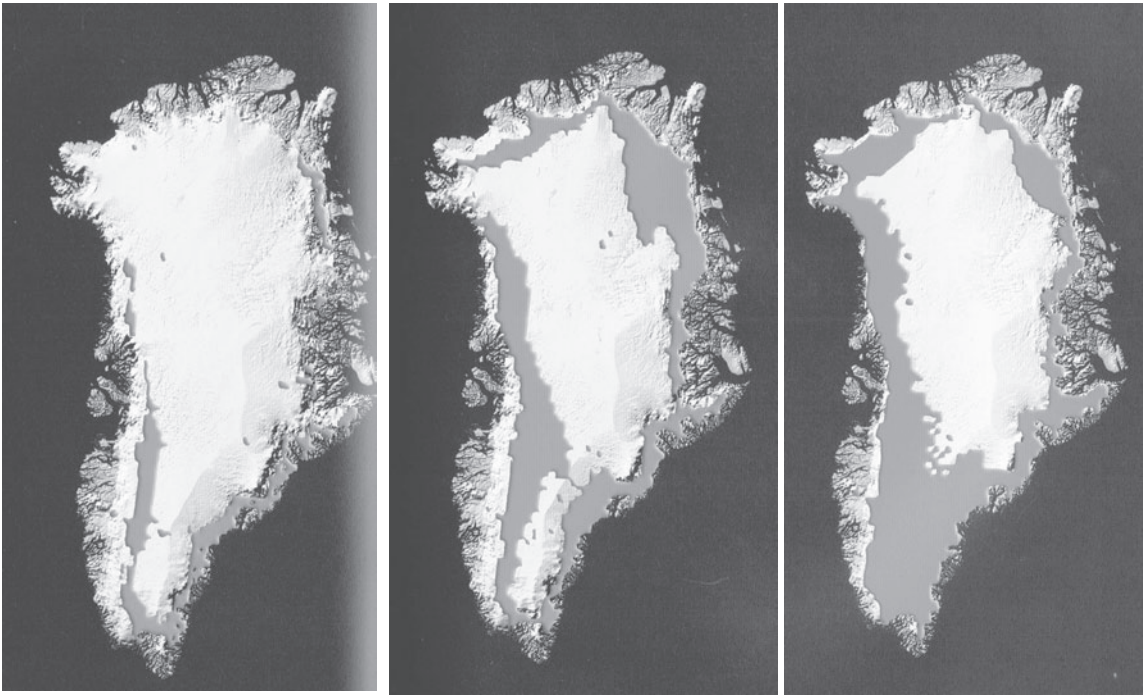
จริงอยู่ที่สภาพอากาศเปลี่ยนแปลงเป็นธรรมชาติอยู่แล้ว จากการศึกษาวงปีของต้นไม้ ตะกอนในทะเลสาบ แกนน้ำแข็งและลักษณะทางธรรมชาติอื่นๆ ที่เปรียบเสมือน

บันทึกสภาพอากาศในอดีต ทำให้นักวิทยาศาสตร์ทราบว่าความเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศ รวมทั้งที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันนั้น ปรากฏมาตลอดช่วงประวัติศาสตร์ ทว่าความเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นล้วนเกิดจากความเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติของระดับคาร์บอนไดออกไซด์ และความเปลี่ยนแปลงที่ผ่านมาก็เล็กน้อยกว่าที่เรากำลังกังวลทั้งสิ้น แกนน้ำแข็งระดับลึกในแอนตาร์กติกาแสดงให้เห็นว่าขณะนี้ระดับคาร์บอนไดออกไซด์สูงกว่าช่วงใดๆ ในรอบ ๖๕๐,๐๐๐ ปีที่ผ่านมา นั้นหมายความว่าสิ่งที่เราเผชิญอยู่ ไม่ได้เป็นแค่ความเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติเสียแล้ว คาร์บอนไดออกไซด์ที่เพิ่มขึ้นในบรรยากาศหมายถึงอุณหภูมิที่สูงขึ้นด้วย

ความเข้าใจผิด ๔

‘ช่องโหว่ในชั้นโอโซนคือสาเหตุที่ทำให้โลกร้อนขึ้น’

ความเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศกับช่องโหว่ในชั้นโอโซนนั้นมีความเกี่ยวข้องกันก็จริง แต่ก็ไม่ใช่อะไรที่เข้าใจกันข้างต้น ชั้นโอโซนเป็นส่วนหนึ่งของบรรยากาศชั้นบนที่มีก๊าซโอโซนเข้มข้น และปกป้องโลกจากรังสีของดวงอาทิตย์ ส่วนหลุมโอโซนเกิดจากสาร ซีเอฟซี ที่มนุษย์สร้างขึ้น สารที่ว่านี้ถูกประกาศห้าม

ปี ๑๙๙๒ นักวิทยาศาสตร์วัดปริมาณการละลายของน้ำแข็งในกรีนแลนด์ ซึ่งปรากฏเป็นสีเทาเข้มบนแผนที่นี้
อีกสิบปีให้หลัง ในปี ๒๐๐๐ การละลายยิ่งรุนแรงขึ้น และในปี ๒๐๐๕ มันก็ยิ่งร้ายแรงขึ้นไปอีก

ในข้อตกลงระดับนานาชาติที่เรียกกันว่า อนุสัญญามอนทรีออลแล้ว หลุมโอโซนทำให้อรังสียูวี
ผ่านมาถึงผิวโลกได้มากขึ้นก็จริง แต่นั่นก็ไม่ได้มีผลกับอุณหภูมิของโลกแต่อย่างใด

ความเกี่ยวข้องเพียงประการเดียวระหว่างชั้นโอโซนกับความเปลี่ยนแปลงของสภาพ
อากาศนั้น แทบจะตรงข้ามกับความเข้าใจด้านบน เรื่องของเรื่องก็คือภาวะโลกร้อนนั้น แม้จะไม่
ใช่สาเหตุที่ทำให้เกิดหลุมโอโซนขึ้นแต่ก็ทำให้กระบวนการซ่อมแซมชั้นโอโซนตามธรรมชาติช้าลง
ภาวะโลกร้อนทำให้บรรยากาศระดับล่างร้อนขึ้น แต่กลับทำให้บรรยากาศชั้นสตราโทสเฟียร์เย็นลง
และนั่นก็ยิ่งทำให้สูญเสียโอโซนชั้นสตราโทสเฟียร์มากขึ้น

ความเข้าใจผิด ๕

‘เราไม่มีทางแก้ปัญหาเรื่องความเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศได้เลย ตอนนี้มันสายไปแล้ว’

นี่เป็นความเข้าใจผิดที่ร้ายแรงที่สุด การไม่ยอมรับความจริงนำมาซึ่งภัยพิบัติ และความหมดอาลัยตายอยากก็ไม่ใช่ทางรอด เรายังทำอะไรต่อมิอะไรได้อีกมากมาย แต่ต้องเริ่มตั้งแต่ตอนนี้ เราจะเพิกเฉยกับสาเหตุและผลกระทบจากความเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศไม่ได้อีกต่อไปเราต้องลดการใช้เชื้อเพลิงฟอสซิล ในการนี้ก็ต้องประกอบกับการสนับสนุนจากภาครัฐ การพัฒนาอุตสาหกรรมและความเคลื่อนไหวในระดับบุคคลด้วย สิ่งที่คุณทำได้นับสิบๆ อย่างปรากฏอยู่ ณ ที่นี้แล้ว

ความเข้าใจผิด ๖

‘แผ่นน้ำแข็งในแอนตาร์กติกา กำลังขยายตัวขึ้นเรื่อยๆ เรื่องที่ว่าภาวะโลกร้อนทำให้ธารน้ำแข็งและน้ำแข็งทะเลละลาย จึงไม่เป็นความจริง’

น้ำแข็งในบางบริเวณของแอนตาร์กติกา อาจขยายตัวก็จริง แต่ในบริเวณอื่นๆ กลับกำลังละลายอย่างเห็นได้ชัด และการวิจัยในปี ๒๐๐๖ ก็แสดงให้เห็นว่าโดยรวมแล้วน้ำแข็งในแอนตาร์กติกา กำลังลดลง แม้ว่าน้ำแข็งในบางบริเวณจะกำลังขยายตัว ไม่ใช่หดเล็กลง

แต่ก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าภาวะโลกร้อนกำลังทำให้ธารน้ำแข็งและน้ำแข็งทะเลทั่วโลกละลาย ธารน้ำแข็งร้อยละ ๘๕ ของโลกกำลังลดขนาดลง และไม่ว่าจะอย่างไร การอ้างว่าความเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศส่งผลต่อบางภูมิภาคเท่านั้น ก็ไม่อาจหักล้างผลกระทบในระดับโลกที่นักวิทยาศาสตร์กำลังเฝ้าติดตามได้

นอกจากนี้ยังมีผู้อ้างอย่างผิดๆ (เช่นใน นิยายเรื่อง *State of Fear* ของไมเคิล ไครสต์ัน) ว่าน้ำแข็งที่กรีนแลนด์กำลังขยายตัว อันที่จริง ข้อมูลใหม่ๆ จากนาซาแสดงให้เห็นว่าแผ่นน้ำแข็งที่กรีนแลนด์ลดขนาดลงทุกปี ทำให้ระดับน้ำทะเลสูงขึ้น แผ่นน้ำแข็งในบริเวณนี้ลดขนาดลงถึง ๒ เท่าจากปี ๑๙๘๖ ถึงปี ๒๐๐๕ เฉพาะในปี ๒๐๐๕ เพียงปีเดียว น้ำแข็งที่กรีนแลนด์ก็ละลายไปถึง ๕๐ ลูกบาศก์กิโลเมตร

ความเข้าใจผิด ๗

‘ภาวะโลกร้อนเป็นเรื่องดี เพราะจะทำให้ไม่มีฤดูหนาวที่หนาวจัดอีกต่อไป และทำให้พืชเจริญเติบโตเร็วขึ้น’

ความเชื่อผิดๆ นี้ จะไม่ยอมตายไปเสียที ด้วยความที่ผลกระทบในแต่ละท้องถิ่นจะแตกต่างกันไป บางพื้นที่จึงอาจมีฤดูหนาวที่

อากาศดีกว่าเคย ทว่าผลร้ายจากความเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศนั้นมีมากกว่าผลดี ในระดับภูมิภาคเป็นไหนๆ ตัวอย่างเช่น มหาสมุทร ความเปลี่ยนแปลงจากภาวะโลกร้อนที่เกิดขึ้นกับมหาสมุทร ได้ทำลายแนวปะการังจำนวนมาก ซึ่งเป็นแหล่งอาหารและที่พักพิงของสิ่งมีชีวิตในทุกระดับชั้น ของห่วงโซ่อาหารในมหาสมุทรเรื่อยมาจนถึงมนุษย์ นอกจากนี้ แผ่นน้ำแข็งที่ละลายยังทำให้ระดับน้ำทะเลสูงขึ้น หากแผ่นน้ำแข็งขนาดใหญ่ละลายลงสู่มหาสมุทร เมืองตามแนวชายฝั่งหลายเมืองทั่วโลกจะจมอยู่ใต้น้ำ และเมื่อนั้นผู้คนนับล้านๆ ชีวิตจะไร้ที่อยู่ ทั้งหมดนี้เป็นเพียงผลกระทบบางส่วนของภาวะโลกร้อนเท่านั้น ยังมีผู้คาดการณ์ไว้อีกว่าภาวะโลกร้อนจะทำให้เกิดภัยแล้งยาวนานขึ้น น้ำท่วมที่รุนแรงขึ้น พายุกำลังแรงกว่าเดิม ดินกร่อน การสูญพันธุ์ครั้งใหญ่และมนุษย์จะเสี่ยงต่อ

โรคร้ายใหม่ๆ ด้วย คนเพียงหยิบมือที่เห็นว่าอากาศดีขึ้นในตอนนี้อาจพบว่าภูมิทัศน์รอบตัวเปลี่ยนแปลงจนจำแทบไม่ได้เข้าสักวัน

ความเข้าใจผิด ๘

‘ภาวะโลกร้อนที่นักวิทยาศาสตร์กำลังเฝ้าสังเกตการณ์ เป็นเพียงผลจากการที่เมืองกักเก็บความร้อนเอาไว้ ไม่เกี่ยวกับก๊าซเรือนกระจกแต่อย่างใด’

ผู้ที่อยากปฏิเสธเรื่องภาวะโลกร้อน เพราะการปฏิเสธเป็นเรื่องง่ายกว่าการรับมือพยายามโต้แย้งว่า สิ่งที่นักวิทยาศาสตร์กำลังจับตามองนั้นเป็นเพียงภาวะ ‘เกาะความร้อนกลางเมือง’ หมายความว่าอาคารและยางมะตอยในเขตเมืองกักเก็บความร้อนเอาไว้ซึ่งเป็นความคิดที่ผิดถนัด โดยทั่วไปการตรวจวัดอุณหภูมิจะวัดจากในสวนสาธารณะ ซึ่งเป็นบริเวณที่อากาศเย็นสบายในเกาะร้อนกลางเมือง และผลการวัดอุณหภูมิในระยะยาวนานนอกตัวเมืองก็

แทบไม่ต่างจากผลการวัดอุณหภูมิทั้งในเมือง และนอกเขตเมือง รายงานการวิจัยทาง วิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่แสดงให้เห็นว่า ‘เกาะ ความร้อนกลางเมือง’ แทบไม่มีผลใดๆ ต่อ ภาวะโลกร้อนโดยรวม

ความเข้าใจผิด ๕

‘ภาวะโลกร้อนเป็นผลมาจากการที่อุกกาบาต พุ่งชนโลกทีไชปีเรีย ในช่วงต้นศตวรรษที่ยี่สิบ’

ความคิดนี้อาจฟังดูน่าขันสำหรับใคร หลายคน แต่นี่คือสมมุติฐานที่นักวิทยาศาสตร์ ชาวรัสเซียบางคนหนึ่งเสนอไว้จริงๆ ว่าแต่ความคิดนี้มันผิดตรงไหนกัน คำตอบก็คือผิดทั้งหมด การปะทะของอุกกาบาตก็เหมือนกับการปะทุ ของภูเขาไฟ คือหากอุกกาบาตนั้นใหญ่มาก ก็ อาจส่งผลต่อสภาพอากาศอย่างฉับพลัน แต่ก็ ไม่ปรากฏหลักฐานว่าอากาศร้อนขึ้นหรือเย็นลง หลังจากอุกกาบาตลูกนี้พุ่งชนโลก ผลกระทบ ที่อาจเกิดจากอุกกาบาตลูกนี้น่าจะเป็นไอน้ำ ที่จะปรากฏอยู่ในบรรยากาศชั้นบนเพียงสอง สามปีเท่านั้น ผลกระทบทุกอย่างจากการ ปะทะที่วุ่นวายนี้ ล้วนแต่เป็นผลกระทบในระยะสั้น และจะไม่ปรากฏอยู่นานถึงเพียงนี้

ความเข้าใจผิด ๑๐

‘อุณหภูมิในบางพื้นที่ไม่ได้สูงขึ้นแต่อย่างใด ดังนั้นภาวะโลกร้อนจึงเป็นแค่หนิทานหลอกเด็ก’

แน่นอนว่าอุณหภูมิไม่ได้สูงขึ้นทุกซอก ทุกมุมของโลก ในนิยายเรื่อง State of Fear ของไมเคิล โครซตัน ตัวละครต่างได้ดูกราฟที่ แสดงให้เห็นว่าบางพื้นที่ของโลกนั้นอุณหภูมิลด ลงเล็กน้อยหรือยังเท่าเดิม กราฟที่ว่าแสดง ข้อมูลตามความเป็นจริง และได้มาจากนัก วิทยาศาสตร์จริง ทว่า แม้ข้อมูลที่ปรากฏใน กราฟจะเป็นความจริง ก็ไม่ได้เป็นข้อพิสูจน์ ว่าความคิดข้างต้นนี้ถูกต้อง ภาวะโลกร้อน หมายถึงการที่อุณหภูมิเฉลี่ยทั่วโลกสูงขึ้นอัน เนื่องมาจากก๊าซเรือนกระจกที่เพิ่มขึ้น

เนื่องจากสภาพอากาศเป็นระบบที่ ซับซ้อนเหลือเชื่อ ผลกระทบจากความ เปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศ จึงต่างกันไปในแต่ละพื้นที่ ในบางพื้นที่ เช่น ยุโรปเหนือ อุณหภูมิอาจต่ำลง แต่นั่นก็ไม่อาจลบล้าง ความจริงที่ว่า โดยรวมแล้ว อุณหภูมิที่พื้นผิว โลกกำลังเพิ่มขึ้น เช่นเดียวกับอุณหภูมิของ มหาสมุทร ผลการตรวจวัดที่วุ่นวายนี้ได้มาจากการ ตรวจวัดหลายรูปแบบ รวมทั้งข้อมูลจากดาว เทียม ซึ่งต่างก็แสดงผลในทำนองเดียวกัน

สถาบันขยะวิทยาด้วยหัวใจ

สขว.
Institute of Ethical Waste Management

ขอความร่วมมือช่วยโลกให้สดสวย ช่วยชีวิตให้สดใส

ด้วยการร่วมแรงร่วมใจ งดใช้ทรัพยากรธรรมชาติ
ที่ทำลายโลก (เช่น โฟม ถุงพลาสติก)
และร่วมบุญโดยการบริจาคของเก่าที่เหลือใช้
ของใหม่ที่เกินจำเป็น ใต้ที่
เครื่องใช้ชุมชนชาวอโศกทุกแห่งทั่วประเทศ
สนใจติดต่อสอบถามได้ที่

โทร. ๐๘๙-๕๓๓-๒๓๓๓, ๐๘๗-๙๐๗-๕๙๙๖

ธรรมะกับการเกษตร

สงฆ์-เสียบทิล

อโม่ขี้ ทิวส์ กยิรา อปเปเน พหูเกน วา
เวลาแต่ละวันอย่าให้ผ่านไปเปล่า
จะน้อยหรือมาก ก็ให้ได้อะไรบ้าง

วิถีชีวิตของชาวบ้านที่เป็นเกษตรกรทุกวันนี้ คนไทยเราส่วนใหญ่ยังไม่รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ หลังฤดูการทำนาทำไร่หรือเวลาว่าง ก็ไปจับกลุ่มนั่งหน้าจอทีวี เล่นพนันมวยบ้าง บอลบ้าง ทั้งๆที่เป็นเวลากลางวัน เป็นเวลาทำงาน ผู้เขียนเคยไปเยี่ยมเยือนเกษตรกรต่างจังหวัด เพื่อจะให้ความรู้เรื่องการทำเกษตรอินทรีย์เพื่อลดต้นทุน และแก้ปัญหาความยากจน ปัญหาหนี้สิน แต่พอไปถึงพบแต่ผู้หญิงและคนแก่ไม่กี่คน คนที่อยู่ในวันทำงาน วัยที่เป็นกำลังสำคัญของครอบครัว ไม่มาให้

เห็นหน้าเลย เห็นแต่กำลังสูมหัวกัน
อยู่หน้าจอทีวีที่ร้านค้าใกล้ๆกับสถาน
ที่เรานัดประชุมชาวบ้าน ทำให้เรารู้สึก
เสียดายประโยชน์ที่จะได้พูดคุยกัน
และช่วยแก้ปัญหาให้

ทำให้เกิดความคิดว่า คนไทยเรา
ยังไม่อยู่ในภาวะอับจนเต็มที่ แม้ว่า
ทุกครอบครัวจะมีหนี้สิน ยังอยู่ใน
ภาวะยากจน ถึงอย่างไรก็ยังมีที่ดินทำ

กินอยู่บ้าง มีหนี้มากมายเข้าก็แบ่งที่ดินขายใช้หนี้ จะมีหลายครอบครัวไม่มีที่ดินทำกิน ก็ต้องเช่า
ที่ดินทำกิน หรือไม่ก็บุกป่าสวางน จนเป็นเรื่องราวเป็นข่าวอยู่ทุกวันนี่

ขณะนี้ข่าวเรื่องราวที่น่าเป็นห่วงและน่าสลดใจ ก็คือข่าวนายทุน ทั้งในประเทศและต่าง
ประเทศ กว้านซื้อที่ดินจากชาวไร่ชาวนาเป็นแสนเป็นล้านไร่ ส่วนใหญ่เป็นที่ดินที่อุดมสมบูรณ์
อยู่ในเขตชลประทาน โดยเฉพาะจังหวัดทางภาคเหนือตอนล่าง เช่น จังหวัดอุตรดิตถ์ สุโขทัย ตาก

พิษณุโลก พิจิตร ฯลฯ ที่จริงการ
กว้านซื้อที่ดินของนายทุนต่างชาติมี
มานานแล้ว เพราะกฎหมายเปิดช่อง
ให้ต่างชาติ เขาไม่มีที่ดินที่อุดม
สมบูรณ์อย่างเมืองไทย ส่วนใหญ่
เป็นภูเขา เป็นเกาะ เป็นทะเลทราย
เช่น ใต้หวัน สิงคโปร์ มาเลเซีย ญี่ปุ่น
กลุ่มประเทศทางยุโรป กลุ่มประเทศ
ตะวันออกกลาง แม้แต่ประเทศยักษ์
ใหญ่อย่างจีน คนไทยสมัยนี้ ไม่มีจิต
สำนึกในความรักและหวงแหนแผ่นดิน

ดินที่บรรพบุรุษแลกมาด้วยเลือดเนื้อ และชีวิต ถูกหลานสมัยนี้เห็นแก่เงิน ผลาญสมบัติชิ้นสุดท้าย ที่ปู่ย่าตายาย ดูแลรักษาไว้ ต้องขายชาติขายแผ่นดินให้ต่างชาติ คนไทยเองก็เปลี่ยนสถานะไป เป็นทาสหรือจ้ข้าแผ่นดิน หรือเพาะปลูกให้คนต่างชาติเขา ทุกวันนี้เขาใช้วิธีกลืนชาติกลืนแผ่นดินกันด้วยวิธีนี้แล้ว ประเทศใดคนในชาติไร้จิตสำนึกและอ่อนแอก็จะ

ถูกกลืนได้ง่าย

กว่าจะรู้ตัวก็ขายหมดประเทศแล้ว ที่เขียนมานี้ไม่ใช่มองในแง่ร้าย แต่ความเป็นจริงมันร้ายกว่าที่เขียน เช่นวิธีการบังคับซื้อที่ซับซ้อน เข็มผู้ปกครองประเทศหรือผู้นำของประเทศโดยเฉพาะนักการเมืองไปสำรวจดูบ้าง ได้ยินว่านายกฯคนปัจจุบันพูดว่า จะไม่ยอมให้ต่างชาติเข้ามาซื้อไร่นาของคนไทย ก็ยังได้แต่คำพูดหรือได้แต่พูด ไม่มีมาตรการอะไรยับยั้ง หรือแก้ไขแผ่นดินที่ถูกซื้อไปแล้วนับแสนนับล้านไร่

ตอนนี้ทั่วโลกกำลังหัวั่นเกรงภาวะการขาดแคลนอาหาร เพราะคนเกิดมากขึ้น พื้นที่เพาะปลูกนับวันจะลดลง ภัยทางธรรมชาติก็บ่อยครั้งมากขึ้น ผลผลิตด้านอาหารภาคเกษตรก็จะมีน้อยลงจะไม่พอเลี้ยงพลโลก

ความเดือดร้อนก็จะเกิดขึ้น
จะหนักยิ่งกว่าการขาดพลัง
งาน ขาดน้ำมัน เพราะยังมี
พลังงานทดแทนอีกมาก

ประเทศไทยเป็น
ประเทศที่อุดมสมบูรณ์
เป็นพื้นที่เกษตรที่มีความ
หลากหลายทางชีวภาพสูง
อยู่ในเขตร้อนชื้นเป็นประเทศ
เดียวในโลกที่ผลิตข้าว ผัก
ผลไม้ หมุนเวียนได้ตลอดปี

นายมงคล อนุศาสนนันท์ (มีด) ประสบผลสำเร็จการทำอินทรีย์
ได้ผลผลิตสูงกว่านาเคมี ต้นทุนก็ถูกกว่า

เกษตรกรไทยไม่น่าจะยากจน เหตุที่ยากจนเพราะเกษตรกรเองยังไม่พัฒนาตนเอง ต้องขายข้าว
ถูกซื้อข้าวแพงกิน ภาครัฐก็ไม่ช่วยในเรื่องการส่งออก แลผมมีแต่เรื่องคดโกง คอร์รัปชัน อย่าง
กรณีเรื่องลำไยอบแห้ง ดังที่เป็นข่าวชดๆ นอกจากนี้ยังปล่อยให้พ่อค้าคนกลางกดราคาเอา
เปรียบเกษตรกร ดังที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

ผู้เขียนเคยให้การอบรมเกษตรกรมานานนับสิบปี ทั้งวิทยุและโทรทัศน์ ให้คนไทยรักแผ่นดิน
ดิน หวงแหนแผ่นดินเกิด อย่าขายที่ดินทำกิน หลายคน หลายครอบครัวจำต้องกลับคืนสู่ถิ่น
เพราะโรงงานปิดกิจการ และหลายคนกลับไปพัฒนาบ้านเกิดด้วยการพึ่งตนเอง แบบเศรษฐกิจ
พอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ลดต้นทุนการผลิตด้วยการทำเกษตรอินทรีย์ เลิกใช้
สารเคมี ซึ่งผู้เขียนได้รวบรวมองค์ความรู้เรื่องราว และประสบการณ์มานานหลายปี ในรูปของสื่อต่างๆ
ทั้งหนังสือและ VCD นับร้อย นับพันเรื่อง มีทั้งพื้นที่ตัวอย่าง ที่ทำเกษตรอินทรีย์ประสบผล
สำเร็จอีกมากมายหลายพื้นที่ สนใจก็ติดต่อขอรายละเอียดได้ที่ *ชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน โทร ๐๓๔*
-๓๐๖๒๒๔ เพื่อทางออกทางรอดเกษตรกรไทยเรา

จากมินามาตะ: ถึงมาบตาพุด...คู่แฝดอัปยศ?

โรคร้ายที่มาพร้อมกับความเจริญ(เมืองอุตสาหกรรม)

จากมินามาตะ ถึงมาบตาพุด...คู่แฝดอัปยศ ความเหมือนที่แตกต่าง
 แตกต่างเพราะมินามาตะถูกปิดไปแล้ว.....แต่มาบตาพุดยังคงเดินหน้าเพื่อไปชำระ.....

มินามาตะ

&

มาบตาพุด

น้ำเสียที่ถูกปล่อยลงทะเลที่มินามาตะ....

น้ำเสียที่ถูกปล่อยลงทะเลที่มาบตาพุด

คนเจ็บป่วยด้วยโรคมินามาตะ.....

และคนที่กำลังเจ็บป่วยด้วยโรค..มาบตาพุด

การเดินขบวนประท้วงของคนมินามาตะ

การเดินขบวนประท้วงของคนมาบตาพุด

ชุมนุมที่มินามาตะ

ชุมนุมที่มาบตาพุด

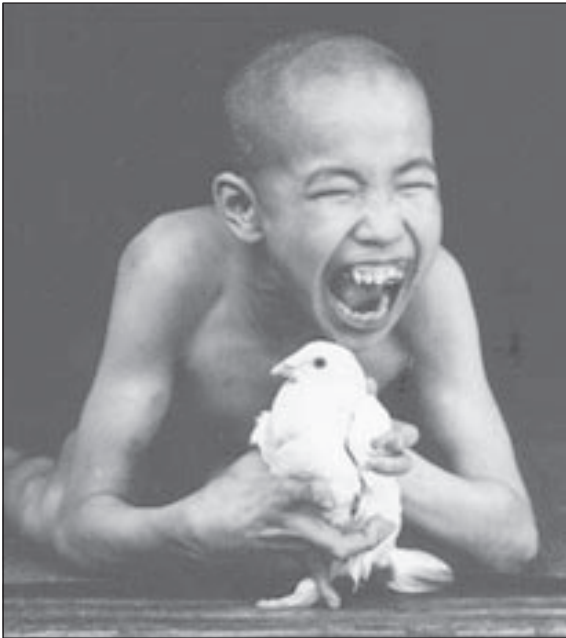

เรียกร้องที่ มินามาตะ

เรียกร้องที่ มาบตาพุด

เราจะยอมให้อาณาตถุกลานมาบตาพุด
ซ้ารอยลูกหลานมินามาตะ....เช่นนั้นหรือ

๒๕ ปี มาบตาพุด

๕๐ ปี มินามาตะ

วันหนึ่งเมื่อกลางทศวรรษ ๑๙๗๐ ผมได้หยิบนิตยสาร LIFE ซึ่งเป็นนิตยสารที่โด่งดังระดับโลกในขณะนั้นขึ้นมาอ่าน และได้เห็นภาพซึ่งผมจำติดตาอย่างไม่มีวันลืม จนถึงบัดนี้

มันคือภาพของชาวประมงญี่ปุ่นผู้ตกเป็นเหยื่ออันเกิดจากสารปรอทตกค้างในร่างกาย โดยมีสาเหตุมาจาก โรงงานอุตสาหกรรมชื่อ Chisso ซึ่งเป็นผู้ผลิตสารเคมีชนิดหนึ่ง และในกระบวนการผลิตนั้น ได้ทำให้เกิดการกระจายของสารปรอท ลงไปในท้องทะเลอย่างต่อเนื่องและยาวนาน จนทำให้ปลาที่ชาวประมงจับได้นั้น มีสารปรอทตกค้างอยู่จำนวนมาก และเมื่อชาวประมงทั้งหลายรับประทานปลานั้น เป็นเวลานานหลายปี ก็ได้รับอันตรายจากสารพิษเหล่านี้ โดยมีอาการที่น่าสังเวชอย่างยิ่ง

ภาพที่เห็นนั้นมีหลายภาพแต่ภาพที่ติดตามผมที่สุดก็คือ ภาพของแม่คนหนึ่ง ซึ่งกำลังบรรจงอุ้มลูกรักที่ร่างกายพิกลพิการ ตาบอด ไม่มีแขน และช่วยตัวเองไม่ได้เลย เธอกำลังอุ้มลูกเพื่อทำความสะอาดร่างกาย แม้ดวงตาของเธอจะมีแววแห่งความรัก ห่วงใย และทะนุถนอมด้วยสัญชาตญาณของความ เป็นแม่

แต่ดวงตาคู่นั้น ก็แฝงไว้ด้วยความเศร้าอย่างสุดซึ้ง ผมเห็นภาพนั้นแล้ว ขนลุก อยากรจะร้องไห้ และพิมพ์ปากกับตัวเองว่าเราต้องไม่ยอมให้เรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นในประเทศไทยเรานะ

ก่อนที่โลกจะได้เห็นภาพที่น่าเศร้าสลดซึ่งนิตยสาร LIFE นำมาเผยแพร่เมื่อช่วงกลางทศวรรษ ๑๙๗๐ นั้น เรื่องราวทั้งหลายของมินามาตะ ได้เริ่มต้นขึ้นตั้งแต่ช่วงกลางทศวรรษ ๑๙๕๐ หรือประมาณ ๕๐ ปีที่แล้ว เมื่อชาวประมงบางคนในหมู่บ้านมินามาตะ อยู่ดีๆ ก็ตะโกนส่งเสียงร้องออกมาเฉยๆ โดยไม่มีสาเหตุ และไม่สามารถควบคุมได้ บางคนก็เริ่มพูดตะกุกตะกัก บางคนขณะที่นั่งกินอาหารอยู่กับครอบครัว ตะเกียบที่ถืออยู่ก็ร่วง หลุดมือลงมาเฉยๆ อาการเหล่านี้เกิดขึ้นกระจัดกระจายกับคนในบ้านหลังนั้นบ้าง หลังนี้บ้าง แต่ในที่สุดก็พบว่าชาวประมงจำนวนมากของหมู่บ้านมินามาตะได้ถูกสารปรอท

ทำลายร่างกายและระบบประสาท จนน่า
สะเทือนใจอย่างยิ่งเสียแล้ว

ตัวเลขที่ได้รับการประมาณการนั้นบาง
แหล่งกล่าวว่า มีผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของเหตุการณ์นี้
จำนวน ๑,๗๖๐ คน และมีผู้เสียชีวิตไปแล้ว
๔๑๒ คน แต่แพทย์จากมหาวิทยาลัยแห่ง
หนึ่งในท้องถิ่นนั้นได้ประมาณการไว้ว่า มีผู้
ตกเป็นเหยื่อสูงถึง ๑๐,๐๐๐ คน และเสียชีวิต
ไปแล้ว ๓,๐๐๐ คน นับเป็นกรณีตัวอย่างของ
การพัฒนาอุตสาหกรรม โดยไม่มีมาตรการ
ควบคุมที่รัดกุมเพียงพอ จนชุมชนต้องได้รับ
ผลกระทบอย่างน่าสังเวช และได้รับความสน
ใจไปทั่วโลกในขณะนั้น

วันนี้ สังคมกำลังให้ความสนใจ ในสิ่ง
ที่กำลังเกิดขึ้นที่นิคมอุตสาหกรรมมาตาพุด
ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของโครงการพัฒนาพื้นที่
ชายฝั่งทะเลตะวันออก ที่ได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อ ๒๕
ปีที่แล้ว ความจริงนี้ก็มีมิใช่ครั้งแรก ที่ปัญหา
มลพิษในพื้นที่นี้ได้ถูกหยิบยกขึ้นมากล่าวถึง
เพราะถอยหลังไปเมื่อปี ๒๕๓๓/ ๒๕๓๘ /
๒๕๓๕ /๒๕๔๐/ ๒๕๔๑ ฯลฯ ก็ได้มีการร้อง
เรียนเกิดขึ้นมาเป็นระยะๆ เช่น กรณีนักเรียน
โรงเรียนมาตาพุดพันพิทยาคาร จำนวน
หลายร้อยคน ได้รับผลกระทบอย่างหนักจน
ต้องย้ายโรงเรียนออกไปจากพื้นที่เมื่อปี ๒๕๔๐

เป็นต้น เรื่องราวทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้ สะท้อน
ให้เห็นผลข้างเคียงจากการพัฒนาอุตสาหกรรม
ซึ่งรัฐบาลและนักธุรกิจที่เกี่ยวข้อง จะปล่อยให้
ปละละเลยต่อไปไม่ได้เป็นอันขาด

๑ ปีมาบตาพุดไม่หลับ คนที่นี่ร่วมกัน
เรียกร้องและเสนอให้รัฐบาลแก้ปัญหามลพิษ
และป้องกันปัญหาที่จะกระทบกับสุขภาพ
ประชาชนมาหลายสิบปี และในช่วง ๑ ปีที่
ผ่านไปการเรียกร้องเป็นไปอย่างเข้มข้นและ
ต่อเนื่องทั้งปี กระนั้นก็ยังไม่สามารถจะกด
ดันให้รัฐบาลหันมาฟังประชาชน รัฐยังคงเดิน
หน้าส่งเสริมอุตสาหกรรมปิโตรเคมีหนัก และ
รุกเปิดพื้นที่อุตสาหกรรมใหม่ๆในจังหวัดระยอง
อย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะเครือ ปตท.ทั้งโรง
กลั่นน้ำมัน โรงไฟฟ้าถ่านหิน และการผลิต
สารตั้งต้นของอุตสาหกรรมปิโตรเคมี คนมาบ
ตาพุดไม่มีทางเลือกอื่นในการเรียกร้องให้รัฐหยุด
อุตสาหกรรม นอกจากชุมนุม กัดค้ำยัน ต่อต้าน
กันอย่างยืดเยื้อและสันติ แม้ต้องสู้กันยาวนาน
ก็ต้องสู้ เพื่อที่เราจะไม่ยอมซ้ารอย..มินามาตะ
...นายสุทธิ อัจฉมาศย์ กล่าว

ศ.ดร.วรภัทร โดณะเกษม

กรุงเทพธุรกิจ

วันศุกร์ที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ.๒๕๕๐

๑๐๒๓ ๘๙

ชีวิตจะดีขึ้นเมื่อเท้าติดดิน

ร่างกายสะสมไฟฟ้าสถิตเกินควร

ทราบไหมว่า ยืนได้ต้นไม้ด้วยเท้าเปล่า นำผลดีต่อสุขภาพและชะลอความแก่ได้ เหตุผลคือ พื้นดินใต้ต้นไม้มีความชื้นที่พอเหมาะเมื่อเทียบกับพื้นคอนกรีตหรือพื้นกลางแดดที่แห้งแล้ง ความชื้นต่ำ ไปไม่อาจเหนี่ยวนำไฟฟ้า ประจุไฟฟ้าจึงถ่ายเทไม่ได้ นี่คือเหตุผลที่สายดินล่อฟ้าต้องปักลึกเข้าไปใต้ดินไม่ต่ำกว่า ๒ เมตร ซึ่งเป็นเนื้อดินที่มีความชื้นค่อนข้างคงที่ สะดวกต่อการเหนี่ยวนำไฟฟ้าเข้าสู่โลก

หมอจีนผู้หนึ่งซึ่งอพยพไปอยู่อเมริกันานปี เล่าเรื่องตัวอย่างชีวิตจริงโดยหวังให้ช่วยเผยแพร่เป็นบุญกุศลแก่สาธารณชน เรื่องมีอยู่ว่าประธานบริษัทข้ามชาติผู้หนึ่ง เป็นโรคนอนไม่หลับมานานปี แต่ละปีต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเดินทางหาหมอหลายล้านเหรียญ แต่ก็ไม่หาย ต้องเดินไปมาในห้องทุกคืน ลูกชายเขาบังเอิญได้มีโอกาสฟังการบรรยายของ Dr. Christopher ซึ่งเน้นให้คนเราต้องสัมผัสกับพื้นดิน เพื่อปล่อยประจุไฟฟ้าสถิตออกจากร่างกายลูกชายจึงพาคุณพ่อเดินเท้าเปล่าบนสนามหญ้าที่ชื้นนิ่มโดยใช้เวลา ๑๐ นาที รุ่งเช้าวันต่อมา ปรากฏว่าท่านประธานนอนหลับสบายตลอดคืน ตื่นขึ้นมามีอาการสดชื่นกระปรี้กระเปร่า

ญี่ปุ่นเป็นประเทศที่คนอายุยืน มีกฎหมายกำหนดให้รองเท้าเด็กไม่ใช่พื้นยาง เพราะสวมใส่รองเท้าพื้นยางพาราหรือยางเทียม เท่ากับเป็นฉนวนตัดขาดจากพื้นดิน ประจุไฟฟ้าสถิตจะ

สะสมในร่างกายเกินควร ทำให้แก่เกินวัย ภูมิคุ้มกันลดลง มีอาการนอนไม่หลับ ร่างกายเสียสมดุล เป็นมะเร็งได้ง่าย (ปัจจุบันผู้ใหญ่เป็นมะเร็งโดยเฉลี่ยเกือบ ๓๓%) ผลกระทบทางเคมีปัจจุบันมีมากกว่า ๑๐ ล้านชนิด ผลกระทบเหล่านี้จะกระจายอยู่ในชีวิตประจำวันของคนเรา เช่น รองเท้ากว่า ๕๐% ใช้พื้นยางเทียมที่เป็นฉนวนไฟฟ้า ซึ่งผิดกับรองเท้าดั้งเดิมที่ใช้วัสดุธรรมชาติ เช่น รองเท้าฟาง รองเท้าผ้า รองเท้าหนัง เป็นต้น

ร่างกายเราเปรียบเหมือน bio-electromagnetic field ที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของสนามแม่เหล็กโลก トラบดที่ความสมดุลทางธรรมชาติเปลี่ยนแปลงหรือถูกกีดขวาง ก็จะทำให้ร่างกายและจิตใจไม่สบาย เมื่อ “ทันสมัย” เต็มไปด้วยถนนลาดยาง ถนนคอนกรีต พื้นกระเบื้อง ซึ่งล้วนเป็นวัตถุฉนวน ประกอบกับยางล้อรถยนต์ที่เรานั่ง รองเท้ายางเทียมที่เราสวมใส่ คนสมัยใหม่ใช้ชีวิตโดยไม่สัมผัสกับพื้นดินตลอดทั้งวันก็ว่าได้ ปัญหาที่ติดตามมาจึงนำศึกษาให้ลองแก้พื้นผิวในอาคารสูง แม้จะขึ้นและเพียงใดก็ตาม ไม่ถือเป็นพื้นผิวโลก และไม่อาจปลดปล่อยประจุไฟฟ้าสถิต ดังนั้น แต่ละวันเดินเท้าเปล่าบนสนามหญ้า พื้นดิน ผิวลูกวิ่งหรือชายหาดสักช่วงหนึ่งเป็นดีที่สุด ผู้ป่วยยังต้องสัมผัสกับธรรมชาติให้มาก อย่าลืมถอดรองเท้าพื้นยาง มิฉะนั้นจะหายใจลึกยังงหรือเดินทอดน่องนานแค่ไหนก็ช่วยได้ไม่มาก

สรุปถอดรองเท้ามาเดินบนดินบ้าง จะทำให้ชีวิตดีขึ้น

ขอบคุณ คุณดินหิ น รักพงษ์โอ โทก ผู้ส่งบทความ

ขยะขยวยะ

ทศพล เป็ชมลเมธรัตน์

สถาบันพระเวทย์วิทยายุทธใจ (สพจ.)

โทร.๐๘๙-๗๙๙-๐๒๑๒

เมื่อครั้งที่เห็นว่าควรที่จะต้องเขียนบทความประจำลงในวารสารดอกหญ้า เพื่อสื่อสารของงานของ สขจ.กับมวลสมาชิกดอกหญ้า และได้รับอนุญาตจากพี่ บ.ก.แล้ว สิ่งที่จะต้องคิดตามมาก็คือ จะใช้ชื่อกอลัมน์อะไรดีจึงจะสื่อถึงงานของ สขจ. ซึ่งถ้ากล่าวให้ถึงที่สุดก็คือ การทำขยะให้หมดไป เมื่อเปิดพจนานุกรมเพื่อหาคำที่เหมาะสม โดยเริ่มต้นจากคำว่า “ขยะ” ก็พบคำว่า ขยวยะ อ่านว่า ชะ-ยะ-วะ-ยะ เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่าเสื่อมสิ้นไป (พจนานุกรมไทย มาנית มานิตเจริญ) เห็นว่าสัมพันธ์ดีกับคำว่าขยะ และเมื่อนำมาต่อท้ายคำว่าขยะ ก็ควรจะแปลว่า ขยะเสื่อมสิ้นไป ซึ่งตรงกับจุดมุ่งหมายของ สขจ. จึงตกลงใจใช้ชื่อกอลัมน์ว่า “ขยะขยวยะ” แต่ก็ยังไม่เคยขยายความ จนมาฉบับนี้พี่บ.ก.ขอให้ช่วยขยายความ

เมื่อพูดถึงงานของ สขจ. ภายใต้คำขวัญว่า “แปรขยะเป็นบุญ สนับสนุน FMTV” มีท่านที่ปรารถนาดีเสนอแนะให้ไปติดต่อรับขยะจากองค์กรต่าง ๆ เช่น กทม. ฯลฯ ซึ่งยังไม่ต้องกล่าวถึงว่าจะต้องใช้ศักยภาพในการจัดการอย่างมากมายทุกขั้นตอนของกระบวนการอย่างไร? แต่ที่สำคัญคือไม่ใช่จุดมุ่งหมายหลักของงาน สขจ.

เมื่อกล่าวถึง “การจัดการ” บางคนก็คิดเอาเองว่า คำว่า “การจัดการ” เหมือนแก้วสารพัดนึกที่จะสามารถทำอะไรก็ได้เช่นนั้น โดยไม่เข้าใจถึงเหตุปัจจัยต่าง ๆ ที่แวดล้อมการจัดการนั้นเลยว่า จะมีความเป็นไปได้เพียงใด

เมื่อครั้งที่ผมร่วมเป็นคนหนึ่งที่ได้ไปช่วยดูแลเรื่องขยะในการชุมนุม ๑๙๓ วันนั้น ช่วงที่อยู่ในท่าเนียบฯ เมื่อมีการยิงระเบิดเข้ามาในท่าเนียบ ทางการ์ดก็จำเป็นต้องเข้มงวดยิ่งขึ้นในการผ่านเข้า-

ออกของรถทุกประเภท โดยนำกระสอบทราย มาวางซิกแซกเพื่อควบคุมรถเข้า-ออก และ กระสอบทรายนี้วางซิดกันจนรถ ๖ ล้อชนขยะ ของ กทม. ไม่สามารถผ่านได้ ประตูดันอาจไม่มีปัญหาเพราะขยะไม่มาก แต่ประตู ๕ ซึ่งเป็นทางเข้า-ออกของรถชนขยะ กทม. ที่เข้าไปชนขยะจากโรงครัวกองทัพธรรม และเป็นจุดรวบรวมขยะบริเวณใกล้เคียงทั้งหมด ซึ่งมีขยะเกิดขึ้นบนพื้นที่ว่างประมาณ ๓ x ๑ ม. สูงประมาณ ๑.๕ ม. เต็มทุกวันจะทำอย่างไร? เมื่อถามการ์ดที่ดูแลประตูเขาก็ตอบว่า “ก็จัดการเอาซี” ก็บอกเขาว่า ถ้ารถเข้าไม่ได้ เราก็ต้องชนขยะวันละ ๔ - ๕ ตันออกมาเป็นระยะทางกว่า 50 ม. จะเอาแรงงานที่ไหนมาชน เขาก็ตอบว่า “ก็จัดการเอาซี” ก็บอกเขามากกว่า พวกเรามีนงานเต็มมือกัน จะชนขยะปริมาณขนาดนี้ทุกวันเป็นไปไม่ได้ เขาก็บอกว่า “ก็จัดการเอาซี” ที่สุดก็ต้องจัดการประสานสายบังคับบัญชาของเขาให้เลื่อนระยะกระสอบทรายให้รถชนขยะของ กทม. ผ่านได้ ซึ่งใช้เวลาและแรงงานไม่มากเลย ที่เล่ามานี้เพื่อจะตึงให้เห็นว่าคนบางคนไม่เข้าใจว่าการจัดการต้องมีเหตุ-ปัจจัยที่เอื้ออำนวยด้วย ไม่ใช่ใช้คำ ๆ นี้ไปจัดการคนอื่นให้ไปแก้ปัญหาเอาเอง

ดังที่ได้เรียนท่านผู้อ่านไปแล้วว่าจุด

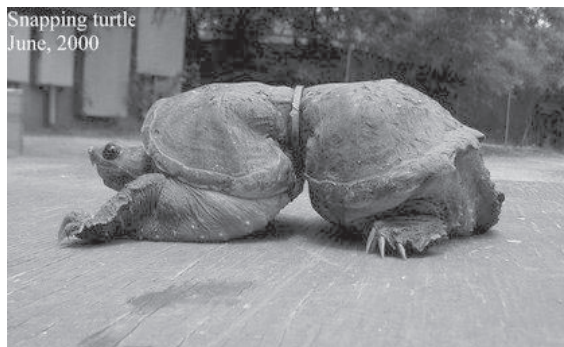
มุ่งหมายหลักของ สขจ. คือ การทำให้ขยะ เหลือน้อยที่สุด ณ แหล่งกำเนิด ซึ่งเกิดจากความประณีต ประหยัดของมวลสมาชิก ส่วนการจัดเก็บขยะจากองค์กรต่าง ๆ ไปรีไซเคิลนั้น ไม่สนองวัตถุประสงค์หลักของ สขจ. และ ภายใต้ทรัพยากรมนุษย์อันจำกัดยิ่งของชาวโศกในเวลานี้ ผมไม่คิดว่าการไปรับขยะจากองค์กรใหญ่ในเวลานี้จะเป็นไปได้ หรือแม้จะทำได้ก็ไม่น่าเป็นลำดับความสำคัญที่ถูกต้องของ สขจ. ซึ่งมีเสียงกระซิบมาบ่อย ๆ ว่า แม้นญาติธรรมภายในจำนวนไม่น้อยก็ยังไม่ใส่ใจเท่าไรกับขยะของตน ส่วนในอนาคตที่เหตุปัจจัยพร้อมก็ค่อยว่ากัน

แต่หนทางที่ผมพยายามอยู่ ผมได้พบบ้างแล้ว เมื่อเดือนก่อนที่ทีมงานรับวัสดุรีไซเคิลของสันติอโศกได้ไปรับของบริจาคที่ ถ.เสรีไทย ช.๓๙ แล้วมาเล่าให้ผมฟังถึงความประทับใจ ผมได้แวะเข้าไปเยี่ยม และเมื่อได้เห็นและพูดคุยกัน ผมพบว่า “ใช่เลย” นี้แหละคือหน่วยย่อยในอุดมคติของผมต่องาน สขจ. เจ้าของบ้านที่ผมไปเยี่ยมชื่อ **พิมอรุส** อยู่บ้านทาวน์เฮาส์ ๒ ชั้นกับลูก ๒ คน แปลงบ้านให้เป็นโฮมออฟฟิศด้วยการทำร้านซักรีดที่บ้าน หน้าบ้านเต็มไปด้วยเสื้อผ้าที่รับซักรีด แต่ก็ยังอุตส่าห์จัดพื้นที่ไว้รับบริจาคขยะรีไซเคิลจากเพื่อน

บ้าน โดยติดป้ายไว้ว่า “ขยะเป็นบุญ ศูนย์รับ
บริจาคขยะสะอาดทุกชนิด สนับสนุน FMTV
เพื่อการเผยแพร่พุทธศาสนา และช่วยลด
ภาวะโลกร้อน” ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้อุปการะเลย
เพียงแต่ฟังวิทยุชุมชนของสันติอโศกที่ถ่าย
ทอดเสียงจาก FMTV เท่านั้น

เมื่อพูดถึงแรงจูงใจพี่มธุรสบอกว่า เริ่ม
ประทับใจจากที่ได้มางานอโศกรำลึก เห็น
การแยกขยะอย่างละเอียดและเป็นระเบียบเรียบร้อยที่โรงคัดแยกขยะของสันติอโศก แต่ก็ยังไม่
ได้ลงมือทำ จนวันหนึ่งได้ฟังรายการดินอุ้มดาว ตอนที่ **อ.วิศม์ กฤษณมณี** เล่าถึงเต่าที่ถูกห้วงพลาสติก
รัดกลางตัวจนตัวกวี โดยพี่มธุรสไม่ได้เห็น
ภาพเลย แต่ก็นึกเห็นภาพจนเกิดความรู้สึก
สะเทือนใจพอที่จะตัดสินใจว่าต้องเริ่มทำอะไร
เพื่อสิ่งแวดล้อมแล้ว เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมา
เกือบ ๕๐ ปีก็ทิ้งขยะเหมือนชาวบ้านทั่วไป
โดยไม่ต้องรู้สึกรับผิดชอบอะไรเพราะก็ได้จ่าย
ค่าเก็บขยะให้ กทม.ไปแล้ว

พี่มธุรสเริ่มใช้ถุงผ้าแทน “ถุงในถุงใน
ถุง” อย่างที่ อ.วิศม์ติง เริ่มล้างบรรจุภัณฑ์ แยก
ขยะ นำเศษอาหารไปหมักในดินท้ายครัวแทนการทิ้งให้ กทม.เก็บ และไม่เพียงทำเฉพาะในครอบครัว
เท่านั้น พี่มธุรสทำไปปลิวด้วยตนเอง ๒๐๐ ฉบับ ชักชวนเพื่อนบ้านให้ร่วมบุญ โดยส่งขยะรีไซเคิล
ที่ทำความสะอาดแล้วมารวบรวมที่บ้านและเมื่อได้ปริมาณประมาณครึ่งรถปิกอัพ พี่มธุรสก็จะโทรแจ้ง
สขจ.สันติอโศกมารับไป

ผมรู้สึกแปลกใจที่พี่มธุรสสามารถชักนำให้เพื่อนบ้านล้างบรรจุภัณฑ์ได้ เพราะต้องถือว่าเป็น
เรื่องยากสำหรับคนทั่วไป พี่มธุรสเล่าว่า ได้บอกเพื่อนบ้านว่าจะเอาขยะไปทำบุญต้องเป็นขยะ

สะอาดจึงจะได้บุญ เพื่อนบ้านจึงล้างมาให้ได้อย่างเรียบร้อย

พี่มธุรสไม่ได้จัดเวลาเป็นพิเศษในการทำอะไรเหล่านี้ แต่ผนวกสิ่งเหล่านี้เข้าไปในชีวิตประจำวัน โดยการใช้เวลาอย่างมีประสิทธิภาพ และไม่รู้สึกรบกวน

ผมคิดว่านี่คืองานที่ สขจ. และผู้ที่มีจิตอาสาทางด้านสิ่งแวดล้อมควรช่วยกันทำ คือ

๑. รับผิดชอบขยะของตนเองจนผู้คนรอบข้างศรัทธาอย่างพี่มธุรส

๒. บอกกล่าวให้ผู้คนรอบข้างรับผิดชอบต่อขยะของตนเองอย่างเคร่งครัด และช่วยรับผิดชอบต่อขยะของคนอื่นตามกำลัง

๓. ช่วยกันเผยแพร่บุคคลตัวอย่างทางด้านสิ่งแวดล้อมเหล่านี้ เพื่อเป็นแบบอย่างและกระตุ้นจิตสำนึกของผู้คนในสังคม

ถ้าเราช่วยด้วยช่วยกันในแนวทางนี้ จะมีผลต่อการลดขยะทันทีทุกผู้ทุกกระทำ และหากมีศรัทธาต่อ FMTV ก็สามารถบริจาคขยะรีไซเคิลเหล่านี้ หรือเงินที่ได้จากการขายขยะสนับสนุน FMTV ต่อไป

FMTV จะรอแต่อาสาสมัครที่ทำงานหามรุ่งหามค่ำอย่าง **ลุงเอ๋** แห่งสันติโคก หรือตามชุมชนต่าง ๆ จะมีสักกี่ท่าน การคัดแยกขยะที่ชุมชนต่าง ๆ จะทำได้สักกี่แห่ง ผู้ที่สามารถเดินทางมาช่วยแยกขยะตามชุมชนจะมีสักกี่ราย แต่ถ้าทำที่บ้านอย่างพี่มธุรส เราทำได้ทุกเขตชุมชนที่มีกิจการรีไซเคิล และหากมีศรัทธาสามารถส่งเงินช่วย FMTV ได้ทุกแห่งที่มีธนาคาร หรือสำนักงานไปรษณีย์

ไม่รอ ไม่หวั่น แต่เราทำ

การแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมไม่ได้อยู่ที่ความรู้ และการประยุกต์วิทยาศาสตร์หรือเทคโนโลยี หากจำเป็นต้องเริ่มด้วยการมีทัศนคติในเรื่องตำแหน่งแห่งที่ของมนุษย์ในโลกธรรมชาติแบบอ่อนน้อมถ่อมตน และลดกิเลสตัณหาให้เบาบางลง (จากหนังสือ *แนวศรัทธากับศาสนา เดวิด คินส์ลีย์ เขียน ลภาพรรณ ศุภมันตรา แปล*)

สนใจแปลงขยะเป็นบุญ สนับสนุน FMTV

โปรดติดต่อ ๐๒-๓๓๓-๕๔๘๔

๐๑๔๓ ๙๕

๗
อ่าน...อ่าน...

บอกบอกกล่าว

เรียนคณะผู้จัดทำหนังสือดอกหญ้า

ผมนายวิชัย จตุภัทร์ อ่านหนังสือดอกหญ้าหลายปีแล้ว ทำให้เห็นความสำคัญของเกษตรธรรมชาติ เมื่อปลายเดือนมิถุนายนตกลงซื้อที่สวน ๘-๑๐ ไร่ แล้วพยายามนำความรู้จากการอ่านหนังสือดอกหญ้ามาใช้ในสวน เจ้าของเดิมเขาทำสวนผสม มีพืชผักผลไม้หลายชนิด แต่ระยะหลังนี้ เขาไม่ดูแลปล่อยให้หญ้าขึ้น รกทั้งสวน เพื่อนและญาติทางภรรยาได้มาช่วยกันตัดหญ้า จัดสวนปลูกสมุนไพรที่ต้องการใช้ เพื่อนๆบางคนก็นำเมล็ดพันธุ์ผักมาให้หลายชนิด ก็จะทยอยปลูกไปเรื่อยๆ ผมพยายามทำปุ๋ยหมักใช้เองอาทิตย์ที่ผ่านมาก็ทดลองเผาถ่านด้วยถังถึง ๒๐๐ ลิตร ทำน้ำส้มควันไม้ด้วย งานในส่วนทำได้ทีละเล็กละน้อย เพราะที่บ้านค้าขาย ทำกันสองสามีภรรยา ไม่มีลูกน้อง ตั้งแต่มีสวนเหนื่อยแต่ก็สนุก ได้ทำในสิ่งที่เราไม่เคยทำไม่เคยรู้

ขอขอบคุณหนังสือดอกหญ้าที่ให้ความรู้มากมาย

วิชัย จตุภัทร์

สาธุ!